No. 1 BESTSELLER

Author of *Fierce Invalids Home From Hot Climates*

TOM ROBBINS

Ağaçkakan

TIM ROBBINS

AĞAÇKAKAN

Ayrıntı Yayınları

ÇEVİRİ: Fatma Taşkent

Odandan çıkmana gerek yok.
Masanda oturmaya devam et ve dinle.
Dinleme hile, sadece bekle.
Bekleme bile.
Gerçekten sakin ve yalnız ol.
Dünya özgürce sunacaktır kendini sana.
Maskesinden sıyrılmak için başka seçeneği yok.
Huşu içinde yuvarlanacaktır ayaklarının dibine.

- Franz Kafka

Burada en sevdiğim elmanın resmi olmalı.
Aynı zamanda bir nü ve şişe bu.
Aynı zamanda bir peyzaj.
Natürmort diye bir şey yoktur hayatta.

- Erica Jong

Keith Wyman ve Betty Bowen'in anısına:
Öldükten sonra gidilen bir yer varsa
o yerin sahipleri bu iki kişiyle zor başa çıkıyordun
Mektuplarını yanıtlamadığım herkese.
Ve özel ulak G.R.'ye.

Önsöz

Bu daktilo da beceremezse, siktir et, bu iş olmaz.

Yepyeni Remington SL3: "Stevie Wonder'in plaklarını dinlerken *Karamazov Kardeşler'i* okumak mı zor, daktilo klavyesinde Paskalya yumurtası avına çıkmak mı?" sorusunu yanıtlayan makine. Kovboy kızm bakire çıkması bu. Dâhi garson kızın elindeki hamburger bu. İmparatoriçenin kredi kartı.

Seziyorum, düşlerimdeki roman Remington SL3'te saklı. Gerçi benim telaffuz edebildiğimden çok daha hızlı yazıyor. Daktilo yazan parmağımı

geçen hafta dev bir yengece kaptırmışım, ne gam. Bu yavru en ufak bir kışkırtmada fişe takılı Shakespeare gibi konuşuyor. Ona şöyle bir dikkatli bakın, tıkır tıkır bir buçuk sayfa döktürür.

“Bir daktilodan beklentileriniz nelerdir?” diye sordu satıcı.

“Sözcüklerin ötesinde bir şey,” diye yanıtladım. “Kristaller. Okurlarıma kucaklar dolusu kristal göndermeyi istiyorum. Kimi orkide ve şakayık renginde, kimi Paris ve Coney Island karışımı gizli bir şehirden radyo sinyalleri alan kristaller.”

Satıcı Remington SL3’ü önerdi.

Eski daktilomun adı Olivetti idi. Olivetti adında olağanüstü bir hokkabaz tanıyorum. Konuyla ilgisi yok. Fakat hokkabazlık yapmakla daktiloda eser yazmak arasında benzerlik var. İşin püf noktası şu: Hata yapınca hiç bozuntuya vermeyeceksin.

Dolabımda, kilit altında, devrimden önce Punta del Visiona-rio’dan kaçırılmayı bekleyen (yeşil etiketli) son bir Anaîs Nin şişesi duruyor. Bu gece mantarı çıkaracağım. Yerlilerin yaptığı gibi olgun bir misket limonu alıp içine on cc. Anais Nin zerk edeceğim. Sonra limonu emeceğim. Ve başlayacağım...

Bu daktilo da beceremezse bu iş olmaz, diye yemin edeceğim.

1 Yirminci yüzyılın son çeyreğiydi. Batı uygarlığının rahatsız edecek denli hızlı ama fazla heyecan veremeyecek denli de yavaş düşüşe geçtiği bir zamandı. Dünyanın büyük bölümü, gün geçtikçe pahalılaşan bir tiyatro koltuğunun kenarına tünemiş, korku, umut ve sıkıntının çeşitli bileşimlerini duyarak önemli bir şey olmasını bekliyordu.

Yakında önemli bir şey gerçekleşmek zorundaydı. Koskoca kolektif bilinçdışı yanılıyor olamazdı. Ama neydi bu önemli şey? Mahşeri nitelikte miydi, yoksa yeni bir kan mı getirecekti? Kansere çare ya da nükleer patlama? Havada ya da denizde bir değişiklik? Kaliforniya’da depremler, Londra’da katil anlar, menkul kıymetler borsasma girmiş Araplar, laboratuvar ortamında yaşam ya

da Beyaz Saray’ın bahçesine konan bir UFO? Mona Lisa’nın yüzünde bıyık mı çıkacaktı? Dolar değer mi kaybedecekti?

Isa'nın Dirilişi senaryosuna yürekten inanan Hıristiyanlar, iki bin yıllık kuşkulu bir aradan sonra dananın kuyruğunun kopmak ü-zere olduğundan emindiler.

Chelsea Otelimde buluşan çağın en ünlü beş medyumu ise At-lantis’in yakın zamanda yeniden su yüzeyine çıkacağı kehanetinde bulundu.

Prenses Leigh-Cheri bu sonuncusuna şöyle yanıt verdi: “İki kayıp kıta var . . . Mu, yani anne adı verilen; kıvrak dans, baştan çıkarıcı müzik, çiçekler ve mutluluk diyarı Hawaii bunlardan biri. Sivri tepeleri duyularımızı harekete geçirir hâlâ. Üç kayıp kıta var ... Biri de biziz: Yani âşıklar.”

Prenses Leigh-Cheri’nin coğrafi konulara ilişkin düşünceleri nasıl değerlendirilirse değerlendirilsin, kabul etmek gerekir ki, yirminci yüzyılın son çeyreği âşıklar için zor bir dönemdi. Kadınların erkeklerden açıkça nefret ettiği, erkeklerin kadınların ihanetine uğradıklarını hissettikleri bir zamandı. Romantik ilişkilerin ilkbaharın erittiği buzlar gibi kopup parçalandığı bir zamandı. Pek çok küçük çocuk, sivri uçlu sevimsiz buz adacıklarının üzerinde kalakalmıştı.

Kimse Ay’a ne anlam vereceğini pek bilemiyordu artık.

2Bir ağustos gecesi düşünün. Prenses Leigh-Cheri tavan arasındaki pencereden dışarıyı seyrediyordu. Dolunay vardı. Ay öyle şişmişti ki az kalsın aşağı düşecekti. Uyanıp da Ay’ı merhum Elvis Presîey gibi banyoda yüzüstü yatarken, dondurmadan zehirlenmiş bir halde bulduğunuzu hayal edin. Bir ineği şehvetten kudurtabilecek bk aydı. Bir tavşancığm içindeki şeytanı açığa çıkartabilecek bir aydı. Vida somunlarını aytaşlanna. Kırmızı Başlıklı Kız’ı kötü kalpli koca kurda dönüştürebilecek, türden bir ay. Leigh-Cheri bir saatten uzun bir süre gökyüzünün mandalasına dikti gözlerini.

“Ay[1] sn bir amacı var mı?” dîye sordu Yakışıklı Prens’e.

Yakışıklı Prens. Leigh-Cheri aptalca bir soru sormuş gibi baktı.

Belki öyle bir soru sormuştu. Aynı soru Remington SL3'e yöneltilince şu yanıt alındı:

Albert Camus, yegâne ciddi soru, kişinin kendisini öldürüp öl-dürmeyeceğidir, diye yazdı.

Tom Robbins, yegâne ciddi soru, zamanın bir başlangıcı ve sonu olup olmadığıdır, diye yazdı.

Belli ki Camus ters tarafından kalkmıştı. Robbins ise saatin a-larmını kurmayı unutmuş olmalı.

Sadece tek bir ciddi som var. O da şu:

Aşkı kalıcı kılmayı kim biliyor?

Bana bunun yanıtını verin, ben de size kendinizi öldürüp öldürmeyeceğinizi söyleyeyim.

Bana bunun yanıtını verin, ben de zamanın başlangıcı ve sonu konusunda içinizi rahatlatayım.

Bana bunun yanıtını verin, ben de size Ay'ın amacını açıklayayım.

3Leİgh-Cheri'nin ait olduğu sınıfın üyeleri tarih içerisinde pek âşık olmamışlardı. Kendileri iktidar ve zenginlik uğruna, gelenek ve vârisler uğruna evlenil*, "gerçek aşk"ı halk kitlelerine bırakırlardı. Kitlelerin kaybedecek bir şeyi yoktu. Ama yirminci yüzyılın son çeyreğiydi ve Afrika'daki birkaç vahşi soytarı dışmda, dünya saltanat üyeleri, pek demokratik değilse de ölümlü olduklarım u-zun zaman önce kabullenmişlerdi. Leigh-Cheri'nin ailesi bunun iyi bir örneğiydi.

Kral otuz yılı aşkın zaman önce sürgüne gönderilişinden beri kumar oynamayı meslek edinmişti. Poker kralın işiydi. Ancak geçenlerde açık kalp ameliyatından nasibini almıştı. Önemli bir kapakçık çıkarılmış, yerine teflon kaplı bir malzeme konmuştu. Yapay kapakçık güzel işliyor ama açılıp kapanırken metalik bir ses çıkartıyordu. Kral heyecanlanınca yanındaki herkesin haberi oluyordu. Kalbinden çıkan bu işitilebilir ses yüzünden artık

poker oyna-yamıyordu. Poker gizlilik ve blöf yapmayı gerektiren bir oyundu. “Yarabbim,” derdi, “elime iyi kâğıtlar gelince zil takıp oynuyormuş gibi ötüyorum.” Kral, Howard Cosell’i idam sehpasına gönderebilirle gücüne sahip olduğu eski güzel günlerin özlemiyle televizyonda spor programları izleyerek geçirirdi zamanım.

Bir zamanlar yedi düvelin güzeli olan kansı, yani kraliçe, az hareketli ve aşın kiloluydu. Amerika’da o kadar çok ikinci sınıf cemiyet çaylarına, yardım demeği defilelerine, şu ve bu galasına katılmıştı ki. bir çeşit kazciğeri gazı sızdırmaya başlamıştı. Bu fena kokunun ihracı yüzünden âdeta Wagner’in müziğiyle şişmiş bir sosis gibi bir partiden öbür baloya sürükleniyordu. Kendisini çekip çevirecek bir hanım olmadığından giyinmesi iki saat alıyordu. Günde üç kez kıyafet değiştirdiği için cüssesini sarıp sarmalaması, takıp takıştırması, sürüp sürüştürmesi tam mesailik bir işe denk geliyordu. Kraliçe kocasını televizyon kutusuna, kızım da tavan arasına kaptıralı uzun zaman olmuştu. Oğullan (sayılarını zar zor hatırlıyordu) Avrupa'nın çeşitli yerlerine dağılmışlar, para konusunda e-sasen şaibeli birtakım sayısız maceraya kanşmışlardı ve onun için yitik birer evlattılar. Kraliçenin tek bir yakın dostu vardı: Bağrına bastığı bir fino.

Kral, yirminci yüzyılın son çeyreğinden ne beklediği sorulsa şöyle yanıtlardı: “Monarşinin iadesini ummak artık akıl kân değil. O bakımdan, en içten dileklerim, Seattle Mariners’m şampiyonluğu kazanması, Seattle Sonics’in NBA rövanş maçlarına çıkması, Seattle Seahawks’un kupa finaline kalması ve maçian dakikası dakikasına aktaran sunucuların yerine Sir Kenneth Claık’ın geçmesidir.”

Aynı soru kraliçeye yöneltilince şöyle bir cevap alınırdı: “Ay-ay, spagetti-ay ” (En sevdiği laftı.) “Çıldırmış kızanlardan ne beklenir? Mem vadder ve mama mia zennete gittiler de bu kokuşmuş modem çağda acs çekmek zorunda kalmadılar diye seviniyor ben. *Sac re bleu!* Ben hükümdarlığa görevimi yapıyor, iste o kadar.” Kraliçe konuştuğu dili yedi düvelde öğrenmişti.

Kraliçe Tilli, her gece, eprimiş ama zengin görünümlü bir Keşan halısının üzerimle, üstü örtülü saltanat kayığı şeklinde bir yatağın yanında, pabuç kadar şişmiş iki çikleti andıran dizlerinin üstüne çöker, hükümdarlığın

kurtuluşu, finosunun sağlığı, operanın iyiliği için dua ederdi. Başka bir şey içm de dua etmezdi. Kral Max, " **Ünlü spor spikeri (ç.n.)**

her gece gizlice mutfağa gider, doktorların yemesini yasakladıkları tuz ve şekerden kaşık kaşık yutardı.

“Bu kraliyet ailesini tuhaflaştıran, beş asırlık aile içi çiftleşme-den başka bir şey,” diye düşündü, dedikodu yazarlarının yakın zamanda “eski bir amigo, çılgın bir toplumsal eylemci, tavan arasında inzivaya çekilmiş trajik güzel” şeklinde tanımladıkları Prenses Leigh-Cheri.

“Bu aile Yirminci Yüzyılın Son Çeyreği Hüznü’ne kapılmış.”

4Furstenberg-Barcalona’ların -adlan aynen buydu- sürgündeki "sarayları Puget Körfezi sahilinde, ferah, üç katlı, san, ahşap bir evdi. Ev, Seattle’lı bir kereste kralı için 1911’de yapılmıştı. Kereste kralı, arkadaşlarının Batı Gotiği üslubundaki konaklarım süsleyen ufak kule ve kubbelere, çatı pencerelerine tepki olarak “bir Amerikan evi, gösterişsiz bir ev” ısmarlamış, ısmarladığı şeyi aynen edinmişti. Ev bir ahırdı, sivri çatılı bir kutuydu. Dört dönümlük böğürtlen çalılarının arasında yağmura karşı gıcırtılar ve fısıltılar yayınlayan terk edilmiş bir radyo gibi duruyordu. Ev, Max ve Tilli’ye CIA tarafından verilmişti.

Furstenberg-Barcalona’ların vatanı, Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin ve tabii Katolik Kilisesi’nin desteklediği sağcı bir askeri cunta tarafından yönetiliyordu şimdi. ABD, cuntanın insan haklarını o denli kısıtlamasına kamuoyu önünde teessüf ededursun, egemen bir ulusun içişlerine karışmaya isteksizdi; özellikle de AB D’nin içişlerine düzenli karıştığı sol eğilimli devletler karşısında müttefik olarak güvenilebilecek bir ulusun içişlerine. ABD, Max ve Tilli’ye sadık kalan kralcıların dünyanın o kesimindeki siyasi istikran bozabilmeleri olasılığından rahatsızdı. Kral Max’a ortalıklarda görünmemesi, ateşe körükle gitmemesi için alçakgönüllü bir ücret ödüyordu. Papa, her yıl Noel’de Kraliçe Tilli’ye çarmıha gerilmiş bir İsa resmi, bir şamdan ya da şahsen kutsadığı başka bir zamazingo gönderiyordu.

Bir seferinde Prenses Leigh-Cheri, papanın gönderdiği şamdanlardan birini kendini tatmin etmek amacıyla kullanmıştı. Uygun bir

anda ya Kuzu ya da Hayvan tarafından ziyaret edileceğini ummuştu ama her zamanki gibi yalnızca Ralph Nader* ilgilenmişti onunla.

3CIA, gösterdiği konukseverliğin, Max ve Tilli Furstenberg-Bar-calona'ya eski şaşaalı günlerini unutturmayı başaracağını sanıyorsa bir kez daha yanılıyordu. İkametlerinin ilk on yılı boyunca kraliyet çifti, her yerinden hava alan eski konaktan asla yakınma-mıştı, çünkü dinleme cihazlarının yerleştirildiğinden korkuyorlardı. Ancak daha sonraki yıllarda ilerleyen yaşlarının etkisiyle (çocukluğa özgü cesaret tilki misali kürkçü dülckâmna geri dönmüştü) yüzsüzleşip diledikleri kadar söylenmeye başladılar.

Kral (beysbol maçlarında haftaym ya da yedinci etap vuruşu esnasında) pencerenin önünde dikilir, evin etrafını dört koldan kuşatan böğürtlen çalılarına endişeyle bakardı. “Tarihte böğürtlenlerin suikastına kurban giden ilk hükümdar ben olabilirim,” diye ho-murdamrdı. Teflon kapakçığı da onunla birlikte homurdanırdı.

Kraliçe finosunu okşaıdı. “Sen burda bizden önce kim yaşadı biliyor? Boz Ayi.”

Leigh Cheri anlamıştı, annesiyle babasını taşınmaya teşvik etmek yararsızdı.

Max, uzun boylu, at suratlı, Hitler bıyıklı bir adamdı. Başım öyle şiddetli, uzun uzadıya sallamıştı ki, tacı başında olsa yere düşer, böğürtlen bağlarının içine yuvarlanıldı. “Kumar masasında yer değiştirmek iskambil kartlarını yanıltmaz,” demişti Max.

“Taşinmek mi? Bu hafta uç çaya gidecek ben,” demişti Kraliçe Tilli. “Hayır.[1] Unuttum. Ben dört çaya gidecek. Ay-ay, spagetti-ay.” TiIH ve Max, İspanyolca bir şarkı kitabının içinde sıkışıp kalmış bir çift *r* harfiydiler sanki. Ayakkabı kutusu şeklindeki şatolarında gizlenmiş, o r harfi gibi hızlı bir şekilde titretilerek söylenmeyi bekliyorlardı.

Tüketici haklarını savunma hareketine önderlik etmiş ünlü Amerikalı avukat. (ç.n)

6 Prenses tavan arasında yaşıyordu.

Çocukken en sevdiği oyun odasıydı tavan arası. Yukarının özel, sıcak bir havası vardı. Alçak, eğimli tavam ve hanedan arması desenli duvar kâğıdından orada bulunmayışını sevmişti. Çocukken tavan arasının batı penceresinden görünen Puget Körfezi manzarasını ve doğuya bakan pencereden görünen Cascade Dağlan manzarasını beğenmişti. Özellikle sevdiği bir dağ vardı. Görüş mesafesinin sis ya da yağmur yüzünden kapanmadığı günlerde doğu penceresini neredeyse tamamen kaplayan, bulutlan delen, geniş, beyaz bir gagayı andırırdı. Dağın bir adı vardı ama Leigh-Cheri bir türlü hatırlayamıyordu. "Bir Kızılderili adı sanırım."

"Tonto?" diye sordu Kraliçe.

Şimdi ise pencereler siyaha boyalıydı. Prensesin Ay'ın ucunu zaman zaman görebileceği tek bir küçük cam dışında.

Prenses tavan arasında yaşar, dışan çıkmazdı. Dışarı çıkabilirdi ama çıkmamayı yeğliyordu. Pencereleri kaldınp açabilir ya da boyalan kazıyabilirdi ama bunları da yapmamayı yeğliyordu. Pencereleri çiviletip kapatmak, siyaha boyatmak kendi fikriydi. Tavan a-rası kırk vatlık bir ampulle aydınlanıyordu. Bu da onun fikriydi. Tavan arasını yine prenses döşemişti.

Tavan arasmda portatif bir karyola, bir lazımlık ve bir paket Ca-mel sigarası vardı.

7 Bir zamanlar Leigh-Cheri de her genç kız gibi anne babasının e-vinin içinde yaşamıştı. İkinci katm kuzey ucunda bir odası vardı. Çift kişilik yatağı, rahat bir sandalyesi, okul ödevlerini yapabileceği çalışma masası, kozmetik ürünleri ve iç çamaşırlarıyla dolu şifoniyeri olan bir oda. Rock'n' roll'un sadık tekrarına adanmış bir pikap ile kendi görüntüsünün pohpohlayıcı tekrarına adanmış bir ayna vardı. Pencerelerde perdeler asılıydı, yerde evladiyelik halılar seriliydi, duvarlarda ise Havvaii Adalan'nı gösteren posterler Ralph Nader'in fotoğraflarıyla dip dibe duruyordu.

Özlemini çektiği "dışarıdaki o koskoca dünya" ile karşılaştırdığında oda prensese zaman zaman basık, boğucu gelirdi ama yine de yaşadığı mekândan yeterince hoşnuttu. Her akşam, okuldaki dersleri bitince, şu veya

bu ekolojik dava uğruna çalışan şu veya bu komitenin toplantısı sona erince seve seve dönerdi odasına.

Washington Üniversitesi'nin amigo takımından atıldıktan sonra bile (bu küçük düşürücü olay okuldan ayrılmasına neden olmuştu) tıpkı bir kafadanbacaklının kabuğunda barınması misali sığınmıştı odasına. O günlerde odasını Yakışıklı Prens ile paylaşıyordu.

Yakışıklı Prens bir kara kurbağasıydı. Leigh-Cheri'nin yatağının ayak ucunda, doğal yaşam şartlarına uygun yapay bir ortamda yaşıyordu. Evet -meraklı turşular- prenses kurbağayı öpmüştü. Bir kez. Hafifçe. Evet, kendini hıyar gibi hissetmişti. Ancak insan prenses olunca biz şuadan insanların pek anlayamadığı şeyleri çeker canı. Ayrıca kurbağayı edinirken içinde bulunduğu koşullar onu batıl inançlı davranmaya itmişti. Hem bir kurbağanın başma miniminna-cık hızlı bir öpücük kondurmak, arzulanan bir kimsenin resmini öpmekten daha mı salakçadır? Hem kim şu veya bu vakit bir fotoğrafı öpmemiştir? Leigh-Cheri, Ralph Naderin resmini sık sık öperdi.

Bu noktada şunu belirtebiliriz: Peri masallarım çözümleyen Freudyenler, barakurbağalaıım ve kurbağalan öpmenin, sembolleş-tirilmiş fellatio anlamına geldiğini Öne sürmüşlerdir. Prenses Leigh-Cheri, o anlamda bilinçli bir şekilde masumdu. Hoş Kraliçe Til-li kadar da saf değildi. Kraliçe, fellatio'yu pek bilinmeyen bir İtalyan operası sanıyor, partituru bulamadığı için sinirleniyordu.

8 Yakışıklı Prens, Leigh-Cheri'ye, sürgüne gönderildikleri sırada Max ve Tiili'ye eşlik eden hizmetkârlardan hayatta kalan sonuncusu, yaşlı Gulietta tarafından verilmişti. Leigh-Cheri Paris'te doğduğunda bu vefatı hizmetkârlardan dördü hâlâ onlar için çalışıyordu ama kraliyet ailesi Puget Körfezi sarayında oturmaya başladıktan kısa süte sonra Gulietta dışındakilerin hepsi ölmüştü. Belki de mtubetten ölmüşlerdi.

ABD hükümeti bir hizmetkâr vermişti onlara. Bahçıvanlık, şoförlük yapmakla, evin her türlü işine bakmakla görevli, Chuck a-dında bir adam. Tabii CIA adına çalışan bir muhbirdi bu. Tembel

F2ARKA/Ağaçkakan

yaradılışına yaşı gereği bir de hastalık eklenince Chuck, Büyük Kuzeybatının böğürtlenleriyle başa çıkamıyor, böğürtlenler evin duvarlarına giderek daha çok yaklaşıyordu. Chuck direksiyon başındayken dehşet vericiydi. Kral Max ile prenses, onun kullandığı arabaya binmeyi uzun yıllar reddetmişlerdi. Ancak yine de Chuck kraliçeyi galalarına, çaylarına götürüyor, arka koltuktan yükselen korku dolu aman yarabbim'lere, ay-ay spagetti-ay'lara aldırmaz görünüyordu.

Chuck düzenli olarak her on beş günde bir kralla pokere otururdu. İçindeki ispiyoncu tiktaka rağmen kral düzenli olarak her on beş günde bir Chuck'ı soyup soğana çevirirdi. Böylelikle Max Chuck'm maaşını kendi maaşma katardı. “Adam bir tek bu işe yarıyor,” derdi Max, katıra benzeyen koca suratı belli belirsiz gülümseyerek. CIA'ye küçük bir şaka yaptığını düşünüyordu herhalde.

Öte yandan seksen yaşlarındaki Gulietta, hem becerikli hem hareketliydi. Mucize eseri, kocaman evin örümcek bağlamasını, küf tutmasını engeller, bir yandan da kraliyet ailesinin çamaşırlarını yıkar, günde altı öğün yemek hazırlardı: Max ile Tilli etobur, Leigh-Cheri ise otobur olduğundan her öğün aslında iki öğün sayılırdı.

Yaşlı Gulietta hiç İngilizce bilmezdi. Boyu bir şarap sürahisinden daha uzun değilken Amerika'ya getirilen Leigh-Cheri ise İngilizceden başka dil bilmezdi. Yine de Leigh-Cheri'ye on beş yaşına dek her gece yatmadan önce masal anlatan kişi Gulietta idi. Hep aynı masalı anlatırdı. Masalı öyle sık tekrarlardı ki, kız genel anlamını kavramakla kalmamış aynı zamanda yabancı bir dilde söylendiği halde her sözcüğü basbayağı anlar hale gelmişti. Prenses üniversitenin mezunlar gününde oynanan maç sırasında düşük yaptıktan sonra onun yaşadığı ruhsal çöküntünün gerçek boyutlarım sezen kişi Gulietta idi. (Leigh-Cheri tam havaya sıçradığında kan boşalmış, minicik amigo eteğinin altından akan dereler hemofilik goller atmaya koşturmuştu âdeta.) Genç hanımının o sonbahar akşamüstü-sünde bir bebekten fazlasmı yitirdiğini, hatta bebeğin babasını (takınım yedek kaptanı, Sierra Kulüp'ün kampus kolu başkanı ve günün birinde Nader için çalışmayı hedefleyen, hazırlık sınıfında bir hukuk öğrencisiydi) yitirmekten daha fazlasmı yitirdiğini sezen kişi de Gulietta idi. Gerçi prenses, Husky

Stadyumu’ndan utanç ve korku içinde karga tulumba götürülürken babanın bankta oturup

hiçbir şeyin farkında değilmiş numarası yaparkenki hali prensesin zihnini ve yüreğini çamurlu ayakkabı giymiş çirkin bir hortlak gibi ziyaret ediyordu.

O bahtsız olayın ertesinde prensese avuçlarında bir kara kurbağasıyla gelen kişi Gulietta idi. Prenses sevinçten havalara uçma-mıştı hemen. Fakat Eski Dünya totemleri hakkında masallar dinle-mişliği vardı. Madem kurbağa büyüsü işe yarıyordu, onu bir kez deneyecek, bütün kurtlarım dökecekti.

Heyhat Gulietta, bu kurbağa, yirminci yüzyılın son çeyreğinde, dilekte bulunmanın belli ki artık sonuç vermediği bir zamanda yaşayan Amerikalı bir kurbağaydı. Leigh-Cheri sonunda ona “asla sözünde durmayan o orospu çocuğu”na ithafen Yakışıklı Prens admı vermişti.

9Sandviçi Kont Sandvvich icat etmişti; patlamış mısın Kont Pat-lamışmısır; salata sosunu ise Lord Sirke. Ay doğal ritmi icat etti. Uygarlık bu icadı bozdu. Prenses Leigh-Cheri doğal ritmi yeniden icat etmeyi dilerdi ama o aşamada elinde herhangi bir ip-ucu yoktu.

Diyafram denen o plastik kurabiyeyi fırına atmış ama yine de hamile kalmıştı. Pek çok kadın gibi. O kargacık burgacık metalik gece misafirine, şekliyle aynı adı taşıyan spirale ev sahibeliği yapıp sancılara, iltihaplara maruz kalmıştı. Pek çok kadın gibi. Çaresizlik içinde ve temel içgüdülerine karşın doğum kontrol haplarından yutmuştu. Bedensel ve duygusal açıdan hastalanmıştı. Pek çok kadın gibi. Peltelere, reçellere, kremlere, zamklara, spreylere, fitillere, pudralara, köpüklere, jellere, vıcık vıcık şeylere başvurmuş, romantik kişiliğinin (Avrupa halk masallarım, en azından bir masalı dinleyerek büyümüştü), teknolojik dokular, endüstriyel kokular ve napalm tatlar tarafından hezimete uğratıldığını anlamıştı. Pek çok romantik kişilik aynı hezimeti yaşamıştı.

Prensesin üreme süreciyle yaşadığı bu sürekli mücadelede tek müttefikleri farmakolojik robotlar, sağladıkları suni yardım güvenilir olmaktan ziyade haince görünen yabancı maddelerdi. îşte bu sa-

vaş, aşka dair görüşlerini plastik dişlerle kemirmekteydi. Gebeliği önlemek üzere tasarlanmış bütün o koruyucular, zımbırtılar ve maddeler, kadınlan, doğal tutkularına uygulanan biyolojik ve toplumsal cezalardan kurtarmayı amaçlamıyordu; bunlar, bilakis kapitalist püritenlerin sinsi tasarımlarıyla seksi teknolojik hale getirecek, seksin koyu kıvamlı özsulannı sulandıracak, seksin vahşi ateşini söndürecek, seksin tatlı kötülüğünü sansürleyecek, seksi ovup temiz (laboratuvar sterilizatörü denli temiz, hastane yatağı denli temiz) hale getirecek, seksi tektipleştirecek, güvenli kılacaktı; denetlenemez duygu, mantıksız vaat ve yoğun duygusal bağlanma gibi riskleri ortadan kaldıracak (bu risklerin yerine enfeksiyon, kanama, kanser ve hormonal dengesizlik gibi daha az gizemli, daha uysal riskleri koyacak); evet, cinsel aşkı, çok güvenli, tekdüze ve sağlıklı, çok hoş ve eğlenceli, çok sıradan yapacaktı; öyle ki cinsel aşk, hiçbir şekilde aşkm dile gelmesi değil, küçük bir kaşmtmm neredeyse anonim, neredeyse özerk, hedonist bir kaşınması olacaktı; öyle bir kaşmtı ki, yaşam ve ölümün ateşli bilmeceleriyle doğrudan ilişkiye girmenin çok uzağında; öyle bir kaşmma ki, kapitalist, pü-riten bir toplumda yaşayan insanların gerçek amacına, yani mal ü-retimine ve tüketimine katiyen müdahale etmemeye programlanmış; işte bütün bunlardan kuşkulanmak tamamen paranoyakça mıydı?

Prenses bu soruya yanıt veremezdi. Soruyu nefesi kesilmeden bile soramazdı. Öğlen park yerinde, sevgilisinin kamyonetinin arkasında gerçekleşen buluşma ise prensesin daima seksle bağdaştırdığı kimi romantik ayrıntılardan açıkça yoksundu. Böylelikle prenses, ikinci bir sürgün hayatına, cinsel perhize adım atma karan aldı. Ancak o, sınırın öte yakasına güvenli bir şekilde sızmayı başa-ramadan, biyolojik vergi bürosu peşinden yetişmiş, inatçı bedelini tahsil etmişti.

10) Takım kaptanı sevgilisi, Leigh-Cheri’ye hamileliğinin “çare-X v/sine bakıvermesi” için yalvardığında prenses, başını yemek yedikleri vejetaryen lokantanın canıma yaslayıp ağlamıştı. “Hayır,*’

demişti. “Hayır, hayır hayır.”

On dokuz yaşındayken zaten bir kürtaj yaptırmıştı. Bir İkincisine tahammülü yoktu. “Hayır,” demişti. Her iki mavi gözünde yoksul bir apartman dairesinin penceresinden saikan şişman bir kadın misali birer damla yaş asılı kalmıştı. Gözyaşları aşağı yukarı oynamış, dengelerini

bulmaya çalışmış ve yanaklarından aşağı yapacakları kararsız yolculuktan ürkercesine tekrar aşağı yukarı oynamıştı. Gözyaşları orada sallanırken tabağındaki soya fasulyeli ekşimiğin pırıltısını yansıtmıştı bir an için. “Elektrikli süpürgelere, bulaşık tellerine artık son. Kalbimi kazıttırırım, beynimi kazıttırırım ama rahmimi bir daha hayatta kazıttırmam. Son kürtajımın üstünden bir yıldan fazla zaman geçti. îçimde, oramda hâlâ yanma hissi var. Tatlı bir his olması gerekirken acı bir his var, pürüzsüz bir his olması gerekirken pürüzlü bir his var, pembe bir his olması gerekirken koyu eflatun bir his var. Ölüm, vücudumun en kutsal bölmesinde erkeklere mahsus bir eğlence düzenledi. Bundan böyle o mekân yaşama ait olacak.”

Teknoloji iyi huylu bir doğal süreci İter bozduğunda duyarlı kişilerin burnuna kükürt kokusu gelir. Prenses Leigh-Cheri için kürtajlar yalnızca totalitarizmin o fena kokusunu değil, ihanet edilmiş etin çığlığını da barındırıyordu. Yeni bir kürtaj dayanılmaz bir fikirdi ama zamansız bir annelik olasılığı da eşit derecede can sıkıcıydı ve sadece her zamanki nedenlerden ötürü değil. Furstenberg-Barca-lona geçmişi çok eskilere dayanan, katı kurallar geliştirmiş bir soydu. Ailenin dişi bir üyesi tam imtiyaz sahibi olmayı dilerse, günün birinde kraliçe olacaksa yirmi bir yaşından önce ne evlenebilir ne de anne olabilirdi. O yaştan önce ebeveyninin hanesini de terk edemezdi. Leigh-Cheri kendini halktan biri gibi görmekle birlikte tam bir kraliyet imtiyazına sahip olmayı gerçekten çok arzuluyordu. Leigh-Cheri bu imtiyazı dünyaya yardım amacıyla kullanabileceğine inanmaktaydı,

“Peri masalları ve mitler kurtarılan prenseslerin hikayeleriyle dolu,” diye düşünürdü. “Bir prensesin bu iyiliğin karşılığını ödemesinin zamanı gelmedi mi artık?” Leigh-Cheri’nin gözünde prenses denen kişi kahramandı.

Max, tek kızlarının yaşamdan ne beklediğini düşündüğünü kendisine sorunca Kraliçe Tilli'nin söylediği gibi, “Dünyaya bir Coca

Cola ismarlamak iztiyor bizim kız.”

“Ha?”

“Dünyaya bir Coca Cola ismarlamak iztiyor bizim kız.”

“Eh,” dedi Max, “buna parası yetmez. Hem zaten dünya Diet Pepsi ister. Onun yerine *bana* bir martini ısmarlasa ya?”

11 Mevsimlerden sonbahardı, ölümün ilkbaharı. Yağmur çürüyen yaprakları çamura buluyor, vahşi bir rüzgâr acı acı bağırıyordu. Ölüm sağanak yağmurun altmda şarkı söylüyordu. Ölüm hayatta olduğu için mutluydu. Cenin tayyareden aşağı paraşütsüz atladı. Çim halı kaplı sahanın kenarına iniş yaptı. Amigolar öyle ü-züldüler ki, akşamüstünün geri kalanında bağırıp çağırmak yerine ancak ciyaklayabildiler. Maçı favori takım UÇLA’yi 28-21 alt ederek Huskies kazandı zaten. Leigh-Cheri’nin soylu kanallarına yarım litre avam kam pompalatmak zorunda kaldığı yalandaki üniversite hastanesinde çalışan stajyer doktorlar ise şen şakrak bir ruh halindeydiler.

Leigh-Cheri’nin yaşadığı ikilem şimdilik çözümlenmişti ama o, bir yılanın cenaze töreninde yakılan siyah bir mum gibi hissediyordu kendini. Stajyer doktorlardan biri “Gururlu Meryem Ana”nm melodisini ıslıkla çalarken eşlik etmek gelmedi içinden.

Sevgilisi o akşam sekiz sularında telefon etti. Erkek öğrenciler demeğinden arıyordu. Kazandıkları zaferi kutluyorlardı. Ertesi gün hastaneye uğrayacağını söyledi ama adresi kaybetmiş olmalıydı.

Kimliği öğrenilince prenses özel bir odaya aktarıldı. Kendisine mevcut yatıştırıcıların en iyisi verildi. Château du Phenobarbital 1979. Nihayet uykuya dalmca rüyasında cenini gördü. Cenin, tuhaf toprak bir yolda, sessiz bir filmin son sahnesindeki Charlie Chaplin gibi çocukça sendeleyerek yürüyordu.

Sah günü artık bedenen iyileşmiş, kampüse geri dönecek hale gelmişti. Orada New York’un batısındaki yegâne gerçek prenses olma statüsünün amigolarla ilgilenen kurulun ahlâki açıdan duyduğu kızgınlığı yatıştırmaya yetmediğini öğrendi. Bağırtı takımından ayrılması istenen prenses derslerden de ayrıldı. Aynca erkeklerden de

ayrıldı ama kralla kraliçeyi sakinleştirmek için epey geç kalmıştı.

Max, Leigh-Cheri’ye ya kendini toparlaması ya da tasmı tarağını toplaması gerektiğini söylediği sırada kalbi çok parçalı bir sofira takımı gibi takırdıyordu. “Seni özgür buaktık,” dedi Max, “çünkü, yani, ne de olsa Amerika’da yaşıyoruz . . Max ayrıca yirminci yüzyılın son çeyreğinde yaşadıklarını belirtmeyi ihmal etmişti ama bu zaten yeterince açıktı.

Kraliçe Tilli, “Adolf Hitler vejetaryendi,” diye hatırlattı Leigh-Cheri’ye üç yüzüncü kez. Tilli, kızını Hawaii’de doğal gıdalar üzerine yapılacak bir konuşmaya katılmaktan caydırmaya çalışıyordu. Konuşmaya katılmak, kraliyet imtiyazından feragat etmeyi seçerse başvurabileceği bir seçenekti. Leigh-Cheri buna karşılık kraliçeye Hitler* in günde bir kilo çikolata yediğini hatırlatabilirdi ama bu diyet tartışmasından usanmıştı artık. Üstelik, daha sıkı toplumsal kısıtlamalara maruz kalacağı anlamına gelse de kraliyet imtiyazı hakkını korumaya çoktan karar vermişti.

“Demek iyi kız olacak sen?”

“Evet anne.”

“Sana yeni bir el dağıtırsak oyunu kuralına göre oynar mısın?”

“Evet baba.”

Prenses üst kata çıkmak için arkasını dönünce onu incelediler. Yıllardır ona sanki ilk kez doğru dürüst bakıyorlarmışçasına incelediler. Solgun benzine, kötü bir rüyanın buruşuk bir yastık kılıfına yapışması gibi üstüne yapışmış mutsuzluğuna rağmen güzeldi. Ütülenmiş salça denli düzgün ve kızıl olan saçı, yerçekimine boyun eğmiş ta beline dek iniyordu. Mavi gözleri *huevos rancheros* denli yumuşak ve nemliydi, kirpiklerinin uzun kıvrımları yanaklarının tombulluğuna perçemli gölgeler düşürüyordu. Uzun boylu değildi ama eteğinin altından görünen bacakları uzun boylu bir kadının bacakları gibi duruyordu. Nükleer Silahlara Veda yazılı tişörtünün altında şaşırtıcı yuvarlaklıkta görünen göğüsleri, valyumla beslenen fok balıklarının burunları üzerinde dengede tutmaya çalıştıkları toplar gibi hafif hafif sallanıyordu.

Tilli fmoyu okşadı. Max‘ın kalbi Noel Ana’nın vibratöründeki çıngıraklara benzer bir ses çıkardı.

"1 Neoteni. Neoteni. Neot . . . Remington SL3 bu sözcüğü ne A ^çok sever. Bıraksanız bütün sayfayı neotenineotenineotenine-oteni ile doldurur. Sözcüğün anlamını çok az sayıda okurun bilmesi Remington SL3'ün virgül kadar umurunda değil tabii. Ancak makine, sözcüğü bir kez daha yazma fırsatı verilirse tanım yapma eğilimi gösterecektir.

"Neoteni"nin anlamı "genç kalmak". Böylesine az bilinmesi ironik sayılabilir, çünkü neoteni insanoğlunun evrimine hükmetmiştir. İnsanlar görece yüksek konumlarına atalarının olgunlaşmamış niteliklerini koruyarak evrilmişlerdir. İnsanlar en çok ilerleme kaydetmiş memelilerdir (gerçi yunusları bunun dışında tutabiliriz) çünkü nadiren büyürler. Dünyaya duyulan merak, tepki esnekliği ve neşelilik gibi davranış özellikleri hemen hemen tüm genç memelilerin ortak özellikleridir ama insanlar dışında hepsinde olgunluk döneminin başlangıcında genellikle hızla yitirilir. İnsanlık ilerle-diyse eğer, ciddi, sorumlu ve tedbirli olduğu için değil, neşeli, asi ve olgunlaşmamış olduğu için ilerlemiştir.

Neoteninin anlamını bilmiyorsanız kendinizi aşın cahil hissetmeniz gerekmez. Hem sözde hem eylemde bu sözcükten bihaber nice kraliçeler, krallar ve prensesler yaşamıştır.

Leigh-Cheri'nin düşük yapmasını izleyen günlerde, sözde erdem sayılan olgunluk, Puget Körfezi sarayında önem kazandı. Le-igh-Cheri, olgunluk esasen nedir, haliyle pek bilmiyordu ama yine de anne-babasınm teşvikiyle daha çok olgunlaşmaya çalıştı. On beş yaşına dek her gece, daha sonra ise bazı geceler yatmadan önce bir masal anlatılmıştı kendisine. Prenses birkaç hafta öncesine kadar ponponların arasında deliler gibi dönüp duruyor, kutsal bir meyveye tapman bir grup masum cinin kaderini düzeltmeyi amaçlayan anlaşılmaz büyü sözleri bağırıyordu (olgun Kral Max'm banka hesabının yüklü bir bölümüyle aynı futbol takımının kaderi arasında düzenli bir ilişki vardı ya, o ayıı mesele). Prensesin büyümesinin zamanı gelmişti artık. Prenseslere öyle adım başı rastlanmıyordu. Tilli ile Max bu prensesin bir seks bombası olduğunu aniden idrak etmişlerdi.

Yirmi bir yaşına basınca iyi, hatta çok iyi bir evlilik yapması beklenebilirdi. Prens Andrevv'dan tutun da ABD başkanımn oğluna kadar güzel bir çift oluşturamayacağı hiçbir erkek yoktu muhtemelen. Bu adaylar kralla kraliçe için memnuniyet vericiydi. CIA'in gözetimi altında yaşayan, kraliyet

çevresinden “çekilmeye” razı gelen Furstenberg-Barcalona’lar şimdiye dek kızlan için hiçbir özel hırs duymamışlardı. Onun Amerikalı sıradan bir genç kız gibi yaşamasından mutlu olmuşlardı (gerçi vejetaryenlik ve ekoloji gibi gelişmelerin sıradan şeyler olduğuna inanmıyorlardı). Şimdi anlıyorlardı ki, bu genç kadın, doğnı erkeğin, mesela yıldızı parlayan Arap hükümdarlardan birinin ilgisini çekerse, muhtemelen CIA bile münasip bir birleşmeyi engellemekte aciz kalacaktı.

Leigh-Cheri’ye evlilik konusunu açmak için yanlış zamandı. Leigh-Cheri sevgili konusunda sıkı bir kazık yemişti. Buna rağmen, yaşamdaki misyonuna hazırlanmasına yardımcı olacağı düşüncesiyle; çevrebilimle ilgili çalışmalarına yeniden başlaması durumunda vücudunun aşağı bölgelerindeki sıcak sulu çanağı işgal e-den yan kabuklu hayvan, yarı şeftaliden yayılan titreşimlerin dikkatini öyle kolay kolay bölmeyeceğini umarak kendini olgunluğun emrine sundu. Olgunluk onu kabul edecektiyse eğer.

Oyuncak ayısı rafa kalktı. Beach Boys plakları rafa kalktı. Ralph Nader’ie Havvaii’de balayı fantezisi, Ralph’le birlikte emniyet kemerlerini bağlayıp Haleakala’nm günbatımına doğru arabayla gitme düşü rafa kalktı. Kendisinin Ralph’e çok yakışacağı düşüncesinden vazgeçmiş değildi. Ralph çok fazla çalışıyor, çok az gülümsüyordu. Hem değişik tatlara hem de kadere karşı kayıtsızdı. Bir prenses tarafından kurtarılmaya muhtaç bir kahraman olduğu a-çıktı. Gelgeldim, romantik fanteziler... *olgun* değildi işte.

Leigh-Cheri güneş radyasyonuyla ilgili kitaplar okuyordu. Aşırı nüfus artışı hakkındaki araştırma yazılarım dikkatle inceliyordu. Güncel olayları yakından takip edebilmek için yayımlanan her haberi elinden geldiğince izliyor, aşk konulu bir program çıkar çıkmaz televizyon odasından kaçıyordu. Mozart ve Vivaldi dinliyordu (Çaykovski acı vericiydi). Yakışıklı Prens’i sineklerle besliyordu. Üstünü başını, odasını son derece temiz tutmaya çabalıyordu.

“Dindarlıktan sonra temizlik, gelir” sözü, Leigh-Cheri’nin yürekten inanabileceği bir olgunluk sloganıydı. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde dindarlık, temizlikten daha ilginç bir şeyden önce gelmiyorsa dindarlık

anlayışımızı yeniden değerlendirmenin zamanı olabileceğini düşünmüyordu tabii.

13) Gulietta pazarlan çalışmazdı. Haklıydı. Robinson Crusoe sa-yesinde Cuma bile perşembeleri izinliydi. Kraliçe Tilli, pazarları şefkatle kucakladığı finosuyla yuvariana yuvarlana mutfağa girer, kuşluk yemeği hazırlardı.

Kızaran domuz pastırmalarının, kangal sosislerin ve jambonun kokusu, ikinci katın ta kuzey ucuna dek küçük domuz ayaklarının ucuna basa basa yürürdü. Koku mecburen Leigh-Cheri'yi uyandırırdı. Koku yüzünden mecburen aynı anda hem kurt gibi acıkır hem de midesi bulanırdı. Bu duygudan nefret ediyordu. Hamileliğini hatırlatıyordu ona. Leigh-Cheri her pazar sabahı cinsel perhizine rağmen bir sahan dolusu kızarmış korkuyla uyanırdı.

Panik duygusu yatıştıktan sonra bile pazar günlerinde sevilebi-lecek çok az özellik buldu. Onun zihninde pazar, Tanır mn müflon terliklerini koyduğu yerdi. Hiçbir vakit geçirme yönteminin ödeyemeyeceği kör bir gündü. Kimileri bu günü rahatlatıcı bulabilirdi a-ma prensesin tahminine göre, pazarın doğaüstü bir depresyon yarattığı konusunda pek çok kişi onunla aynı duyguyu paylaşıyordu.

Pazar: Gürbüz cumartesinin solgun, gergin gölgesi. Pazar: "Ziyaret" hakkına sahip boşanmış babaların çocuklarım hayvanat bahçesine götürdükleri gün. Pazar: Boş zaman geçirme yeteneği olmayan insanlar için zorla yaratılmış bir boş zaman. Pazar. Akşamdan karmalığın sınır tanımadığı zaman. Pazar: Sevgilinin hastaneye gelmediği gün. Pazar: İlahiler miyavlayan, futbol toplan osuran, aşın besili, beyaz bir kedi.

Dolunay m gerçekleştiği güne, Ay'ın ne büyüdüğü ne de küçüldüğü güne, Babilliler "yürek dinlencesi" anlamına gelen *Sabat* adını vermişlerdi. Bu günde Ay tannçasmın, BabiFde bilinen adıyla Ay'daki kadın İştar'm âdet gördüğüne inanılırdı; çünkü neredeyse her eski ve ilkel toplumda olduğu gibi BabiFde de çok eski zamanlardan beri bir kadının aybaşı kanaması geçirirken çalışması, yemek pişirmesi ya da yolculuk etmesi tabu sayılırdı. Bildiğimiz Sebt gününün kökeni olan Sa-bat'ta erkekler de kadınlar gibi dinlenmek zorundaydı; çünkü Ay âdet görürken tabu herkes için

geçerliydi. Başlangıçta (ve doğal olarak) ayda bir kez gözlemlenen Sebt, daha sonra Hıristiyanlar tarafından Yaratılış mitleriyle birleştirilip işe yarar bir şekilde haftalık hale getirildi. Böylelikle günümüzde sert a-daleli, sert kasketli, sert zihinli erkekler, âdet görmeye ilişkin arke-

tip psikolojik bir tepki sayesinde pazar günleri işe gitmekten kurtulmuşlardır.

Leigh-Cheri bunu bilseydi kıkır kıkır gülerdi. Oysa pazar günü hafta için ne demekse yıl için o anlama gelen ocak ayının başlarındaki bir pazar günü bundan haberdar değildi ve tatsız bir ruh haliyle uyandı. Pazen (Leigh-Cheri ipeğin kukusunu tahrik edebildiğini keşfetmişti) pijamasının üstüne uzun bir sabahlık geçirdi, saçındaki düğümleri fırçayla açtı, gözlerinin kenarlarındaki çıtır çıtır buğday gevreklerini parmaklarıyla ovup temizledi ve esneyerek, gerinerek kuşluk yemeğinin alev alev yanan domuz cehennemine indi. (Daha tadına bakmadan biliyordu, soyafasulyeli ekşimiğine domuz pastırmasının kokusu sinmiş olacaktı.)

Pek çok kişi için pek çok zamandır olduğu gibi, Leigh-Cheri i-çin de pazar gazeteleri günü geçirmesine yardımcı oldu. Basın, kültürümüze başka ne katkılarda bulunabilir, totalitarizme karşı birinci savunmamız mıdır, yoksa otantik deneyimleri geçici popüler heveslere göre sınıflandırarak onların kuyusunu kazan cılız bir güç müdür? Bütün bunlar bir yana, basın, haftalık zihinsel âdet şişkinliğimizi rahatlatabilmemiz için bizlere büyük, dolgun pazar gazetelerini sunmuştur. Ey Prenses Leigh-Cheri! Amigo üniformanın içine son kez kıvrıla kıvnla gir de nasıl oley çekileceğini göster bize: îki, dört, altı, sekiz, biz kimi severiz? Pazar gazeteleri, pazar gazeteleri, oley!

Leigh-Cheri, Jeo-Terapi Çevre Şenliği'ni, yirmi birinci yüzyıla girene dek gezegenimiz için ne yapmalıyız konferansını, ilk kez o-cak ayının başlarındaki o pazar gününe ait Seattle gazetesinde okuyup öğrenmişti. Havvaîi'de yapılması planlanmasa bile prensesi heyecanlandıracak bir olaydı. Sonuçta yıllardan beri ilk kez annesinin kucağında zıplıyordu. Bunun tamamen olgun bir davranış olduğunu söylemek güç tabii. Gidebilmek için yalvarmaya başlamıştı; çünkü şimdi katı bir şekilde uydukları Fursıenberg-Barcalona yasalarına göre, kraliçenin ona eşlik etmesi gerekiyordu. Tilli Maui'de? Ay-ay, spagetü-ay.

14)Yirminci yüzyılın son çeyreği için şu söylenebilir: Daha iyi bir dünya istiyorsak daha iyi insanlar olmalıyız gibi doğruluğu tartışılmaz bir düşünce hayli büyük bir azınlık tarafından tam anlaşılmamakla birlikte kanıksanmıştı. Dönemin sıkıntı ve endişesine rağmen ya da bu sayede; cinsiyetleri birbirinden ayıran fırtınalı denizlere rağmen ya da bu sayede, binlerce, on binlerce kişi, bedenlerini, paralarını ve becerilerini, gezegeni kurtarmaya yönelik çeşitli misyonlara adamaya istekli görünüyordu.

Şubatın son haftası Havvaii, Maui, Laflama'da yapılması planlanan Jeo-Terapi Çevre Şenliği'nin başlıca hedefi, bu birbirinden u-zak projelerin eşgüdümünü sağlamaktı. Alternatif eneıji kaynakları, organik çiftçilik, yabani hayatı koruma, alternatif eğitim, bütüncü tıp, beslenme, tüketicinin korunması, geri kazanım ve uzaym sömürgeleştirilmesi alanlarında önde gelen uzmanlar, konuşacak, panel tartışmalarını ve atölye çalışmalarım yöneteceklerdi. Eski Doğu kökenlilerden çağdaş Kaliforniya kökenlilere dek yayılan bir yelpazede, çok çeşitli benlik geliştirme sistemlerinin ve bilinç tedavilerinin savunucuları da orada bulunacaktı. Dahası, kimi fütürist-ler, sanatçılar, vizyon sahibi düşünürler, şamanlar ve şair ruhlu kâhinler de davet edilmişti. Gerçi organizasyon yetkilileri, şairlerden birkaçıyla romancılardan birinin delilik yelpazesinde yer aldığından kuşkulanıyorlardı.

Konferansla ilgili haberler nedeniyle kimilerinin etekleri zil çalmıştı. Leigh-Cheri, ömrü bir salata olsaydı, o konferansa ekmek kıtın olmak için sosun içine atlardı. Onu esas heyecanlandıran, Ralph Nader'in orada önemli bir konuşma yapacağı, bir bütün akşamın alternatif doğum kontrol yöntemleri konusuna aynlacağı bilgisi değildi. Leigh-Cheri cinsel perhizin Sibirya'sında yaşarken bile gebelikten korunma konusuyla ilgiliydi. Buna ilişkin sorunlar, onun i-çin, o sorunların paylaşılmış olması*gereken* erkeklerin saldırgan, rekabetçi, iddiacı, benmerkezci ve zalim davranış tarzından daha sinir bozucuydu. Şimdilerde bu sorundan uzak yaşasa da kaçışı zaferle karıştırmayacak kadar zekiydi.

Kral ve kraliçe kızlarını aylardır hiç böylesine canlı görmemişlerdi. Doğrusu görece bir canlılık sayılırdı bu: Leigh-Cheri ortalıkta hayalet gibi dolaşmaktaydı. Oysa birkaç gün önce daha çok bir ceseti andırıyordu. Yani ilerleme kaydetmişti. Çevre Şenliği hak-

kında düşüncelere dalınca gerçekten gülümsemenin eşiğine gelmiş gibi göründüğü anlar oluyordu şimdi. Müşfik herhangi bir ana-baba ne yapaıdı? Teslim olurdu elbette. Konferansa gitmesine izin verirdi.

Vakit yaklaştıkça Kraliçe Tilli, Maui'nin aşın medeniyetsiz olduğu kanısına vardı. Seattle'in varoşlarında tıkılıp kalmak yeterince kötüydü. Gece gündüz alabalık dişi yağıyordu gökten. Böğürtlen bağlan zorla odasının mahremiyetine girmeye çalışıyordu. Lüks hapishanesini, sörfçü delikanlıların, tatile çıkmış orospuların (o hafta bunlara, zaten uyum sağlamadıklan bir dünyayı kurtarmakta ısrarlı birkaç bin zırdeli eklenecekti ayrıca) oturduğu vahşi bir adaya taşıması gereksizdi. Seattle Opera Kumpanyası aynı hafta Ebe Stignani'nin rol aldığı *Norma'nın* açılışını yapacaktı. Stignani altm çağım çoktan geride bırakmışsa da legatonun hakkım veriyordu. Dünyanın çivisinin çıktığı bir dönemde ender rastlanan bir güzellikti. Kraliçe, yaşlı soprano onuruna verilecek resepsiyona fahri ev sahibesi olarak çağrılmıştı. Max kalp kapakçığı yüzünden yolculuğa çıkmaya cesaret edemeyeceğine göre, prensese şubat ayı ortalarında Hawaii'de Gulietta'mn refakat etmesi kararlaştırıldı.

Gulietta antika bir tipti. On tane İngilizce sözcüğü bir araya getirip söyleyemezdi ama genelde öyle becerikliydi, Leigh-Cheri'yi öyle çok seviyordu ki, Max ve Tilli onun uygun bir refakatçi olduğuna kanaat getirdiler. Fakat yaşlı sıska hizmetçi, kendisine verilen görevi öğrendiğinde J.C.Penny mağazasına gidip kendine bir bikini alınca sinirli sinirli bakıştılar.

15) Gökyüzü denizden daha kişiliksizdir. Kuşların yaşam alanı sınırının üzerinde, referans alınabilecek son buluttan daha yukarılarda, oksijenin kendi isteğiyle dolaşmayacağı "bir yükseldikte, ışığın hız sınırında seyrettiği ve asla kahve molası vermediği bir bölgede, Northwest Orienı Airlines'm sahibi olduğu ve işlettiği bir araç, yegâne şeyhin yerçekimi olduğu o çölü geçerek şiddetli Pasifik rüzgârlarına inatla direnirken burnundan soluyordu. Leigh-Che-ri bulutların ve okyanusun tepesini yukarıdan seyrettiği pencereden

başını çevirdi. Yan koltukta uyuyan yaşlı kadına baktı. Leigh-Che-ri gülümsemekten kendini alamadı. Kibar horultularıyla birinci sınıf kabinin sıkıştırılmış havasmı dalgalandıran Gulietta, öylesine sakindi ki, birkaç saat

önce Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanında bütün o karışıklığı çıkardığına inanmak güçtü.

Leigh-Cheri kurbağaya herkes kadar şaşırmıştı. Kurbağa nispeten büyüktü ve alışılmadık derecede yeşildi (Yakışıklı Prens'in en fazla uzaktan akrabası olabilirdi) ama yine de Gulietta'nm küçük hasır bavulunun içinde olduğu hiç anlaşılmamıştı. Güvenlik denetim noktasındaki üniformalı kadınm ani çığlığına dek kurbağanın e-samesi bile okunmamıştı.

Küçük bir kavga çıkmıştı. Denetim noktasının üzerindeki levhada ŞAKA YAPILMAMASI RİCA OLUNUR yazılıydı ve bu bir şaka *olsa gerekti.* Öyle değil mi? Gulietta, İngilizce bir açıklama yapama-yınca, soyadı da göz doktorlarının kullandığı muayene panosunun bir satırına benzediğinden, olay içinden çıkılmaz bir hal almıştı.

Güvenlik görevlileri aralarında görüştüler. Gulietta ile prenses i-kinci kez arandı. El bagajlarına yemden bakıldı. Silah filan olmadığı iyice anlaşılsın diye kurbağa röntgen cihazından geçirildi. Patlamayacağından emin olabilirler miydi? "Evde beslediği hayvan," dedi Leigh-Cheri. Aslmda kurbağanın yaşlı kadınm bavulunda ne aradığı konusunda öylesine az bir fikri vardı ki, bir Avrupa halk masalını hatırlaması bile işe yaramazdı. "Evde beslediği küçük hayvan." Leigh-Cheri uzun kirpiklerini kırpıştırdı. Öyle bir nefes aldı ki, yuvarlak göğüsleri eksenleri etrafında on iki derece dönmüş gibi oldu. Yüzüne öyle kocaman bir gülümseme yayıldı ki, uzun zamandır ihmal ettiği küçücük ağız kaslarından bazıları acı içinde serbest kalmaya çabaladı. "Evde beslediği minicik küçücük hayvan."

Gulietta'nm amfibik hayvanı kapalı tutacağı (kurbağa çantasının içine, ıslak havluların araşma yerleştirildi) sözünü alan büyülenmiş güvenlik görevlileri, iki kadınm ve minicik hayvanlarının geçmesine izin vermeyi kararlaştırdılar. Ancak jet uçağına binildi-ğinde, kalkıştan dakikalar önce, havayollarından bir yetkilinin eşlik ettiği farklı bir muhafız grubu belirdi aniden. Kurbağayı almak istiyorlardı. "Hawaii'ye canlı kurbağa sokamazsınız!" diye haykırdı içlerinden biri. Bayağı öfkeliydiler.

O noktada Leigh-Cheri adalara daha önce yaptığı ziyareti hatırladı. Yolcuların adalara herhangi bir ev hayvanı getirmelerine ilişkin yasak konusunda ne kadar hoşgörüsüz davramldığmı hatırladı. Adaya taze meyve

ya da çiçek getirmenin yasak olduğunu hatırladı. Honolulu havaalanında bir böcek sergisi; yolcu uçaklarında bulunan böcek ve kırıkanatlılardan oluşmuş bir koleksiyon geldi gözünün önüne. Paradise Paric'taki bütün gösteri papağanlarıyla ibikli papağanların kaçıp vahşi doğada çiftleşemesinler diye kanadan-nın kırpıldığını hatırladı. Adaların ekolojisi çok nazik bir dengede duruyordu; yeni bir memeli, kuş ya da sürüngen türünün gelmesi bu ekolojik dengeyi altüst edebilirdi. Yabancı bir bitki hastalığı veya işgalci bir dişi böcek, ister yemelik ananas ister seyirlik palmiye ağacı olsun, bir milyar dolarlık bir endüstriyi mahvedebilirdi.

Gulietta garip dilindeki en çirkin hakaretlerle muhafızları öfkeyle azarlıyordu. Leigh-Cheri ona eliyle işaret etti. Gulietta'ya kurbağayı bırakmasını işaret etti. Kocakarı ikna olmamıştı. Duraksadı. Kaptan, yardımcı pilot ve uçuş mürettebatı, birinci smıf kabine gelip müdürle muhafızlara katılmışlardı. Ucuz ve ekonomik sınıf yolcuları koridorlarda dikilmiş, karışıklığın nedenini öğrenmek için ön tarafı dikizliyorlardı. Muhafızlardan biri hasır bavulu Guli-etta'nın boğumlu ellerinden çekip aldı. Kapak pat diye açıldı. Kurbağa devasa bir sıçrayış yaptı. Hosteslerden birinin başına kondu. Hostes, uçağın her yerinde şaşkın fısıldaşmalara yol açarak çığlık attı: "Hiii! Şu boktan şeyi alın üstümden!"

Kurbağa tekrar sıçradı. Boş bir koltuğun üzerine kondu. Birkaç adam onu yakalamak için atıldılar. Iskaladılar. Bu atılma ve ıskalamalar bir süre devam etti, ta ki kurbağa kokpitte köşeye sıkıştırılana dek. Burada muhafızlardan biri onu yakaladı ama öncesinde dirseğini bir navigasyon aletine çarptığı için muhtemelen aleti bozmuştu. Aletin tekrar tekrar kontrolden geçmesi gerekti. Sonuçta u-çuş bir saat kırk altı dakika ertelendi.

Gulietta daha Önce hiç uçağa binmemişti. Bagajmın içindekilere yapılan itirazlar kafasını karıştırmıştı. Şaşkmlığı hâlâ geçmeyen hostesin getirdiği ıvır zıvır yiyeceklerden yemeyi reddetti.

Leigh-Cheri, Gulietta'ya Hawaii'deki Büyük Firavunfaresi Re-aksiyonu'nu nasıl anlatabilirdi?

Hawaii'de bir zamanlar sıçan sorunu yaşanmıştı. Sonra birinin

aklına dâhiyane bir çözüm gelmişti. Hindistan'dan firavunfareleri ithal etmek. Firavunfareleri sıçanları öldürecekti. Plan işe yaramıştı. Firavunfareleri sıçanları gerçekten de öldürmüştü. Firavunfare-leri ayrıca tavukları, yavru domuzlan, kuşlan, kedileri, köpekleri ve küçük çocukları da öldürmüştü. Firavunfarelerinin motosikletlere, elektrikli çim biçme makinelerine, golf arabalarına ve James Michener'a saldırdıklarına ilişkin haberler alınmıştı. Hawaii'de bir zamanlar ne kadar sıçan vardıysa şimdi de o kadar firavunfaresi vardı. Havvaii sıçan sorunu karşılığında firavunfaresi sorununu e-dinmişti. Havvaii böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması konusunda kararlıydı.

Leigh-Cheri, Gulietta'ya Havvaii'nin kemirgenleriyle toplum kavramı arasındaki benzerliği nasıl açıklayabilirdi? Toplumun stıç sorunu vardı. Toplum suçların üzerine gitmeleri için polisleri görevlendiriyordu. Şimdi toplumun polis sorunu vardı.

Sorunun yanıtı elbette, Leigh-Cheri'nin bu koşutluğu asla açıklayamayacağı idi. Bu koşutluk asla aklına gelmemişti. Fakat Ber-nard Mickey Wrangle'in akima gelmişti.

Bemard Mickey Wrangle, Northvvest Orient yolcu uçağının e-konomik sınıfında oturmuş, Sıçan/fıravunfaresi-suç/polis benzerliği üzerine düşünüp taşınmaktaydı. Bemard Mickey Wrangle, uçağın arka tarafında, vücuduna bağlı yedi dinamit çubuğuyla oturmaktaydı.

Bemard Mickey Wrangle zekiydi. Havvaii uçağına üstünde yedi dinamitle binmeyi her koşulda başarırdı muhtemelen. Ancak kurbağanın işini kolaylaştırdığı da kesindi.

(Bu arada kurbağa, Deniz-Hava Manevra Üssü'ne ait pistlerin yakınındaki küçük bir gölde serbest bırakılmıştı. İşlek bir havaalanına yakm olduğundan güzel bir göldü. Öğle yemeği için nilüfer yapraklan, büyük sukamışlan ve tombul sinekler sunuyordu. Ama gelgelim, Allah kahretsin, bir Waikiki gibi de değildi.)

34) Jet uçağı, tüm acemi sörfçülerin yeryüzündeki en münasebet-siz isimli su kütlesi olarak bildikleri yerden küçük yeşil bir yolcu eksiğiyle ama yedi dinamit fazlasıyla geçmeyi sürdürdü. Jet uçağı yerçekiminden korktuğunu

gizlemek için ıslık çaldı. Leigh-Cheri heyecanım gizlemek için birtakım dergiler okudu.

Heyecan, Leigh-Cheri’nin gözlerinde reklam panolarında yazılı cümlelerin sonlarındaki noktalar gibi büyüdü. Kamında heyecan virgülleri yalpaladı, soru işaretleri kıpır kıpır oynadı. Zaman zaman bir ünlem işaretinin üzerinde oturduğunu hissetti.

Jeo-Terapi Çevre Şenliği o kadar muhteşem bir fikirdi ki, prenses daha önce yapılmamış olmasını şaşırtıcı buluyordu. En iyi düşünürler, en ileri düzeyde teknisyenler, en ilgili biiimadamian, en aydınlanmış sanatçılar bir araya gelecek, her şeyi düzeltmek amacıyla bilgilerini, düşlerini paylaşacaklardı. Birleşmiş Milletler de böyle bir şey olurdu, sıkıcı ve yozlaşmış insanların eline düşmesey-di. Bencil politikalara hizmet etmeseydi.

Maui konferansında Buckminster Fuller, “Çevre Kirliliğinin Haşatı: Thar Çölü Sızmalarındaki Thar Altım’’ konulu incelemesini sunacaktı. Gary Snyder “Bürokrasiyle Savaşta Budist Yaklaşım” üzerine konuşacaktı. Çevrebilimci Dr. Baıry Commoner (soyadı prenseste bir üstünlük sancısı yarattı, bunu daha derin bir suçluluk sancısı izledi) tarafından yapılacak konuşmanın başlığı “Bedava Sirke Baldan Tadı Değil” olacaktı. Alternatif Doğum Kontrol Yöntemleri Üzerine Atölye Çalışması’na Unda Coghill başkanlık edecekti. Bu kadın. Oregon, Portland’daki gayrimeşru doğum ve kürtaj oranlarını tek başına aşağı çekmeyi başarmışa. Yirmi altı şubat sabahı Leigh-Cheri, fotogalvanik hücrenin (güneş enerjisine yapılan harcamaların azaltılması yönünde aülmış büyük bir adımdı) uygulamalı bir gösterimi ile Dr. Linus Pauling'in başkanlık edeceği, önlem ve tedavi aracı olarak C vitamini konulu bir panel arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı. Vay te, *gerçekten* heyecan vericiydi. Gezegenle ilgili olup da Çevre Şenliği’nin üzerinde durmayı ihmal ettiği başka önemli bir sorun var mıydı acaba? Leigh-Che-ri’nin aklına bir şey gelmedi.

Dikkatle okuduğa dergilerdeki makalelerin çoğunlukla aşk maceraları hakkında olması gerçeğini önemli bulmuyordu belki: Kim [1]

kimden ayrılıyordu ya da kim kiminle birlikteydi, kocalar ilgilerini yitirince yapılması gerekenler, yalnızlık ve reddedilmeyle başa çıkmanın yollan vesaire. Dergilerdeki reklamların hemen hemen hepsi karşı cinse çekici

görünmekle ilgiliydi. Üstüne üstlük uçakta gösterilen film de bir aşk hikayesiydi. Film mutsuz sonla bitiyordu ve bu nedenle “gerçekçi” addedilmişti. Prenses, Noıthwest Orient’in yolcularına banttan sunduğu müziği dinlemek üzere kulaklık taktı. Duyduğu şarkılar, yeni bir aşkm elektrikli eşiğinden içeri kıvılcımlar saçarak sokuluverirken kırılan kalpleri, acı çeken kalpleri ya da titreyen kalpleri anlatıyordu.

Belki Leigh-Cheri, aleni olan şeyleri fazla kişisel bulduğundan dikkate almamayı seçmişti. Madem çok önemli konuların ve her şeyi kapsayan soruların altında (yirminci yüzyılın son çeyreğinde bunlara öylesine az önem verildiği halde) daha içten bir mücadele, gerçek amacı romantik doyum olan bir mücadele fırtınası esiyordu, bu mücadeleyi aşmayı, onun ötesinde bir şeyde ısrar etmeyi denemek yürekli ve onurlu bir hareketti belki.

Belki.

Uçağın arka tarafında Bemard Mickey Wrangle elini ceketinin içine attı... ve göğüs cebinden ne bir kapsol... ne bir fitil çıkardı... hayır henüz değil. . . çıkardığı şey bir paketti... bir Hostess Tvvinkies paketi.

Kraliçenin birinci sınıf biletle uçmanda diretmiş olması çok yazık Leigh-Cheri. Bemard Mickey Wrangle yerine, şekerleme yapan yaşlı refakatçinin yanında oturuyor olman çok yazık. Hostess Twin-kies daima çift dolaştığına göre (çünkü koyote, katil balina, goril ve turna gibi Hostess Tvvinkies de yaşamak için çiftleşir) ikinizin de payına birer Tvvinkie düşerdi.

17 Daktiloda yazan bir parmak klavyenin üzerinde nasıl tur atarsa uçak da öyle tur attı Honolulu’nun üzerinde. Ne zaman ve nereye ineceği talimatını verecek kontrol kulesinden mesaj gelme-

sini bekledi.

Ve indiler...

A harfine.

A pistine.

“Amore”nin a'sma.

“Aşk’m a’sına.

Kalbin iniş pistine beklenmedik bir iniş yapılmıştı. Bu uçuş, ancak Ay’a yakın bir odada sona eıebilirdi.

Sigara içilmez yazısının ışığı yandı. (Tavan arasında Camel sigaraları asla yakılmazdı.) Kemerlerinizi Bağlayınız işareti verildi. (Aşkta kemerler nefis aralarla çözülüp bağlanır.) Gulietta, kurbağadan artık çok az iz taşıyan hasır bavulunu kavradı. Leigh-Cheri, prenseslere yaraşır kuruluktaki kalçalarını kavradı. Yolcu listesinde adı T. Victrola Firecracker diye geçen ama bir zamanlar milyonların Ağaçkakan diye bildiği Bemard Mickey Wrangle, hiçbir şeyi, siyah baruttan iç çamaşırlarını bile kavramadı. Ağaçkakan onu bunu kavrayıp tutmayacak kadar akıllıydı. Ağaçkakan sadece sırıtıyordu. Sırıtıyordu çünkü enselenmeden Hawaii’ye varmıştı. Sırıtıyordu çünkü Twinkie’nin içindeki krema her zaman sırıtmasına yol açardı. Sırıtıyordu çünkü yirminci yüzyılın son çeyreğiydi ve ö-nemli bir şey gerçekleşiyordu.

1

Amerika'da uzun yıllar önce piyasaya sürülmüş içi kremalı bir hazır kek markası, (ç.n.)

Perde arası

Belki de Remington SL3 hakkında yanıldım. Bu işi becereceğine i-nanmıyorum artık. Ah, harika bir alet - uygun bir işyerindeki uygun bir çalışma masası için. Bir inceleme yazısı, yayımcıya bir mektup, bir fatura, bir kitap eleştirisi hazırlamak istiyorsanız leb demeden leblebiyi anlar. Onu erkek arkadaşlarına yeğleyecek sekreterler vardır, eminim. Ancak bir romancı için daktilonun her türlüsü korkunçtur. Remington SL3’te geçişli baskı birimleri, elektrikli sayfa kenarları, değişken satır atlama tuşu, sayfa ortalama cetveli, isteğe göre ayarlanabilir tuşe denetimi, otomatik paragraflama düğmesi, dikey ve yatay yarım satır aralaması, hızlı geri gitme

tuşu, sekme tabülatörü, geliştirilmiş aksanlı a yapma düzeneği, yanlış yazım alarmı var. Eh, inzivaya çekildiğiniz köşede geceyansı bu

düzeyde bir mekanik bilgelikle karşılaşmak bir tür korkuyla tanışmak demektir.

Her şeyden önce, baştan çıkarıcı bir ev kedisi gibi homurdanıp mırlıyor, masanın üstünde hafifçe titriyor. Çalışmaya hevesli, maalesef fazlasıyla hevesli görünüyor. Hop! Yavaş ol oğlum. Düşünüyorum. İki ayağımı bir pabuca sokma.

Sonra bir de rengi var: Mavi. Mat siyah değil. Eskinin daktiloları gibi gizemli, anlamlı, insanı içine çeken, kabul eden, tarafsız, rahip cüppesi rengindeki siyahtan değil. Mum ışığında bile daktiloyu bir gümrük müfettişi ya da bir mühendis gibi kuşkucu, kusur bulan bir edayla dik dik baktıran, katı, soğuk, modem bir mavi. Ben onun omzunun üzerinden bakarken o benim omzumun üzerinden bakıyor sanki.

Pekâlâ, buzdolabımı boşaltıp temizlerken istemeden kokladığım şapkalı mantar sporları duyarlılığımı artırıyor *olabilir* ama daktilonun verdiği gözdağı yüzünden ilk kez kaleme başvurmuyorum. Kurşunkalem kullanmam söz konusu değil, kalıcı bir iz bırakmıyor. Tabii dolmakalemler de akıtıyor. Tükenmezkalemlerin ise tarzı yok, üstelik sürekli evden kaçıyorlar. Tavus tüyü kalem bana hitap eder, ağaçkakan tüyü kalem daha da çok hitap eder ama İkincisini bulmak güç, ilki ise hışır hışır ötüyor ve yavaş.

Bir romancıya gereken, farklı bir yazı yazma aracıdır belki. Mesela cankurtaran salı yapımında kullanılan balsa ağacından, parçalan model uçaklar gibi birbirine yapıştırılan bir Remington. înee, zarif, uysal, usta bir savaş pilotu gibi göklerde süzülmeye hazır bir Remington.

Daha güzeli, kutsal selvi ağacının yekpare bir parçasından yontulmuş oyma bir daktilo; mineral pigmentlerle, yumuşak meyvelerin sularıyla ve çamınla bezenmiş; canlı mantarlardan tuşları, bir kertenkelenin uzun yanardöner dilinden şeridi olan bir daktilo. El-lenene dek sessiz kalacak, sonra sayfayı hırıltılarla, haykırışlarla, a-cı acı bağırışlarla, ulumalarla, melemelerle, homurtularla, anırtılarla, çatırtılarla ve ormandaki çalılıkların altmdan gelen

kuru takırtılarla dolduracak hayvani bir daktilo. Gerçek öpüşmeler yazabilen, meni akıtıp ter dökebilen bir daktilo.

Ya da emekli bir tüccar denizcinin küçücük deniz kabuklarından yaptığı, şişe içine oturtulmuş, sağ elini kullanan birinin ancak sol e-

linin serçe parmağıyla çalıştırabileceği bir daktilo. Solak bir iş için solak bir daktilo. (Evrenimizin paralel bir evrenle yan yana yaşadığı yönündeki bilimsel keşfin farkında olduğunuzu varsayıyorum. Pek çok açıdan birbirinin tıpatıp aynı olan bu iki evren, elektrik yükü ve manyetik özellik bakımından birbirinin tersidir: Karşıt-evren denen evren, aslında bir ayna görüntüsü, ters bir kopyadır. Şimdi kimi aminoasitler solaktır, kimileri ise bunların yansımasıdır, sağ ellerini kullanırlar. Ancak canlı organizmalardaki proteinler daima solaktır. Sağ ellerini kullanan aminoasitlerin sindirilmesi imkânsızdır ve yaşamsal zararları olabilir. Aynada gördüğünüz bir şeyi yememek akıllıcadır. Gerçekliğe “ayna tutma” iddiasındaki romanlara gelince... arif olanlara bir çift söz söylemekle yetinelim.

(İkinci Dünya Savaşı’nın sonlarına doğru, Amerikalı bir pilot yanan uçağından paraşütle atlayıp Japonya'nın İçdeniz’i yakınlarında dünyadan yalıtılmış bir köye indi. Köylüler, olayların sıcak a-renasınm ve olayları doğuran Şintoist/faşist/endüstriyel felsefelerin çok uzağmda yaşayan inançlı Budistlerdi. Ruhen ve bedenen zayıf düşmüş pilotu aralarına alıp ona baktılar. Birkaç ay saklayıp yaşattılar ama sonunda pilot öldü.

(Budistler yaşamın tümüne saygı duyduklarından ölüm törelerine de saygılıdırlar. Köylüler ölen yabancıya hakkı olan defin törenini sunmayı istiyorlardı ama bildikleri yegâne cenaze gelenekleri Budizme özgüydü ve onlar da uygunsuz kaçacaktı tabii.

(Cesedi buza yatırdıktan sonra Hıristiyanların defin usullerini a-raştırmaya koyuldular. Resmi yetkilileri kuşkulandırmamak için çok gizli çalıştılar. Pek şanslı değillermiş.

(En sonunda aradıkları bilgiyi onlara vaat eden İngilizce bir kitabın Japonca çevirisini birisi köye gizlice soktu. Kitabın adı *Fin-negarts Wake* idi.

(Ta 1945 yılında yaşayan o Japon köylülerin tüm ciddiyetleriyle İrlandalIlara özgü, bol içkili, James Joyce’un deneysel söz oyunlarıyla karmaşık hale getirilmiş bir cenaze töreni düzenlemeye çalıştıklarım gözünüzün önüne getirmeyi başarırsanız, aynı şeyi, bir yazar, yazarın daktilosu ve yazarın Araplarla Hinduların sol ele yükledikleri işlevi gayet iyi bildiği halde yeniden yaratımında solak bir üslup kullanmak zorunda olduğu gerçeklik arasındaki ilişki için de yapabilirsiniz.)

Teknoloji uzmanlarının sanatçılara yönelik makinelerin tasarımıyla ilgilenmelerini bekleyecek kadar ipin ucunu kaçırmadım. Romancılara ahşap daktilolar yapılırsa bu sefer şairler kendilerinin-kinin buzdan olmasını isterler. Teknoloji büyük olasılıkla sanatçıları dem dışı bırakacak. Romanlarımız günün birinde bilgisayarlar tarafından, duvar resimlerimizi boyayacak, ezgilerimizi besteleyecek olan o aletler tarafından yazılacak. Kıkır kıkır gülüyorsam, on sekiz muhtemel edebi konu üzerine mantıklı çeşitlemeler üretmeye programlanmış bir bilgisayarı hayal etmemdir nedeni. O bilgisayarın Leigh-Cheri’nin tavan arasında gerçekleşenlerle başa çıkmaya çalışışım hayal etmemdir nedeni. Kıkır kıkır gülüyorsam, demek İci. Remington SL3 eline diline hâkim olmalı.

E V R E II

18) Uçak Honolulu’ya indiğinde ikindi sularıydı. Ay’ın çıkması- na daha beş saat vardı ama mai tai’ler şimdiden kafa yapıyor, ananaslar hafif hafif sallanıyor, fıravunfareleri çiftleşiyor, hindistancevizleri huşu içinde yuvarlanıyordu. Havvaii güneşi, mesela Nebraska güneşinin aksine, belli ki Ay’ın etkisine girmiş, oldukça dişi bir davranış tarzına kaptırmıştı kendini. Havvaii güneşi, ona saygısızlık edenin derisini kavururdu evvel Allah ama romantik bir aiırası vardı. Amore’ye karşı kararlı bir Ay tutumu içerisindeydi. Meksika güneşi bu tutumu yumuşak ve zayıf bulurdu. Trafik keşmekeşine, apartman inşaatlarının gürültüsüne, dumanı tüten şeker rafinerilerine, sıcak plajlarda iş kıyafetleri ve makosen ayakkabılarıyla dolaşan Japon turistlerin tuhaf görüntüsüne rağmen Havvaii,

gerçekten de turistik tanıtım filmlerinden fırlama bir kareydi. Her derde devaydı.

Havvaii dili öyle saçma/erotikti ki, sokak levhaları, gürültülü pagan eğlencelerine çağrıda bulunan davetiyelere benziyordu ve her ayık dilin ucunda “sikişme” sözcüğü vardı. Hawaiice, bir balığa “humuhumunukunukuapuaV' ve bir kuşa “o-o” diyebilen bir dildi. Kuş balıktan daha büyükmüş, kime ne. Humuhumunukunu-ku-apua’a (bu kelimeden Remington SL3 denli hoşlanan bir daktilo o kadar da kötü olamaz) balığı, Sony yöneticilerinin kösele tabanlarına en fazla elli metre uzakta olan Havvaii sularında hâlâ fınk atıyordu. Oysa o-o, balla beslenen o muhteşem kuş, çoktan yok olmuştu. Hawaii’nin kraliyet ailesi, tören pelerinlerinde o-o kuşunun kuyruk tüylerini kullanmayı severdi. Hawaii hükümdarları mamut kadar, iriydiler, pelerinleri çok uzundu. Bir krala pelerin dikilirken çok miktarda kuyruk tüyü kullanılıyordu. O-o’nun soyu yoluna yoluna tükenmişti. Ay-ay, spagetti-ay.

Leigh-Cheri, ekolojik sonuçlarmdan dehşete düşse bile o-o tüylerine bürünmekten hoşlanabiliıdi. Solgun prensesimiz kraliçesi o-labileceği bir vatan seçebilseydi Havvaii’yi seçerdi. Uçaktan iner inmez kalbi saf amber suyu pompalamaya başlamıştı. Diyelim Le-igh-Cheri’nin elleri arkasında bağlıydı ve dünya, Havvaii’yi duvar kasasına kilitlemişti. Leigh-Cheri Havvaii’yi oradan çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Havvaii nıhunun ağzını sulandırmıştı.

Maalesef Leigh-Cheri’nin hayal kurmaya pek fırsatı olmadı. Kurbağayla igili sorunlar yüzünden uçağı Oahu’ya, adalar arası işleyen. Aloha Havayollarından yapacağı bağlantı uçuşunun Ma-ui’ye gidiş saatine ancak birkaç dakika kala inmişti. O ve Guiietta, Hondulu havaalanının bir ucundan öteki ucuna koşmak zorunda kalmışlardı. Gulietta’mn telaşlı seğirmesine koşmak denebilirse.

Öyle bir koşu koparmışlardı ki, Bemard Mickey Wrangle’in yanlarında aheste adımlarla ilerlediğinin farkına varmadılar.

19) Maui uçuşu bir uçurtmanınki kadar sallantılı geçti. Küçük u-JL y çak hava boşluklarına düşüp sallandıkça kimi yolcuların beti benzi attı. Ancak Leigh-Cheri o sabah havaalanına şoför Chuck’ın kullandığı arabayla gelmişti. Öyle bir yolculuktan sonra sinirlerinin bozulması için hafif çalkantılı bir havadan daha fazlası gerekirdi. Gulietta herhangi bir nedenle sinirleri bozulamayacak denli yaşlıydı. Gerçi totemine zorla elkonulduğu

için hâlâ somurtuyordu. Prensesin arkasında oturmuş onun kızıl saçlarını inceleyen Bemard M. Wrangle’in kalbi ise göğsüne bantlı patlayıcıları huzur içinde dövmekteydi.

Yolcu uçağı aşağı yukarı zıpladıkça Leigh-Cheri‘nin zihni de a-şağı yukan, bir seviyeden diğerine zıplıyor, bir an Havvaii’nin hafif tiryakisi olduğu güzelliklerini düşünüyor; sonra Çevre Şeriliği’ni ve sayesinde gerçekleşebilecek büyük iyilikleri düşünüyor; oradan kendisiyle ilgili, kim olduğu ve kim olabileceğiyle ilgili düşüncelere sıçrıyordu.

“Ben bir prensesim,” diye hatırlattı kendine, asgari düzeyde bir inançla, “Seattle yakınlarında böğürtlenlerle kaplı bir arazide büyümüş, asil kanımn oluştuğu vatana tenis pabucuyla bile asla ayak basmamış bir prenses, prenseslikten zerre kadar haberi olmayan bir prenses, salakça, götçe davranmış bir prenses; erkekler ve aşk macerası konusunda, eh evet, *hayal kırıklığına* uğramış, kafası biraz karışık, öğrenecek daha çok şeyi olan bir prenses, ama sonuçta bir prenses; ağzına sıçayım, en az Caroline ya da Anne kadar bir prenses. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde kraliyet düşüncesinin kendisi yapay, arkaik ve biraz çökmüş olsa da prensesliğimde ısrar ediyorum; çünkü onsuz, fiziksel açıdan çekici, “üniversiteye gittim a-ma hiçbir işe yaramadı” görünüşünde, kimseye verecek pek bir şeyi olmayan sıradan bir kadınım sadece. Bir âşık olarak yitip gittiy-sem de insan olarak hâlâ varım. İnsanlığın acısını içimde, kamımda, kukumun yaklaşık yirmi santim yukarısında duyuyorum. Bu a-cıya prensesliğim nedeniyle mi lüzumsuz derecede duyarlıyım (tüm dünya döşeğimin altındaki bezelye tanesi olabilir mi?) bilmiyorum ama prenses olduğum için insanlığın açışım dindirmeye yarayacak bir şeyler yapabilirim belki. Ve Çevre Şenliği bana bunu yapmanın yolunu gösterebilir. Acaba Ralph bizim otelde mi kalıyor? İnşallah Nükleer Silahlara Veda tişörtümü bavula koymuşum-

dur. Crosby, Stills and Nash, Lahaina’da takılmaz mı? Üstüme tahrik olmuş kelebek aroması sinmeden birden fazla mai tai içebilir -miyim?

İstikrarsız havada düşünceleri bir dalıp bir yükseliyordu.

Az sonra Molokai’nin üzerinden geçtiler. Haleakala’mn kırmızımtırak halesini, halenin güneydoğuda Truman Capote’nin ruh hali misali

yükseldiğini görebiliyorlardı. “Maui,” diye fısıldadı Le-igh-Cheri Gulietta’ya. “Maui.” Koltuğunda dik otururken kızıl başı sıçradı. Bemard, yani Ağaçkakan, bir uzman gözüyle izledi bu başı.

20) Yetkililerin saç boyası ahmlannı denetleyebileceklerinden kuşkulanan Bemard, bitki kökleri ve ağaç kabuğu kullanarak saçını kendisi boyardı. Tuhaf bir kokusu vardı ama kadınlar çekici buluyordu. Bu koku Bemard’da kimi anılan çağrıştırırdı: Akbaba-ların gölgeleri, kurtîann ulumaları; kokain, yüksek tesirli patlayıcılar ve sağlam bacaklı atlar; şelalenin arkasındaki saklanma yeri. Diğer kişiler üzerindeki etkisine gelince, saçım bitki köklerinden yapılma bir içecekle şampuanlayıp şampuanlamadığı birden çok kere sorulmuştu kendisine. Boyama işini başındaki kıllarla sınırlamıştı ve bu nedenle yalnızca karanlıkta sevişmeye dikkat ederdi. Bir seferinde boyayı olduğu gibi ayakkabılarının üzerine döktü. O olaydan sonra saçını boyarken hep çizmelerini giydi.

En Ünlü On İki Kızıl Saçlı:

1. Lucille Ball, komedven
2. General George Custer, askeri çıkıntı
3. Lizzie Borden, bavan kiralık katil
4. Thomas Jefferson, devrimci
5. Red Skelton, komedyen
6. George Bemard Shaw, oyun yazarı
7. Yahuda İskariyot, muhbir
8. Marie Tvvain, mizah yazan
9. Woody Ailen, mizah yazarı
10. Maıgaret Sanger, feminist
11. Scarlet O’Hara, kaltak

12. Bemard Mickey Wrangle, bombacı

Analitik düşünen bir kimse, bu listeden yola çıkarak kızıl saçlı kişilerin ya tehlikeli ya da komik olma eğilimi taşıdıkları sonucuna varabilir. Ancak düzinenin içinde yalnızca bir kişi rengini gizlemek zorunda kalmıştı. Yahuda bile Allah veıgisı saç rengini kullanmıştı. Havuçkafa Yahuda.

Ağaçkakan tüylerine karga kostümü giydirmek Bemard'da nasıl hisler uyandırıyordu? Sığ düşünceli bir gözlemci, Leigh-Che-ri'nin başına ve Haleakala'mnkine yönelttiği hayran bakışları görüp, onu, bir kömür damarının altında sıkışıp kalmış bir yakut uzmanıyla karşılaştırmak cihetine gidebilir. Ancak daha yakından inceleyen biri, şu açıklamayı yapmak zorunda kalacaktır Bemard, en küçük pigment kırıntısına kadar kanunun soğuk bakışından gizlediği kızıl parlak buklelerini ülke sınırlarından gizlice aşırmaktan neredeyse leziz bir haz alıyordu.

Ve elbette, tüm erkekler gibi Bemard da pantolonun içinde tüm kızıl saçlıların en tanınmışını gezdirirdi - her daim tuhaf ve tehlikeli olanı.

21) Aloha Havayollarının 23 sefer sayılı uçuşunda Leigh-Che-

ri'nin tek hayranı Bemard değildi. Leigh-Cheri'nin önündeki koltukta oturan, dalgalı uzun sakallı, aloha gömlekli ve atkuyruğu-na amber çiçekleri takmış genç bir adam, onunla sohbet etmek için arkasma dönmüştü. Söylediğine göre bir atölye çalışmasında medi-tasyon teknikleri öğretmek üzere Çevre Şenliği'ne gidiyordu. Genç adam, Leigh-Cheri'nin programıyla ilgilenmesini sağlamaya çalıştı. Ona bedava özel meditasyon dersleri verme teklifinde bulundu. Leigh-Cheri bu işi ciddiye almışa benziyordu.

Bemard öne eğildi, çilli çenesini Leigh-Cheri'nin koltuğunun tepesine yasladı. "Oh," dedi.

Prenses çekildi ama arkaya göz atmadı. Önündeki genç adam o-

na puKa Kabuğundan kolyesini göstermeye başlamıştı. Fukalan parmaklarının arasında oynatırken alçak sesle derin rahatlamadan, iç huzurundan ve olayları akışmâ bırakmanın bilgeliğinden söz ediyordu.

“Oh,” diye tekrarladı Bemard. Bunıi soylu kulağa iyice yaklaşıp söylemişti.

Bu sefer prenses hızla arkasına döndü. Yüzündeki ifade kızgındı. “Efendim?”

Bemard salak bir kabak feneri kadar tatlı gülümsedi. “Benim mantram bu.”

Leigh-Cheri hışımla baktı ona. Ancak kızıl saçlılar mezhebinden biri bu denli hışımla bakabilirdi. Adam kapkara giyinmişti ve dişleri çürüktü. Vak Vak Amca güneş gözlüklerinden takıyordu. Çocuk gözlüğü. Prenses meditasyon öğretmenine döndü. Öğretmense Bemard’a kaşlarım çatarak bakmayı anında kesip Leigh-Cheri'ye sevimli bir bakış fırlattı.

“Yalnızca iki mantra var,” dedi Bemard. “Oh ve oha. Benimki oh”

Söylediği kulağa kısmen mantıklı geliyordu ama prenses yanıt vermeyi reddetti. Gulietta’nm elini, sıktı. Önde oturan genç guruya meditasyonun dünyadaki acıların hafifletilmesine nasıl yardımcı o-labileceğini sordu.

“Oh,” dedi Bemard. “Ooh-hhh.” Leigh-Cheri ona aldırış etmedi. Diğer, yolcular adama garip garip baktılar.

“Bir şey mi istediniz efendim?” diye sordu hostes.

Bemard omuzlarını silkti. Pencereden dışarı baktı. Büyük *yanardağın* gül renkli ağzına baktı. Haleakâla: “Güneşin Evi.” Hale-akala, Güneş’in evim dediği yer idiyse Ay’ın adresi neydi? Ay Fransa’da işlek bir caddede mi yaşıyordu?

22Maui adasını, daha küçük, bir yanardağın peşi sura patjayar Haleakala yaratmıştı. Sıkı bir gösteri olmuş olmalı. Kraterin çapı on iki kilometreydi, zirvenin yüksekliği üç yüz metreyi aşıyordu. Fakat Haleakala en etkileyici ölçülerin bile akla getiremeyece-

ği bir cüsseye sahipti.

Haleakala öylesine acayip, bilinmedik bir yerdi ki, onu öteki dünyalarla, uzay boşluğuyla ilişkilendirme eğilimi vardı. Hatta Haleakala’ nın meşhur gündoğumunu, güneşin kendi yatak odasında u-yanışraı izlemek amacıyla

geceyi orada kamp kurarak geçiren ziyaretçilerin anormal büyüklükte bir yüzdesi, gökyüzünde tuhaf ışıklı şekiller gördüğüne yemin ediyordu. Harap dikme taşlarla çevrili a-nıtlan, Ay'a özgü dış hatları, siyah ve kırmızı kumlan olan sessiz yanardağa zamanla doğaüstü özellikler atfedilmişti. Pek çok kişi o-na evrensel bir. merkez, galaksilerarası bir bağlantı noktası, kozmik bir tepecik, her madde ve görünürlük derecesinden gelen uzay gemilerinin kullandığı yeryüzü terminali gözüyle bakıyordu. Öyle çok kişi, Haleakala'da alçaktan uçan UFO'lar gördüğünü iddia etmişti ki, burası uçan daire meraklılarıyla sözde kozmik kozmopolit kimselerin Mekke'si haline gelmişti. Uzay boşluğuyla ilgilenen bireyler, koskoca mezhepler, dağın eteğine yakın vadilere yerleşmişlerdi.

Yakında gerçekleşecek Çevre Şenliği'nin haberi Lahaina'dan Maui'nin içine yayılınca çeşitli uçan daire toplulukları bir araya gelip konferansa dahil edilmeleri için ısrar ettiler. Timothy Leary'nin yörüngede dönen uzay kolonileriyle ilgili teorilerini sunmak üzere Çevre Şenliği'ne davet edilmesi onları sevindirmiş ama yaüştıima-mıştı. "Yeryüzünün geleceği evrenin geleceğine bağlı," diye mantık yürütüyorlardı. Kimileri yeryüzünün geleceğinin tamamen uzak gezegenlerdeki üstün varlıkların elinde olduğunu söyleyecek kadar ileri gidiyordu. UFO araştırmacıları ve aracılarının dahil edilmediği bir Çevre Şenliği fasaryadır, diyorlardı.

"Gündem çoktan belirlendi, şimdiki haliyle bile çok yoğun," diye karşı çıkıyordu organizatörler.

Uçan daireciler oralı olmadılar. Kripton gazıyla çalışan motor-larmı yarıştırdılar, yeşil egzozlarını dalga dalga tüttürdüler. Darth Vader* binasının on üçüncü katından resmi açıklamalar, bildiriler yayımlandı.

Sonunda uzlaşmaya varıldı. Maui'li uçan dairecilere pazar günü, Çevre Şenliği'nin resmi açılışından bir önceki gün, Leigh-Che-

Star Wars filminde bir kahraman. Memphiste büyük, modem bir bina olan Va* der Building şaka yollu bu kahramanın adıyla anılır, (ç.n.)

ri’nin Lahaina’ya geldiği gün konferans binalarını kullanma hakkı tanındı. Ptenses ile refakatçisi Pioneer lnn’e yerleşirken orada bir UFO toplantısı başlamıştı bile. “Ne tuhaf,” dedi Leigh-Cheri, delegelerin dökümlü cüppelerini, iri gözlerini fark ederek. Lobide Ralph Nader’i uzaktan yakından andıran kimse yoktu.

Aman canım günlerden pazardı. Pazar pazardı işte, Havvaii’de bile. Herhangi miktarda orkide nektarı, gardroplar dolusu o-o tüyü, pazarın ... o ayran, diş macunu, keçi peyniri rengini değiştiremezdi. Leigh-Cheri akıllı kızdı. Bir pazar günü düşünmeden sonuca varmazdı. Bavulunu boşalttıktan sonra *lanai'ye* çıkıp oturdu. Lüks bir tropik alacakaranlık banyosu yaparicen Honolulu’da çıkan *Ad-vertiser'ın* pazar baskısını dikkatle okudu.

Lanai, Hawaii’de veranda demekti ama aym zamanda Hawaii Adaları’nın en küçüklerinden birinin adıydı. Lanai adası Maui’ye yakındı, Maui’nin verandası saydırdı ve Lallarda’dan çok net görülebiliyordu. O günlerde Lanai’nin neredeyse tamamı, adada ananas yetiştiren ve ziyaretçilerin gelişini sınırlayan Dole Anonim Şirke-ti’nin mülkiyetîndeydi. Fakat Lanai baştan beri hep bir şirket adası değildi. Hatta bir zamanlar kanun kaçaklarının kurtarılmış bölgesi, kaçakların sığmağıydı. Hawaii’li bir suçlu Lanai'ye gitmeyi başarırsa paçayı kurtarmış sayılırdı. Anlaşma böyleydi. Polis, Lanai sahil hattmdaki yetkisini kendi isteğiyle geçici olarak iptal etmişti. Dahası, hapisten kaçan bir mahkûm ya da işlediği suçun cezasından kaçan bir suçlu, (çok az yiyecek ya da içme suyu bulunan) adada yedi yıl hayatta kalmayı başarırsa kendisine yapılmış suçlamalar düşer ve bu kişi özgür bir insan olarak insan arasına geri dönebilirdi.

Bemard Mickey Wrangle, belki bu nedenle Lahaina rıhtımında dikilmiş Lanai’ye bakıyordu, gözlerini dikmiş bakıyordu, ağırlığını kâh bir çizmesinin kâh diğerinin üzerine vererek, ara ara “oh” diye fısıldayarak.

Ağaçkakan (bu sonuncu sefer) altı yıldan uzun süre kaçak yaşamıştı. On bir ay içinde davası zaman aşımına uğrayacak, kanun nezdinde “özgür” olacaktı.

Ağaçkakan eskiden kanun kaçaklarına ait olan adaya, adanın kenar çizgileri gecenin demlenen çayında şeker gibi eriyene dek baktı. Sonra caddenin

karşısına geçip Pioneer Inn'e, eskiden balina

avcılarının kullandığı restore edilmiş otele girdi. Uluslararası plaj magandaları, umursamaz görünüşlü *kamaaina'lar,* yelkenli gemilerin mürettebatı, amatör maceraperestler, gezgin garson kızlar, ABD'nin orta bölgesinden gelme kitap kurtlan iken Güney Pasi-fik'li gece kuşlarına dönüşen öğrenciler ("Alma papayam** Ananas Üniversitesi, mango cum laude ile mezun oldum."), çeşitli şöhret ve yetkinlik derecelerine sahip rock müzisyenleri, genç dullar (yaş-lıîan Waikiki'ye giderdi), (mercan çıkarma, enkaz kurtarma, aletsiz dalış ve am dalışında uzman) dalgıçlar, puka sancılan, sprey boyayla tişört boyayanlar ve gizli bir romantiklik daman taşıyan Ber-keley'li radikallerden oluşan her zamanki kalabalık bu otelde rahatına bakardı. Gelip giderler, kınştırıp orospuluk yaparlar, havalara girip böbürlenirler, fesatçı planlar kurup kurtlarım dökerlerdi. Bir kadeh cin ya da rom dudaklardan asla eksik olmazdı. Bir türlü yakalayamadıkları bir servete, nirvanaya ya da devrime bir adım uzaklıkta dururlardı hep. Bu pazar akşamı müdavimlerin araşma, ünlüsüyle ünsüzüyle, Çevre Şenliği' nin yeni gelen delegeleri karışmıştı; bir de Argon gezegeninden gelen, birer pina colada içmek ü-zere UFO konferansından kaçmış bir kadınla bir adam. Bir de Ağaçkakan.

Ağaçkakan tekila içmeye verdi kendini. Pioneer'in barı çok kalabalıktı. Garson masaya uğrayana kadar susuz geçen uzun aralıklar oluyordu. Onun için Ağaçkakan normal ölçünün üç misli içki ısmarladı. Lanai, o kurak mabet, belli ki susuzluk tomurcuklarını u-yarmıştı. Tekilalarım ses açısından "oh"u andıran bir gürültüyle yuvarladı. Bir an için uzun kızıl bir saç görebilmek amacıyla gözleriyle salonu boşuna taradı. Yedi adet patlayıcının tenindeki çillere neredeyse erotik bir baskı yaptığım hissediyordu.

Tekila, kanun kaçaklarının yeğlediği içki olabilir ama bu, tekilanın onlara ayrıcalık tanıdığı anlamına gelmez. Aslında tekila muhtemelen merkezi sinir sisteminin ve tatminsiz kadınların ihanet ettiği kadar çok sayıda kanun

kaçağına ihanet etmişti. Tekila: Akrep balı, sert çiy tabakası, Aztek esansı, crema de cacti. Tekila: Eri-

_Uzun zamandır Havvaii’de yaşayan kimse, (ç.n.)

” Aslı, Latincede bir kimsenin tahsil gördüğü okul anlamına gelen “alma mater." ($.n.)

cum laude: iftihar derecesi belirten Latince bir söz. Önüne magna, summa gibi nitelemeler alabilir, (ç.n.)

yik içindeki güneş gibi yağlı ve sıcak. Tekila: Tutkunun sıvı geometrisi. Tekila: Ölen bakirelerin yükselen ruhlarıyla gökyüzünde çiftleşen şahin tann. Tekila: Zevk yuvasındaki kundakçı. Ey tekila, vahşi büyü suyu, senin o şeytansı, asi damlaların ne kargaşalara, ne kötülüklere gebedir!

Bemard’ı sabırsız yapan, UFO konferansını Jeo-Terapi Çevre Şenliği’yle karıştırmasına yol açacak denli sarhoş eden, tekilaydı kuşkusuz.

Sonuçta uçan daire konferansı göt üstü çay fincanlarının içine oturdu.

23 Bemard Mickey Wrangle kafayı bulmuşken bile havaya u-çurma konusunda ustaydı. Dinamiti öyle bir yere, öyle bir şekilde ekmişti ki (dört çubuğu ikiye bölmüş, duvarların dışma altışar metre arayla yerleştirmişti), Pioneer Inn ıslanmış bir it gibi silkindi. Otelin bir ucundaki bütün pencereler unufak oldu, duvar kaplamaları çatladı, elektrik teçhizatı ve saksılardaki bitkiler dosdoğru toplantı salonunun zeminini boyladı. Yarım saat boyunca ortalık toza dumana boğuldu. Uçan daireciler hafif kavruldular, kaşındılar, Yahudi Uzay Gemisi haşlak tavuk çorbası püskürterek ortalarına inmişçesine sağa sola kaçıştılar. Yine de hiç kimse ciddi bir yara almamıştı.

Olay, bir yandan incelikli bir dinamitleme şaheseriydi, öte yandan gafletti. Bemard. pazartesi sabahı sevindirici bir akşamdan kalmalıkla (işkence edecek başı olmayan bir akşamdan **kalmalık,** bağışta bulunacak kurumu olmayan hayırsevere benzer) uyanıp da yükünü yanlış ambara boşalttığını öğrenince yüzünü erken boşalan bir erkeğin o bön ifadesi kapladı.

Kahvaltıda dikkat çekmemeyi ümit ederek buğday gevreklerinin üzerine bira döktüğünü diğer kahvaltı edenlerden gizlemeye çalıştı ve “ Ayy,” dedi kendi kendine. Sonra tekrar, “Ayy” dedi, hayatta *üç* mantra olabileceğini düşünmeden. “Ayy, kıl payı kurtulduk. Tabii bir kanun kaçağına da kıl payı kurtulmak yakışır ancak, ama Ey Ağaçkakan’im, dün geceki iş neredeyse delilikti. Midem tekila kazanı gibiydi. Hindistancevizi kılıklı sürü sepet insan Lahania’nın etrafında her saat başı hula dansı yapıyordu. Beni görmemiş olmaları mucize.”

Evet, yirminci yüzyılın son çeyreğinde bile mucizeler yaşanıyordu. Gerçi bu olay onlardan biri değildi. Bemard’m yaptığı işi gören bir tanık vardı. Yaşlı Gulietta her şeyi seyretmişti.

24) Gulietta’ya göre bina içi tesisat şeytanın işiydi. Modem dün-

yanın şaklabanlıklarından en gereksiziydi. İçeride işemenin doğal olmayan, aptalca ve biraz pis bir yanı vardı. Gulietta’nm yetiştiği Avrupa konaklarında hizmetçi kızların eteklerini dışarıda kaldırmaları olağandı. Gulietta Seattle’a gelince alışkanlıklarını değiştirmesi için bir neden görememişti. İnsanın tepesine yağmur yağmadan ya da bir böğürtlen çalısı tarafından basur kadar acı veren bir şekilde ısırılmadan doğal ihtiyacını karşılaması güçtü ama Gulietta yine de açık havada çömelebildiği için kendini rahat (hatta mutlu) hissederdi. Hem kurbağa avlamak için de uygun bir fırsattı bu.

Yaşlı kadın, Leigh-Cheri’yi odada programlar ve basın bültenleri arasında boğulmuş halde bırakıp sidik torbasını boşaltabileceği makul bir yer aramak üzere dışarı çıkmıştı. Yumuşak, ılık, Tatlı Le-lani gecesi bu iş için biçilmiş kaftan gibi görünüyordu. Pioneer Inn maalesef Lahaina’nın merkezindeydi ve etrafında toprak alan yoktu. Fakat bir avlusu vardı; pazar sabahı on birde in cin top oynuyordu avluda. Böylelikle Gulietta bir duvann bitişiğindeki muz ağaçlarının arasına saklanıp donunu indirmişti.

Gulietta daha bir dere oluşturamadan Bemard gelip en fazla altı metre ötedeki yeşilliklerin araşma saklanmıştı. Gulietta onun da işemeye geldiğini düşündü. Kendisine göre hava hoştu ama adamın kot pantolonunun içinden çıkardığı şeyin uzunluğu yüzünden az kalsm nefesi kesiliyordu. Adam o şeyi çatırt diye ikiye ayırınca nefesi gerçekten kesildi.

Gulietta ufak tefekti. Karakurbağalan gibi hiç kıpırdamadan o-turmasmı bilirdi. Fark edilmeden, çişini tutarak tüm olan biteni seyretti. Fitil ateşlendikten sonra Ağaçkakan uçtu gitti. Gulietta şalvar donunu hızla yukarı çekip kaçtı. Odaya tam patlama sesi işitildiği anda dönmüştü.. İçeride işemenin nasıl bir şey olduğunu birdenbire idrak etti.

25) Pozitivist kişinin dünyasında, çırpılıp yağda pişirilmiş yu-murtanın etkileyici yanı, ne tarafa çevrilirse çevrilsin sarı rengin baki kalmasıdır. Varoluşçunun dünyasında çırpılıp tavada pişirilmiş yumurtanın ümitsiz yanı, ne tarafa çevrilirse çevrilsin çırpılmış olmasıdır. Kanun kaçağının dünyasmda kahvaltıda biralı buğday gevreği yenirdi ve kim takardı yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan çıkmış meselesini. Ancak Jeo-Terapi Çevre Şenliği ne tarafa çevrilirse çevrilsin şunu kabul etmek gerekir ki, Bemard’m havaya uçurma eylemi şenliği dolaylı olarak çırpmıştı.

Pioneer Inn’in toplantı salonu sıkı tamir gerektiriyordu. Polisler, haberciler ve meraklılar, yok pahasına bir satışta pazarlık etmeyi kafaya koymuş azman tarla fareleri misali sarmışlardı olay yerini. Otel yönetimi ağır bir sinir krizi geçirmekteydi. Velhasıl konferans düzenleyicileri bütün pazartesiyi yeni bir yer bulma arayışıyla geçirdiler. Sahilin birkaç kilometre yukarısında, Kaanapali’deki lüks otellerden herhangi birinde yer ayarlamak için yan istekli bir çabada bulunup boş yer kalmadığını öğrenince kısmen rahatladılar. Eski, ahşap ve Güney Pasifik denizine özgü basitlikteki Pioneer Inn, Çevre Şenliği’nin aşın duyarlılığı bakımından çok daha uygundu. Aslında Pioneer, 1901 ‘deki açılışından beri ilk kez resmi bir kongreye ev sahipliği yapacaktı. Bu, Çevre Şenliği personeline cazip gelen bir olguydu ama otelin muhtemelen yinelemeyeceği bir hataydı.

Sonunda, sah günü, Lahaina’nın resmi yetkilileri, dünyanın kur-tancılanna, dallan belediye parkındaki yarım dönümlük bir alanın dörtte üçünü kaplayan dev banyan ağacının altmda toplanma izni verdiler. Şahane. Çoğu kişi buranm Pioneer Inn’den daha da uygun bir yer olduğunu düşünüyordu. Balina ve yunusların korunması, Çevre Şenliği’ne katılanlar için önemli ve epey duygusal bir amaç-u. Otel, aslında balına ticaretine hizmet sunmak üzere yapılmıştı ve bu ironik durum katılımcıların gözünden kaçmamıştı. Ancak ban-yan ağacının altında herhangi bir şey düzenlenene kadar çoktan çarşamba olmuş, haftanın yansı boşa geçmiş, topluluğa

seslenecek aydınlatıcı, bilgili kimselerin bir kısmı gitmiş ya da konferansa katılmamaya karar vermişti. Çoğu, yoğun iş trafiklerini değiştirilen programa göre ayarlayamıyordu. Birkaçının, hafif yanmış, yara bere almış bir halde olay yerinde kalıp çok şaşırtıcı birtakım fesat ve tezgâh söylentileri saçmalayan (Argoridan gelen konuk çift dahil) UFO delegeleri yüzünden keyfi kaçmıştı. Diğerleri ise başka patlamaların gerçekleşmesi olasılığından endişeleniyorlardı. Ne de olsa Ağaçkakan üstünde üç dinamitle hâlâ Mani'deydi.

26) Şahsen Prenses Leigh-Cheri, yeni bronzlaşmış parmağım,

programdaki konuşmacılar listesinde (Dick Gregory, Mars-hall McLuhan, Michio Kushi, Laura Huxley, Ram Dass, David Brovver, John Lilly, Murray Gell-Mann, Joseph Campbell, Eliza-beth Kübler-Ross, Marcel Marceau ve diğerleri) bir aşağı bir yukarı gezdirmekle geçirdi pek çok saatini. Kimlerin gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Doğrusu, Çevre Şenliği yapılsa da yapılmasa da prensesin sevgili Hawaii’sinin tadım çıkarıyor olması gerekirdi. Oysa genç hanımı şu veya bu koa ağacının gölgesinde oturmuş (kızıl saçlılar gerçekten çabuk yanar) listelerin üzerinden tekrar tekrar geçer, yapraklan dudak ya da yanmayı andıran koanın kendisi gibi somurturken, köpüklü dalgalarda sıçrayıp oynayan kişi Gulietta idi. Bütün Hawa-ii Adalan’nda tek bir kara bulut vardı. O da prensesin başının üzerinde park etmişti. Çevre Şenliği yumurta gibi çırpıldığı için, en hafif tabirle, hayal kırıklığına uğramıştı. Geçen yıl yaşadığı hayal kırıklıklarını düşününce başında bir uğursuzluk olabileceğinden kuşkulanmaya başladı. Gulietta’nın o kurbağayı yanma kendisini korumak için alıp almadığım merak etti.

“Allah kahretsin,” dedi. “Bir prenses bundan daha iyisine layık-

Türbanlı, cüppeli^ tuhaf güzellikse uir kadın, onu lobide durdur-ı.î.tş. yarasına tuz biber ekmek istercesine, Argon gezegeninde kızıl saçıilara şeytan gözüyle bakıldığını, eğer uzaya yolculuk etme niyeti varsa tipini değiştirmesinin iyi olacağını söylemişti (hummalı bir çalışmayla pencere camlarını değiştiren işçilerin gürültüsünü bastırmak için bağırarak konuşmuştu). “Kızıl saç, şeker ve şehvet nedeniyle oluşur,” diye sır verdi sarışın kadın. “Gelişkin varlıklar şeker ve şehvetten uzak durur.” Kaba bir

konuşmaydı. Hele de Ha-waii gibi şeker ve şehvetin, peşin parayla satılan mahsullerden ananas ve marihuananin bile ötesine geçtiği bir yerde söylenmeyecek bir sözdü. Leigh-Cheri, o şekerleri ve etleri, Argon'daki statüsünün ne olacağını hiç düşünmeden, daha yakın bir zamanda hayatından uzak tutmaya başladığından kadının suçlamaları onda kendini savunma duygusu uyandırdı. Mantıksız bir suçluluk duygusunun, i-çindeki kasvetin rengini karartmasına yol açtı. Eskimiş dört ambulans lastiği edasıyla dolaştı güzelim adada.

Salı günü akşamüstü geç saatte keyfînin lastiğini onaracak üç o-lay gerçekleşti. Bir: Ralph Nader, Pioneer Inn'e giriş yapıp programlandığı gibi ertesi akşam Banyan Park'ta konuşacağım duyurdu. îki: *People* dergisinden bir muhabir, Leigh-Cheri ile röportaj yapmak istedi ve Leigh-Cheıi yıllardır zaman zaman kendisinden bir tür "hikâye" yaratmaya çalışan medyacılara söyleyecek bir şeyi olduğunu hissetti ilk kez. Üç: Daima serin olan okyanustan bikinisiyle sıçrayarak çıkarken bir hapishane dövmesi kadar sıska ve morarmış görünen Gulietta, ona plajdaki bir adamı gösterdi. El kol hareketleri ve yansımaya ("bum-bum" her memlekette "bum-bum"dur, dinamit evrensel bir jargon kullanır) başvurarak adamı bombacı diye teşhis etti.

Prenses duraksamadı. Dosdoğru adamın yanına yürüdü ve yasaların vatandaşlara verdiği yetkiye dayanarak onu tutukladı.

27) Leigh-Cheri, yarım düzine Amerikalı şerifin ailçden kalma İncillerinin üzerine el basarak işini bitirmeye yemin ettikleri bir adamı tutuklamakta olduğunun, toplam on yıl boyunca FBI'ın

en hıtsiL ağlarına yakalanmaktan kurtulmuş bîr kaçağı enselediğinin farkında, değildi. Hoş kabul etmek gerekir, son yıllarda toplumsal iklimin .değişmesi ve Bemard'm eylemsiz kalmasıyla birlikte yakalanmasına duyulan ilgi de azalmıştı.

Leigh-Cheri, Ağaçkakan'ı işitmişti elbet, ama onun zorunlu askerlik. komitelerini, asker toplama. merkezlerini havaya uçurarak gazetelere manşet olduğu günlerde, Vietnam Savaşı'mn son günlerinde, Leigh-Cheri böğürtlen toplayan, oyuncak ayılarına sarılıp u-yuyan, uykudan önce belli bir masalı dinleyen, burnunu düğiinçi-çekleriyle sarıya boyayan, okul

çağında bir kız çocuğuydu. Gulietr ta’hnr'Kraliçe Tilli’nin emri üzerine kendisine uygüladiği bir lavman sayesinde .tuhaf bir heyecana kapılan Leigh-Cheri, Bemard’m en meşhur başarısını kazandığı akşam ilk kez mastürbasyon yapmıştı. Gizli parmak atmanın verdiği kafa karıştırıcı haz (yanaklarını ısıtan taze kızarıklık, oğlanlarla oynanan fena oyunlara dair belli belirsiz zihinsel görüntüler, kurbağa* suyu kokan ve kukusunun çevresindeki kalınlaşan tüylere* inciler gibi asılan yapışkan çiy), vecit halinden kaynaklanan o-gizemli ve utanç verici hafif sancı, günün daha az kişisel olaylarını gölgede bırakmıştı. Bunlara, kötülüğüyle nam salmış Ağaçkakan’ın ABD’ıiin orta bölgesindeki büyük bir üniversitenin kampüsünde koskoca bir binayı yerle bir ettiğinin haberi de dahildi.

Bemard Mickey, Wrangle gece karanlığında Wisconsin, Madi-son’a gizlice girmişti. O zamanlar saçı kırmızıydı. Kumızı, acil vakaların ve güllerin rengiydi; kırmızı,, piskoposun başmın, babuinin kıçının rengiydi; kırmızı, kanın rengiydi, peltenin rengiydi; kırmızı, boğayı öfkelendirir, kırmızı, boğayı yenik düşürürdü; kumızı, sevgililerin, solaklığın ve küçük bir prensesin yeni keşfettiği, suçluluk duygusu uyandıran hobinin rengiydi. Bemard’m saçı kırmızı, kovboy çizmeleri çamurluydu, kalbi müzikal arıların kovanıydı.

Bemard, Ağaçkakan’ Çetesi’nin yardım ve yataklığı sayesinde Wisconsin Üniversitesi’ndeki kimya binasını havaya uçurmuştu. İddialara göre, binada yürütülen çalışmalar Amerikan hükümetinin o sıralar Güneydoğu Asya’da sürdürdüğü savaşa yardımcı olmaktaydı. Patlama sabaha karşı üçte gerçekleşmişti. Binada kimsenin olmayacağı- varsayılmıştı. Maalesef bir doktora öğrencisi, laboratu-varlardan birinde doktorluk unvanı almasını sağlayacak araştırma-yi tamamlamaktaydı.

Çalışkan öğrenci moloz yığmlannın arasında bulundu. Tamamı değilse bile işe yarayacak kadarı. Tekerlekli sandalyeye mahkûm kalan öğrenci Milvvaukee’de diskcokey oldu. Keyif düşkünü büro çalışanlarıyla ayaküstü anlaşılmaz konuşmalar yaptı. Barry White plaklarım onlara inanıyormuş gibi çaldı. Oysa saygın bir bilimada-mı olabilirdi. Patlama yüzünden yok olan projesi, erkeklerin kullanacağı, gebeliği önleyici oral bir ilacm kusursuz hale getirilmesiydi.

Bemard sağ salim Batı’ya döndü. Onu şelalenin arkasındaki saklanma yerine dek izleyen, yalnızca radyo haberleriydi. Bir seferinde aldığı haberler hiç hoşuna gitmedi. “Bir adamın bacaklarını çaldım,” dedi Montana Judy’e. “Erkekliğini çaldım, belleğini çaldım, kariyerini çaldım. Daha kötüsü, karısını çalmış oldum. Erkekliğini ve kariyerini yitirince kansı onu terk etti. Daha kötüsü, erkeklerin kullanacağı bir ilaç olasılığını mahvettim belki. Ayy. Bunun bedelini ödemem şart. Bana yakışanı da budur. Ama kendi tarzıma göre ödeyeceğim, toplumunkine göre değil. Ne kadar kötü biri olsam da beni cezalandıracak kadar iyi bir yargıç yok.”

Başka bir tövbekar olsa, abuk sabuk bir mezhebe katılabilir ya da karanlık bir sokakta dikilerek birinin gelip kafasma vurmasını bekleyebilirdi. Bemard kendi yaptığının bedelini ödemek için kendisi bir kimyasal araştırma projesine girişti. Çeşitli özel doğum kontrol yöntemlerinin izini sürdü, bunları araştırdı, test etti. “Kim bilir,” dedi Montana Judy’e, “belki o zavallı herifin hapından daha iyi bir şey bulurum.”

Şifalı bitkilerle ilgili literatürde karakafesin burkulmalara iyi geldiği, spazmlar için uygun bir kök olduğu; akdiken kabuğunun kabızlığa son vereceği, kuşkirazmm konuşma yitimini iyileştireceği yazar; burun kanaması için topalak tavsiye edilir, zatürree için yılanyastığını deneyiniz. Cinsel arzu hastalığına kapılmanız durumunda salık verilen tedavi zambak köküdür. Diyelim zambak kökü işe yaramadı, bulunamadı ya da hastalığın hezeyanıyla bundan vazgeçildi, keklik üzümü, sümbül yağı ve ahududu yaprakları, hepsi doğumu biraz daha kolaylaştırır. Bemard, şifalı bitkiler üzerine yazılmış Batı literatüründe gebeliği önleyici tavsiyeler açısından garip bir eksiklik bulunduğunu keşfetti. Garip bir eksiklik. Kilisenin bu işte parmağı olduğundan kuşkulandı ama Bemard, kiliseden pek çok konuda kuşkulanırdı.

Rocky Dağlan ‘mn her iki tarafındaki halk kütüphanelerinden a-şırdığı antropolojik metinlerde ağaç cinleri ve su perilerinin yarattığı etkinin doğurganlığı nasıl artıracağı anlatılmaktaydı. Ber-nard’ın bundan kuşkusu yoktu (Ağaçkakan Çetesi’nin dişi üyeleri, ağaç cinlerinin cirit attığı vahşi doğada doğurganlık konusunda kararlı bir eğilim gösterirlerdi) ama karın şişmesini *engelleyen* ilahi varlıkların nerede olduğunu merak ediyordu. Bering Boğazı’nm Eskimolan, Meksika’nm Huichollan, Kaliforniya'nın

Nishinam Kızılderilileri, Güney Afrika'nın Caffre kabileleri, Basutolar, Maoriler ve Annolar, hepsi, istedikleri yavruya benzeyen oyuncak bebekler yaparlardı ve bu homoepatik büyü, çarçabuk hamile kalınmasını sağlardı. Fakat müstakbel ceninleri saha dışı tutmak için nasıl bir imge tasarlanabilirdi? Lkungen gelinlerini böcekler kadar doğurgan kılmak için onlara yabanansı yuvasının kaynatılmış ö-zünden zerk edilirdi. Bir gelin, gergedanın seyrek döllenme alışkanlığıyla rekabet edebilmek için o hayvanın ne kadarını yemek zorundaydı acaba?

Çok eski zamanlarda, insanm başarısının (belki de hayatta kalmasının) istikrarlı çoğalmaya bağlı olduğu zamanlarda, mevcut tüm büyüler doğurganlığın artırılması için seferber edilirdi. Doğurganlığı önleyen bir yöntemin yavaş yavaş yaygın biçimde istenmeye (tek tük talihsiz âşıklardan çok, bütün toplumlarca istenmeye) başlaması ancak Endüstri Devrimi’nden sonra gerçekleşti. Yirminci yüzyılın son çeyreğine gelindiğinde, nüfus patlaması gezegenimiz için önemli bir tehdit oluşturduğunda, duruma hâkim olacak hiçbir büyü kalmamıştı geriye. Yoksa kalmış mıydı? Belki Asya’da...

Bemard, Boulder’da bir barda, televizyonda “Bunu Siz İstediniz” adlı bir programda kayda değer bir belgesel film gördü. Hindistan’da bir yerlerde bir köy vardı. Köyün çevresindeki kayaların arasında büyük, akşın bir kobra yaşıyordu. Yılan, eşsiz bir doğurganlık ayininde yıllarca başrol oynamıştı. Köyün kısır kaduıları beyaz kobranın yaşadığı mağarayı ziyaret etmek zorundaydılar. Orada onu öpmeleri gerekiyordu, başının üstünden. Ancak onu öpmek yeterli değildi. Döllenmeyi güvenceye almak için kobrayı iki kez öpmek zorundaydılar. Köy çok sayıda kısır kadınını yitirmişti. Ber-nard bu etkili sahneden büyülendi. Şahane bir naneşekeri reklamına konu olabileceğini düşündü. Hani şöyle bir şey: “Kız sizi bir kez öptü diyelim, bir daha öper mi acaba?” Bemard, Certs firmasına bir öneri postaladı. Certs, Bemard’ın beğenisi bir yana, muhakeme gücünün de kuşkulu olduğu yaratım verdi. Montana Judy de aynısını söyledi.

.Ancak Hindistan’dan edindiği bilgiye göre, yaban fesleğeni ve mürden demlenen bir çay, olaydan sonra yedi güne kadar döllenmeye müdahale edebiliyordu. Derhal Missoula’da şifalı bitkiler satan bir dükkâna gitti ve gereken malzemeleri aşırdı. Doğu Hindistan’daki kaynaklar, düzenli havuç

tohumu yutmanın, Hintli kadınlar sayesinde nesiller boyunca etkililiği kanıtlanmış bir doğum kontrol yöntemi olduğu istihbaratını vermişlerdi ayrıca. “Nesiller boyunca” sözü Bemard’ı ikna etmemişti. Billings yakınlarında çiftçiler için malzeme satan bir dükkândan havuç tohumu edindi ve al-lait kahretsin ki, az kalsm iş üstündeyken yakalanıyordu. Çinlilerin gebeliği önleyen geleneksel bitkisel ilacı Şi-link’te kullanılan ast-renjanlan edinmek, Ağaçkakan’m yaratıcılığım daha da zorladı; çünkü Şi-link’in hazırlanması için chi je hurması, Şi-link çiçeği, sü-pürgeotu kökü ve gomsomçu yaprağı, tann aşkına, yani Dört Ölümsüz gerekiyordu. Gıda ve İlaç Dairesi, Şi-link formülünün Amerika’ya tanıtılması fikrinden haliyle hoşlanmadı. Bemard çilli pençeleriyle bir parça süpürgeotu tutabilmek için ta batıda, San Francisco’da yaşayan Çinli doktorların kilitlerini demir çubukla açmak zorunda kaldı.

Buna rağmen, Ay takvimine dayalı korunma yöntemini öğrenince, havuç tohumlan ve yaban fesleğeninden vazgeçtiği kadar ani bir şekilde vazgeçti Şi-link’ten. Ay takvimi, kadınlara aybaşı dönemlerini Ay’mkilerle yeniden eşzamanlı kılmayı öğreterek yumurtlama zamanını kesin biçimde saptayan ilaçsız bir yöntemdi. Bu yöntem, Bemard’m yumuşak hayal gücünün üzerine bir astronot gibi indi. Bu yöntemle ilgili her şey ona doğru geliyordu, özellikle de Ay'ı temel alması. Aşıklar, şairler, piyano tuşlannın üzerine kan tüküren tüberkülozlu besteciler gibi kanun kaçakları da en güzel eserlerini Ay’ın kaypak ışıkları altında verirler. Ağaçkakanlar mitolojide kızıl saçlı gezegen Mars’la ilişkilendirilir ama Ay ile ö-

zel bir iletişim hattına sahip olan, yarım kalan UFO kongresinin delegelerinden ziyade Ağaçkakan idi.

Bemard tekrar düşününce Ay takvimine dayalı korunma yönteminin *her şeyinden* memnun kalmadı. Ay takvimi, tıpkı Şi-link, yaban fesleğeni ve havuç tohumlan gibi, doğum kontrolü uygulama sorumluluğunu kadının sırtına yüklüyordu. Dolayısıyla Ay takvimi, tüm potansiyel etkililiğine rağmen, erkek hapının yitirilmesinden doğan zaran tamamen karşılamıyordu. Bemard bundan rahatsız i-diyse Montana Judy daha da fazla rahatsızdı. Bemard’ın gebeliği önleyici yöntemleri test etmek için az sayıda deneğe ulaşabilmesi anlaşılır bir şeydi. Amatör bir jinekoloğa kim

güvenirdi ki? Özellikle referansları arasında Öncelikle Aranan On Suçlu listesi bulunan birine.

Montana Judy, Bemard’m deneylerine kobaylık yapmaktan u-sanmıştı; Bemard testlerine ikiz kız kardeşleri Montana Molly ve Montana Polly’i de dahil etmeye başlayınca içi rahat etmedi. Anlayacağınız Bemard, testlerdeki aktive edici ajan olan yılankavi sosun tedarik ve dağıtım işini bizzat kendisi yapmaktaydı. Montana Judy, Bemard’m topluma borcunu daha alışılmış bir tarzda ödemesi gerektiği kararma vardı. Bemard’ı ihbar etti.

Hâkimlerin suçluların canına okurken kullandıkları söylenen o kitap (herhalde bir kanun kitabıydı; büyük olasılıkla Rusça bir romandı; kesinlikle şiir dolu zarif bir cilt değildi), Bemard Mickey Wrangle’in kızıl saksısına güm diye indi. Bemard otuz yıl ceza aldı. Yirminci yüzyıl m son çeyreği topallayarak tarihe karışmaya mahkûm olabilirdi ama en azından, koltuk değneklerini delik deşik edecek bir Ağaçkakan olmayacaktı ortalıkta.

McNeil Island, V/ashington’daki federal cezaevi, Bemard’m herhangi bir mekândan çıkmak konusunda edindiği ünün farkındaydı ve onu epey sağlam bir deliğe tıktı. Bemard’m orayı havaya uçurup kaçması bir yıl sürdü.

O yokken dünya değişmişti. Makuldü böyle olması. Bemard’m kendisi de değişmişti. Örneğin, hapishanedeki meslektaşlarını gözlemlemiş, insanoğlunun en temel dürtülerinin ilham verdiği hırsızlığın bir kanun kaçağına yakışmadığına ikna olmuştu. Çalma, dolandırma işlerini işadamları ve ayaktakımı yapsmdı. Gerekmedikçe bir daha asla çalmayacağına yemin etti. Kadınlara daha duyarlı davranacağına da yemin etti. Başta Montana Judy’e, tabii bulabilirse. Onu bulamadı. Montana Judy, eşitliğe inanan ve akşamlarını, suçluluk ya da masumiyet derecelerine bakmaksızın erkeklere eşit biçimde dehşet saçarak geçiren kadınlardan kurulu bir çeteye katılmıştı. Bu kadınlar, erkekleri yalnızca köle gibi itaat eden uşaklar diye kabul ediyorlardı. Bemard, pek çok erkeğin yüzyıllar boyunca pek çok kadına bu şekilde davrandığını gayet iyi bildiği halde, kokuşmuş rollerin tersine dönmesinin büyük bir eşitlik sağlayacağına ya da herhangi bir kimse için çok faydalı olacağına inanmıyordu. Hem o kimsenin uşağı değildi. Hatta Ay’ın bile. Montana Polly de aynı İntikamcı orduya katılmıştı. Montana Molly, Spokane Başarı Merkezi adında bir sekreterlik

okuluna yazılmıştı. Ağaçkakan Çetesi dağılmıştı. Çetenin dört eski üyesi hapisteydi. Biri, Jackson Hole'da emekli askerlerden kurulu Amerikan Alayı Demeği'nin ü-yeleri tarafından katlanan sandalyelerle öldüresiye dövülmüştü. Üçü, geleneksel siyasete atılmıştı ve sistemi değiştirmek için sistem içerisinde çalışıyordu. Biri, emlakçilik yapmaktaydı ve kişisel kurtarıcısı olarak İsa Mesih'le sözleşme imzalamıştı. MeksikalI kaçak amele Willie, Stanford'm hukuk bölümünde hazırlık sınıfında okuyordu. Sırf erkek öğrencilerden oluşan bir demeğe üyeydi. Zaman zaman hâlâ esrar çekse de burnu açlıktan gebermek üzereydi. Günün birinde Nader için çalışmayı istiyordu. Dünya değişmişti.

Bemard allak bullak olmuştu. O heyecanlı, kanlı canlı anları öz-lüyordu. Ne yani, sırf savaş bitti diye herkes eğlenmekten vaz mı geçmek zorundaydı?

Montana Judy sayesinde şelalenin arkasmdaki saklanma yerinin suyu ısınmıştı. Bemard Seattle'da yeraltma indi. Polislerin mesai saatleri dışında uğradıkları bir barda iş buldu. Kimi geceler düzinelerce aynasız oluyordu barda. Onların varlığı Bemard'm yaşamına biraz çeşni katıyordu. Küçücük bir eğlence kıpırtısı veriyordu. îçki kadehlerine ucuz burbon dolduruyor, önüne çıkacak uygun fırsatı sabırla bekliyordu.

Yazarın biri, önde gelen liberal bir dergide Bemard'a açık bir mektup yayımladı. Röportaj talebinde bulunuyordu. Son derece gizli tutulacağı sözünü veriyordu. Sözü sözdü. Yazar cesaretini ve dürüstlüğünü kanıtlamış bir adamdı. Bemard gibi muhaliflere af çıkarılmasını istiyordu. Bemard'm yeterince acı çektiğini söylüyordu. Yeraltında yaşamanın hapisten aşağı kalır bir ceza olmadığını yazmıştı. "Yeraltmdaki kişi, denetlenen bir şizofreni halinde var o-lur," diye yazmıştı. "Yoğun korku duygusu asla şiddetini yitirmez." Gazetecinin gözünde Bemard, Vietnam Savaşı*nın bir kurbanıydı. Bemard'in hükümetin çıkartan aleyhine davranmış olması ö-nemsizdi yazara göre. Bemard'ı asker toplama merkezlerini bombalayarak hayatını riske atmaya iten sosyopoütik gerçekler, diğer genç erkekleri çeltik tarlalarında savaşarak hayatlarını riske atmaya itenlerle temelde aynıydı. Kılık değiştirerek korku içinde kanundan kaçan Bemard, yitirilmişlik bakımından, bedenlerinden kopan önemli parçaları Da Nang ve Hue'de çürümeye terk etmiş o zavallı gazilerden farksızdı.

Ha ha.

Bemard’in verdiği çirkin yanıt böyle başlıyordu.

“Ha ha.

“Kurban mı? Bir suçlu ile kanun kaçağı arasındaki fark, suçluların sık sık kurban olması, kanun kaçaklarının ise asla kurban olmamasıdır. Hatta gerçek bir kanun kaçağı olma yönünde atılacak ilk adım, kurban edilmeyi *reddetmektir.*

“Diğer insanların kanunlarına tabi yaşayan lüm insanlar kurbandır. Açgözlülük, öfke ya da intikam nedeniyle kanunları çiğneyenler kurbandır. Mevcut kanunları, kendi kanunlarını getirmek için devirenler kurbandır. (Devrimcileri kastediyorum.) Ancak biz kanun kaçaklan kanunun ötesinde yaşanz. Yalnızca kanunda yazılan-ların ötesinde yaşamakla (pek çok işadamı, pek çok politikacı ve tüm aynasızlar bunu yapar) kalmaz, kanunun taşıdığı ruhun ötesinde yaşanz. Demek ki, bir anlamda toplumun Ötesinde yaşanz. Ortak bir amacımız varsa eğer, bu toplumun *doğasım* alt-üst etmektir. Başan kazandığımızda evrenin canlılığını yukan çekeriz. Başarısızlığa uğradığımızda bile birazcık yukan çekeriz onu.

“Kurban mı? Vietnam Savaşı’mn çirkinliğini üzüntüyle karşıladım. Ancak benim üzüntüyle karşıladığım şeyi diğerleri benden önce üzüntüyle karşıladılar. Savaş bütün insaıılan uyurgezer hale getirince kanun kaçaklan çalar saatlerle güçbirliği yapmazlar. Kanun kaçaklan şairler gibi karabasanı yeniden düzenlerler. Bu saadet verici bir çalışmadır. Savaş yıllan hayatımın en harika yıllarıydı. Bir savaşı protesto etmek için riske atmıyordum postumu. Eğlence için

riske attım postumu. Güzellik için!

“TNT’nin büyüsüne âşığım. Ne güzel: konuşur TNT! Yankıla nan gümbürtüsü, şaklaması, vak vak diye ötüşü yeryüzünün tutku lu iniltisinden nadiren daha az güçlüdür, .Zamanlaması iyi yapımış bir dizi patlama, zelzele korosuna benzer. Bir bomba, tüm akışkan tınlamasına rağmen, tek bir sözcük söyler -"Sürpriz!”- ve sonra kendini alkışlar. Patlamanın ateşli ellerine âşığım. Barutun (seksin meleksi kokusuyla çok benzer bir etki yaratan) şeytansı kokusunu sürmüş bir esintiye âşığım. Mimari yapıların dinamitin şiddetiyle neredeyse ağırçekim çözülmesine âşığım: Zarifçe

ufalanırlar, tuğlalar tüy döker gibi dökülür, köşeler erir, kasvetli Cephelerinde sırıtışlar oluşur, mesnetleri omuz silkip paydos eder, dairesel bıı dev hava dalgası sonucunda tonlarca totaliter pislik akıp gider. Pencere canımın patlamadan önce esneyip çiklet gibi şiştiği saniyenin o de ğerli ânına âşığım. Kamu binalarının nihayet kamulaşmasına, kapılarının Vatandaşlara, yaratıklara, evrene açılmasına, âşığım. Yavrum, hadi gel içeri! Dumanın o son burun çekişine âşığım.

; "Evet, o bayat kanun kaçağı mitosuna âşiğim. Kanun kaçağının o utangaç romantizmine âşığım. Kanun kaçağının siyah gardırobuna âşığım. Kanun kaçağının o çatlak gülümsemesine âşığım. Kanun kaçağının içtiği tekilaya ve yediği fasulyeye âşığım. Saygın adamların küçümseyerek "kanun kaçağı" deyişlerine âşığım.. Genç kadınlar rın heyecandan titreyerek "kanun kaçağı” deyişlerine âşığım. Kantin kaçağı gemisi akıntıya karşı ilerler ve ben bu durtuna âşığım.. Kanun kaçaklan porsuklarla aynı yere yaparlar tuvaletlerini ve ben bıi duruma âşığım. Kanun kaçaklarının hepsi fotojeniktir ve ben buna âşığım. ‘Özgürlük kanunsuz hâle.getirilince sadece kanun kaçakla-' rı özgür olacak.’ Bu, Ânaorteş’de görülmüş bir duvar, yazısıdır ve . ben bu lafa âşığım. Kânun kaçağı hâzinelerin Jlerinı gösterimkahun kaçağı haritalar yardır ve ben ös^ellikle b haritalara âşığını. İnsânoğ-/; lunun iyileşmesini beklemeye razı olmayan kanun: kaçağı sanki q-gün gelmiş gibi yaşar-ve ben en çok da bu duruma âşığım. '.;

"Kurban tm? Mektubuz Ağâçkakan’a kutsanmış bir Ağakçka-kan olduğunu hatırlattı. Yaşadığım yalnızlık, gerilim, rahatsız.edici iniş çıkışlar konusunda; benimle paylaştığınız duyguiarin aslında bir temeli var ve naçizane takdirini kazanmıştır. Ancak yanlış bir .

fikre kapılmayınız! Ben Amerika’nın en mütlu âdamıyım. Barrmen,

giysimin ceplerinde hâlâ alışkanlık gereği kibrit taşırım. Kibritler olduğu sürece fitiller de olacaktır. Fitiller olduğu sürece hiçbir duvar emniyette değildir. Her duvar tehdit altında olduğu sürece dünyalar kadar şey olabilir. Kanun kaçaklan, hayat süpermarketindeki konserve açacaklarıdır.”

28) Genç kızların yere mendil (sırf süs olarak taşman bir mendil, diye varsayabiliriz; ipek, kenarlan dantelli, parfümlü yüzeyinde en ufak bir sümük parçacığı bulunmayan bir mendil) atıp o-nu yerden almak

durumundaki beyefendiyle tanışmayı amaçladık-lan kadar salak bir dönem yaşanmış mıydı gerçekten? Efsane ya da değil, “barmen giysimin ceplerinde” sözü, Bemard tarafından, iyi niyetli gazeteciye verdiği yanıtın sözel gezintisi üzerine, kokulu mendil yemi benzeri, önceden düşünülmüş bir dikkatsizlikle düşürülmüştü. Bemard peşindekilere küçük bir ipucu veriyordu. Sırf her şeyi biraz daha ilginç kılmak için.

İpucu anlaşılmıştı belki ama it sürüsünü Bemard’m inine getiremedi. Bir gece sarhoşun biri onu birayla ıslatıp yirmi polisin gözü önünde saçındaki boyanın akmasına yol açmıştı. Böyle bazı tehlikeli anlar olduysa da Bemard saklanmayı başardı. Yülar geçti, ceplerindeki kibrit çöpleri sararıp kıymık kıymık parçalandı ama bu eylemsiz haline rağmen yine de ayakta kaldı, zaman aşımı süresi dolup da şaşaalı bir şekilde insan içine çıkabileceği, insanların burunlarım sürtebileceği an gelince ne kadar eğleneceğini düşündü hep. Fakat kendini konuşmak zorunda hissettiği, daha doğrusu dinamitin onun adma konuşmasına izin vermek zorunda kaldığı bir durumla karşılaştı. Ve böylece, küçük bir hedef şaşırmanın ardından, kaçak takviminde geriye yalnızca on bir ay kalmışken kendini tutuklanmış buldu.

Ekselanstan Prenses Leigh-Cheri Furstenberg-Barcalona, tahtından indirilmiş amigo, portföysüz çevreci, mavi gözlü hayırsever, greyfurt memeli bekâr, Mu’nun sözde hükümdan tarafından tutuklanmıştı. Ağaçkakan’m hayatta tanıdığı, saçlan tıpkı bir zamanlar kendi saçlan kadar alev alev yanan tek kadın tarafından.

Bemard suskunluğunu bozacaktı.

29) Demek sendin. Sen olduğunu tahmin etmeliydim.” y “Beni hatırladığın için gurur duydum.”

“Sürekli ‘oh’ diyen bir adam...”

“Yalnızca doğru anlarda.”

“... otelleri havaya uçurup, Allah bilir kaç zamandır ilk kez gerçekleşecek en önemli beyinler buluşmasını engelleyen adam.”

“Bu buluşma daha önemli. İkimizin buluşması. Gidip bir yerde içki içelim.”

“Saçmalama. Sen tutuklusun. Seni doğru polise götürüyorum.” “Seni uyarmak zorundayım: Sessiz kalmayacağım. Suçlular, içlerine suçluluk duygusu bulaştığı için genellikle teslim olup sessiz kalırlar. Kanun kaçaklan katışıksız olduklan için asla böyle bir şey yapmazlar.”

Nasıl ki bir senfonide, nefesli pirinç çalgılar aniden seslerini yükseltip nefesli ahşap çalgılan ve yaylı sazlan bastırırsa korku da, Leigh-Cheri’nin içinde öyle aniden sesini yükseltti, bu karşılaşma konçertosunun açılış notalarında kendisine öylesine güzel hizmet etmiş olan kızgınlık ve öfkeyi bastırdı. Yardım arayışıyla plajda sağma soluna bakındı. Şampuan reklamları kadar sanşm, bok kadar kahverengi tenli birtakım delikanlılar onun baktığını fark edip el salladüar.

“O plaj delikanlılarından yardım bekleme. Yalnızca ağırlık kaldırmaya, sörf yapmaya meraklıdır onlar. Hem benimle başa çıkamazlar. Haiku dalmda siyah kuşağım, temizleyicide siyah ceketim var. Bu sabah Argon gezegeninden bir ziyaretçiye rastladım. Kadm bana yanık lastiğe benzeyen bir auram olduğunu söyledi. Kendisine teşekkür edip dedim ki, en sevdiğim renk siyahtır. Kırmızının yanı sıra.”

“Demek sen de rastladın ona.” Leigh-Cheri diyecek başka söz bulamadı. Adamın siyah mayo giydiğini o an ilk kez fark etti. Ayaklarında siyah bir çift parmak arası tokyo vardı. İnsan siyah bir parmak arası tokyoyu nereden satın alır? Leigh-Cheri kafasının karıştığını hissetti. Güneş yanığı tenindeki tüyler diken diken oldu, cildi kuşbakışı görünen kanlı parke taşlarına benzedi. Kendini Fransız Devrimi’ndeki bir sokak gibi hissetti. Bikinili kocakarıya döndü. “Gulietta, git polis çağır,” diye emretti. Oysa bütün polislerin şehir merkezinde, bombalanan otel vakasını çözmeye çalıştıklarını bal

gibi biliyordu. Hem zaten Gulietta onu anlayamazdı.

“Endişelenecek bir şey yok. Sana zarar vermeyeceğim. Arkadaşlık kurmaya başladığımız için çok mutluyum. Bum bumdan,” -Gulietta’ya sınttı-

“hemen sonra Maui’den ayrılırdım, sen olmasam”

Doğru söylüyordu. Anakaradan tanıdığı, şimdi Kona sahilinde marihuana yetiştiren eski bir dostu, kaçakçılık yaptığı tek direkli yelkenlisiyle Bemard’ı Honolulu’ya atmayı kabul etmişti. Bombalama işi zamanından önce gerçekleştiği halde, Bemard isterse yelkenli pazartesi sabahı da yola çıkabilirdi.

“Anlamadım. Benim için mi kaldın?”

“Senin için yavrum. Ve henüz kullanmadığım bir miktar barutum olduğu için.”

“Ne?” Leigh-Cheri inanmayarak güldü. “Kulaklarıma inanamıyorum. Seni... *manyak!”*

"Bay manyak.”

“Başka bir şeyi daha mı havaya uçurmak istiyorsun?”

“Benim istediğim, sana bir içki ısmarlamak.”

“Bana bir içki ısmarlamak?”

“Bir pina tekila ya da tekila tai. Yaşın uygunsa tabii. Kanunları çiğnemeyi istemeyiz.”

“Seninle aynı yaştayımdır herhalde.”

“Ben Sanskritçeden daha yaşlıyım.”

“Eh, ben de İsa'nın son yemeğinde garsondum.”

“Ben öyle yaşlıyım ki, McDonald’m hepi topu yüz hamburger sattığı günleri hatırlıyorum.”

“Sen kazandın.”

“Öyleyse sana içki ısmarlayabilirim?”

“Adın ne?”

“Bemard.”

“Bemard ne?”

“Bemard Manyak.”

“Bana bak Bay Manyak ...”

“Seninle Lahaina Restoranında bir masada karşılıklı oturmazsam hiçbir şeye bakamam. Büyükannen de gelebilir. Gerçi, doğrusunu istersen, mayosunun cömertliği biraz feleğimi şaşırttı.”

“Şey,” dedi. Sustu. En iyisi, suyuna gitmek, diye düşündü. Plaj-dansa şehir merkezinden yardım bulmak daha kolaydı. Ve itiraf etmeliydi, dişlerinin bakımsız görüntüsüne rağmen adamın harika bir gülümsemesi vardı. “Şey, güneşin alnından kaçmam lazım. Kızıl saçlılar çabuk yanar.”

“Bilirim,” dedi Bernard. “Bilirim.”

30) Anakarada yağmur yağıyordu. Ünlü Seattie yağmuru. Kara-

w

kurbağalarının sevdiği, inceden yağan gri yağmur. Giysi yakalarının ve alışveriş çantalarının içine her türlü gizli girişi bilen i-natçı yağmur. Teneke kaplı bir damı, teneke kaplı damın şikâyet sesleri çıkarmasına izin vermeden paslandırabilen sessiz yağmur. Düş gücünü besleyen şaman yağmuru. Aslmda gizemli bir dile benzeyen yağmur, ilkel insanların vecit anlarındaki gibi her şeyin özünü fısıldayan yağmur.

Yağmur, evi, Kral Max’m zamanla Böğürtlen Kalesi adını verdiği evi, denizanaları için üretilmiş bir saç spreyi gibi sarıp sarmaladı. İçeride kral ve kraliçe bulaşık makinesiyle boğuşmaktaydılar. Makineyi bir türlü çalıştırmıyorlardı. Gulietta’nm üç günlük yokluğunda ne bir seri kadehi ne de bir çay kaşığı yıkanmıştı. Chuck imdada yetişebilirdi ama talihsizlik bu ya, pazartesi akşamı Seatt-le’a çağrılmış ve geri dönmemişti. Hasta kız kardeşini mazeret göstermişti ama konu elbette bambaşka bir şeydi.

Furstenberg-Barca-lona’larm anavatanında huzursuzluk çıkmıştı. Devrim söz konusuydu. Kraliyet ailesinin işin içinde olduğuna inanan Washington, güvenliği sıklaştırmak istiyordu. CIA’in akimdan geçen, özellikle Kral Max’ı yakın takibe almaktı. CIA, Chuck’ı gaza getirmek için küçük bir ikramiye vermişti. (Max, Chuck’m döperine karşı kent çıkarınca Chuck bu paranın hepsini kaybedecekti.)

Max ile Tilli bulaşık makinesiyle uğraşırlarken hesaplar yapıp planlar kurdular.

“Nisanda yirmisine girecek,” dedi Max. “Ondan bir yıl sonra evlenebilir. Bekleme sırasına girecek bir talipliyi ne kadar çabuk bulursak şansımız o kadar artar, derim ben.”

“Ja,” dedi Tilli. “Ja, da, si. Bunlari zaten yüz kere konuştuk.

Ama bu demek değil ki kızımızı bir zirzopun kucağına atacağız.” “Neyin kucağına?”

“Bir zirzopun. Zirzop bir delikanlının. Baskanin oğlu gibi. Oğlan zırdeli bir gringo.”

“O çocuğun bir halta yaramayacağını ima ediyorsan büyük olasılıkla haklısın. Benim demek istediğim, evlilik için uygun AvrupalIların buraya böğürtlen toplamaya gelmelerini bekleyemeyiz. Bak, Idaj Fizel’in ortanca oğlu NBA kulüplerinden birinde kısmi hisse sahibi. Takımımn Sonics ile her maçında Seattle’a gelir. Bir buluşma ayarlayabilirim herhalde.”

“Oui, amma adam soylu değildir.”

“Hayır, soylulardan daha zengin ve güçlü.”

“Arap,” diye inledi Tiili. “Ein Arap. Ay-ay, spagetti-ay.”

Bulaşık makinesi kılını kıpırdatmadı. O da Maui’ye gidebilirmiş pekâlâ. Kurbağa onu bir apartmana dönüştürebilirdi. Soylu çift makinenin tepesinde zıvanadan çıkıp burunlarından soludular. Bir ara sanki çalışmaya başlamış gibi bir ses çıkardı ama çınlayıp duran, Max’ın kalp kapakçığıydı sadece.

Tilli, finosunun kafasını kazayla üçüncü ya da dördüncü kez kapağa çarpınca soylu poposunu makineye döndü.

Kral Max kirli bulaşıkları toplayıp arka bahçeye taşıdı. “Bırakalım yağmur yıkasın onlan,” dedi. “Bir halta yarasın bari yağmur.” Aslında yağmurun pek çok yaran vardır. Kanm ve denizin aşın tuzlu hale gelmesini önler. Asi menekşelere nakavt edici damlalar indirir. Neonun Ay’a tırmanmak için kullandığı merdiveni üretir. Bir şöhret avcısı, Büyük Kuzeybatı yağmuruna çıkıp ihtiyaç duyduğu şöhretle geri dönebilir. Yağmur, Furstenberg-Barcalona’lann yemek tabaklarındaki hanedanlık armalarının sorguçlarından, şeref işaretlerinden, enlemesine çizgilerinden ve göbeklerinden yumurta sansı ve sos kalıntılarım eşeledi. Ancak Max ertesi sabah geri döndüğünde kapların yarısı yoktu. Kraliçe serserileri ya da çingeneleri suçladı. Max ise kapları böğürtlenlerin alıp götürdüğünü biliyordu.

Tilli, kâğıt tabaklarda konserve stroganof yerlerken, “Keeşke Leigh-Cheri de burda olzaydı,” dedi Max’a.

Oysa kral şöyle dedi: “Biz bir talipli ayarlarken onun uzakta durması en iyisi belki. Her halükârda içimiz rahat, Havvaii’de emin ellerde.”

31 “Daha önce hiç Vak Vak Amca gözlüğü takan bir erkek tara-fından öpülmemiştim,” dedi Leigh-Cheri.

“Kusura bakma,” dedi Bemard. “Vak Vak Amca gözlüğü taktığım için özür dilerim. Aslmda Woody Woodpecker gözlüğü olması gerekirdi ama kimse Woody Woodpecker gözlüğü yapmıyor.” Prenses onun neden söz ettiğini bilmiyordu. Çok da umurunda değildi. Üçüncü tekilalı alaycıkuşunu içiyordu, Bemard ise dördüncüyü. Dinsel aşkınlık hali ile alkol zehirlenmesinin başlangıcım tanımlayan o neşe dolu evreye dalmışlardı. Guiietta onlara arkasını dönmüş, güneşin batışını seyretmekteydi. Refakatçi diye buna denir.

“Ayrıca sigara içen erkekleri normalde öpmem,” diye açıkladı Leigh-Cheri. “Sigara içen birini öpmek kül tablası yalamak gibi bir şey.”

“Öyle denildiğini işitmiştim. Kendini üstün gören, hoşgörüsüz birini öpmenin de fıravunfaresi kıçı yalamaya benzediğini işitmiştim.”

“Ben fıravunfaresi kıçı değilim!”

“Ben de kül tablası değilim.” Açılmamış Camel paketini gömleğinin cebinden çıkarıp omzunun üzerinden arkaya attı. “Yalnızca kapalı kalınca sigara içerim. Hapiste sigara insanın dostu olabilir. Yoksa Camel paketim bir piyon yalnızca. Üzerimde kibrit bulundurmak için bir bahane.”

“Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyorsun?”

“Söylemem gerekenden fazlasmı söylüyorum. Bence çenem düşsün diye içkime bir şey koydun.”

“Bence dudaklarım düşsün diye sen içkime bir şey koydun.” Öpüştüler. Çizgi filmlerdeki fareler gibi kıkır kılar güldüler.

“Saat kaç?” diye sordu Leigh-Cheri.

“Niye sordun? Karakol bütün gece açık.”

“People dergisiyle randevum var. Önce korktum ama şimdi komik geliyor. Her şey komik geliyor. Sen bile komik geliyorsun.” Bemard onu tekrar öpmek için öne doğru eğilirken burnunun ucunu çimdikledi. Bir saat bulmak için etrafına bakındı ama Lahaİna Restoranı’mn salonu duvarlarının olmamasıyla ünlüydü. Ağaçların saatlerinin çok fazla kolu vardı, okyanus ise Ay saatine ayarlıydı. İşler Bemard’ın umduğu gibi giderse Leigh-Cheri de Ay saatine

ayarlanacaktı.

“Beni ne zaman teslim edeceksin?”

“Beni öpmeyi bıraktığın zaman.”

“Demek sonsuza dek özgür bir adam olacağım.”

“Buna bel bağlama.”

Leigh-Cheri ciddiydi. Ama bu kez Bemaıd onu öptüğünde şaşırtıcı derecede becerikli dili, Leigh-Cheri’nin dişlerinin o ana dek kurduğu kahramanca engeli aşmayı başardı. Bemard’m dili, onun ağız boşluğunda kasırga turu atarken diş minelerinin çarpışmasından temiz bir tıkırtı çıktı, sıcak bir tükürük patlaması oldu. Kuku-ya, ince tüylere ve yüzgeçlere ani bir sarsıntı hücum etti. Nükleer Silahlara Veda tişörtünün içinde meme uçlan plütonyum külçeleri kadar sertleşti.

“Yarabbim,” diye düşündü Leigh-Cheri, “erkekler çok salak, sülük gibi yapışıyorlar insana ama nasıl olup da böylesine zevk veriyorlar? Bilhassa bu adam. Bu deli bombacı.”

Leigh-Cheri kendini geri çekti. Güneş yanığı elinin tersiyle çenesinde asılı kalmış (ona? kendisine? Jose Cuervo’ya ait?) salyayı sildi. Oradan geçen bir garson kıza saati sordu. Geç kalmıştı.

“Gitmek zorundayım.”

“Röportajından sonra akşam yemeğine ne dersin? Mahi mahi diye çok lezzetli bir balık var. Balık öyle güzel ki adım iki kez koymuşlar. Polinezyalıların dillerini ikiye katlamaları çok sevimli değil mi? Pago pagoda bir tâte-â-tâte yapmayı istiyorum ama beriberiye yakalanmaktan korkuyorum.”

“Hıh-ıh, hıh-ıh,” dedi prenses. Tan-tun etme, tan-tun etme.” “Yarın?”

“Bütün gün Çevre Şenliği’nde olacağım.”

“Yarın gece?”

“Yarın gece Ralph Nader’in konuşması var. Maui Maui’deki bütün mahi mahi’ler uğruna bile o konuşmayı kaçırmam. Hem ayrıca yarın gece hapse girebilirsin. Camel paketini geri alsan iyi olur belki.”

“Yani beni teslim edeceksin?”

“Bilmiyorum. Duruma bağlı. Geri kalan dinamitlerini kullanacak mısın gerçekten?”

“Olabilir.”

“Neden?”

“Çünkü benim işim bu.”

“Ama UFO konferansı bitti.”

“Buraya UFO konferansını bombalamaya gelmedim. O hataydı. Buraya Çevre Şenliği’ni bombalamaya geldim.”

“Neye geldin? Leigh-Cheri *kendi içinde* bir bomba patladığını hissetti.

“Çevre Şenliği’ni bum-bumlamaya,” dedi. Ağzının suntan yangından içeri tekila akıttı.

Leigh-Cheri ansızın ayağa kalktı. “Sen kaçık olmalısındedi. “Sen gerçekten harbi deli olmalısın.” Gulietta’yı günbatımmdan kopanp aldı ve caddeye çıktı.

“Yani beni teslim edeceksin?”

“Aynen öyle,” dedi Leigh-Cheri.

32) Mu monarşisi fikri, Leigh-Cheri’nin akima Maui’de gelmiş,

beklenmedik bir ziyarette bulunmuştu. Leigh-Cheri o sırada koa ağacının gölgesinde oturmuş, Gulietta’nın seksenlik denizkızı-nı oynayışım seyrediyor; *People* dergisine. Çevre Şenliği broşürlerini başka kelimelerle tekrarlamadan ve Furstenberg-Barcalona yasalarım çiğnemeden ne söyleyebilirim, diye tasalanıyordu. Bir ara şunu düşündü: Dünyada pek çok işsiz soylu, tıpkı kendi ailesi gibi savaş ya da siyasi ayaklanma yüzünden tahtlarından olmuş soylular vardı. Bu insanlar, yönetmek, başkanlık etmek ya da en azmdan sembol niyetiyle yetiştirildikleri halde, çoğunlukla aylak zengin hayatı yaşamaktaydılar.

Örneğin, Fransız tahtının sözde sahibi Comte de Paris’in, sanat dergisi yayımlamak (OrlĞans Dükü) ya da resim galerisi işletmek (Prens Thibâut) gibi kibar işlerle amatör düzeyde uğraşan on bir çocuğu vardı. Brezilya’da

soylu Orleans Braganza ailesinde zamanı, enerjisi ve parası olan en az on sekiz genç kuzen vardı. Avusturya İmparatorluğu hâlâ ayakta olsa imparator unvanmı taşıyacak olan Otto von Hapsburg'un güzel sanatlara düşkünlük kültürünün peşinden koşan yedi oğlu ve kızı vardı. İtalya'nın Prens Enrico D'As-sia'sı ve Prens Amedeo Savoy'u aile holdinglerini yönetiyorlardı ve Kraliçe Tilli gibi opera meraklısıydılar. Bu listeye diğerlerinin yanı sıra Yugoslavya'nın Prens Alexander'i, Amavutluk'un Kral I. Le-ka'sı (Tilli'nin akrabasıydı) ve Japonya'nın imparatorluk ailesi eklenebilirdi.

Tahtlarından indirilmiş soylular, artık kendi krallıkları olmadığına göre neden dünyaya hizmet etmek üzere bir araya gelmesin-lerdi? Yeryüzü onların krallığı olabilirdi. Yeteneklerini, becerilerini, şanlı isimlerini, yüklü servetlerini (Furstenberg-Barcalona klanı şimdiye dek içlerinde en fakiriydi), nüfuzlarını ve ihtişamlarını e-koloji, doğal kaynaklan koruma ve saklama adına; sevgili yeryüzü krallığı adma soylu bir haçlı seferinde birleştirebilirlerdi. Etkili, yararlı olmayı hedeflerlerdi. Yaptıklarından ötürü kutlanırlardı elbet. Ve istedikleri birer taç idiyse Leigh-Cheri onlara taç da bulurdu. O yitik kıtanm, ada ananın; mis kokulu tapmaklan günün birinde denize gömülmüş monoton makam vatanının adım alıp topluca Mu monarşisi diye bilineceklerdi. Monarşinin her üyesi, Mu'nun yönetiminde eşit hak sahibi olacak, her biri sınırsız bir ülkede hüküm sürecekti.

“Havvaii Adaları, Mu'nun sulara gömülmüş zirveleri olduğuna göre,” diye açıkladı Leigh-Cheri, “bu monarşi, merkez üssünü, dilerse sarayını Hawaii'de kurmayı düşünmeli. Belki burada, Laha-ina'da kurabilir; çünkü Lahaina, eski Havvaii'nin kraliyet başkentiydi, krallık ve kraliçelik gibi ayrıcalıklara yabancı değil.”

“Büyüleyici bir fikir,” dedi *People* muhabiri Reed Jarvis, coşkuyla. Doğrusu memnun kalmıştı. Mu monarşisi konsepti ona değerli bir haber cevheri sunmuştu; ciddi bir amacı olan bu nüvenin üstünde çalışarak imalatını şekillendirebilecekti. Şimdi yapışkan maddeyi döşeyebilirdi. İnsanların ilgisini çekecek malzemeye geçebilirdi (“Sizin gibi asil kanlı bir prenses için. Washington eyaletinde bakımsız, eski bir evde büyümek, devlet okullarına gidip amigoluk yapmak nasıl bir şeydi?”). Oradan da

yayımcıların, magazin dergisi okurlarının neredeyse tek ilgilendikleri konulara, para ve sekse geçebilirdi.

“Aileniz servetini yitirdi diye üzüldüğünüz olur mü hiç?”

“Bu çok zaman önceydi. Ben doğmadan önce. Servetten daha Ö-nemli şeyler var.”

“Şu anki sevgiliniz kim? Sizin için özel önem taşıyan bir âşığınız var mı?”

“Hiç sevgilim yok.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Fakat şekerim, öyle çekici ve zekisiniz ki. Aşk hayatınız yok mu yani?”

“Artık kimin aşk hayatı var ki? Bugünlerde insanların seks hayadan var, aşk hayatları değil. Pek çoğu seksten bile vazgeçmeye başladı. Bir aşk hayatım yok; çünkü bir aşk hayatına *nasıl* sahip o-lunacağını bilen bir erkekle karşılaşmadım hiç. Nasılını ben de bil-miyorumdur belki.”

Bu söz üzerine Leigh-Cheri’nin gözlerinde biriken yaşlar semerlerinden boşanmış vahşi atlar gibi dışan fışkırdılar.

Reed Jarvis, o anda Leigh-Cheri’nin asil kanında tekila damlalarının dolaştığmm farkına varsaydı, gözyaşlarını sarhoşluğuna yorabilirdi kısmen. Böylelikle, çizdiği portrede prenses, kazan dairesinde duran kardan bir heykeli daha az andırırdı. Yine de, Jarvis’in *People* dergisinde prensesi buğulu gözlü bir romantik olarak sunması, prenses tavan arasına çekildiğinde dedikoducuların yazdığı tanımlardan (“trajik güzel,” “işkence çeken prenses”) daha isabetliydi.

Lüzumlu ve lüzumsuz delilikler vardır.

İkinci gruba girenler Güneş karakteri taşır, birinci gruba girenlerse Ay ile bağlantılıdır.

Lüzumsuz delilikler, hırs, saldırganlık ve ergenlik öncesine özgü endişeden oluşan gevrek bir karışımdır, çok uzun zaman önce a-tıîmış olması gereken bir çöp yığınıdır. Lüzumlu delilikler, kişinin, akranları ne kadar kaçık bulsa da erdemli ve doğru olduklarını içgüdüleriyle sezdiği dürtülerdir.

Lüzumsuz delilikler insanın başmı kendisiyle belaya sokar. Lüzumlu delilikler insanın başmı başkalarıyla belaya sokar. İnsanın başının başkalarıyla belaya girmesi her zaman daha iyidir. Hatta lüzumlu olabilir.

Şiir, şiirin iyi yazılmışı, Ay özellikleri taşır ve lüzumlu deliliklerle ilgilidir. Gazetecilik Güneş özellikleri taşır *(Güneş* adında pek çok gazete varken hiçbirine Ay adı verilmemiştir) ve lüzumsuzluk-fara adanmıştır.

Leigh-Cheri hakkında makale yerine şiir yazmak daha anlamlıydı. Reed Jarvis, Remington SL3'ünü kullanarak bir makale yazdı. Bunu diğerleri izleyecekti. Şiiri ise dinamitiyle yazmak Bemard Mickey Wrangle'a düşüyordu.

33) Prenses röportajdan sonra doğru yatağa girdi. Gulietta ona bir

masal anlattı. Masal arzu edilen etkiyi yarattı. Leigh-Cheri çabucak uykuya dalıp rüyasında Ralph Nader'i gördü. Gece boyunca yalnız bir kez uyandı: Nader bir rüya lokantasına girip kurbağa bacağı ısmarlayınca. “Ah,” dedi Leigh-Cheri, soluğu kesilerek ve yatağın içinde doğrulup oturdu.

Leigh-Cheri, ertesi sabah kahvaltıyla Çevre Şenliği ?nin gecikmeli resmi açılışı arasında polise gitmek niyetindeydi. Fakat Pioneer Inn'in yemek salonu aşırı kalabalıktı. Servis sırası kendisine gelince ancak kahvaltı edebildi ve Banyan Park'taki toplu duaya gitmek için Hotel Caddesi'ni geçti. Az sonra Dr. John Lilly'nin deniz memelilerinin insan soyunun geleceği üzerinde oynayacağı rol hakkındaki konuşmasına dalmıştı. Park, tahmin edileceği üzere ana baba günüydü. Leigh-Cheri geç kaldığı için banyan ağacının altında yer bulamamıştı ama yine de ağacm gölgesi bir yarım dönümlük alanı daha güzelce karartıyordu. Söylenenleri rahatlıkla işitebiliyor, Dr. Lilly'nin ekrana yansıttığı görüntüleri fazla sıkıntı çekmeden seçebiliyordu. Ancak sıcak güneş ışınlarının altmda ıssız bir adada terk edilmiş gibiydi. Güneş açıkta kalan tenini tırmalıyordu. Hafif baygın hissetti kendini. Reed Jarvis, Çevre Şenliği'nde VlP'lere

tanınan ayrıcalıklardan yararlanabileceğini hatırlatmıştı. Prenses, unvanını sömürmeyi asla istemezdi ama eğer kendisine gölgede bir yer sağlayacaktıysa, mesela küçük kırmızı bir fayton isteyerek pozisyonundan yararlanma noktasma gelmesine ramak kalmıştı.

Sihirli bir peri değneği misali üzerine bir gölge düştü. Leigh-Cheri ilk başta uğursuzluk bulutu geldi, öldürmek üzere harekete geçti, diye korktu. Gelen o değildi. Bemard yanında dikilmiş, başının üzerinde paralanmış bir şemsiye tutuyordu.

“Ne arıyorsun burada?” Leigh-Cheri’nin fısıltısı, arzuladığının yansı kadar bile ters bir tonda çıkmamıştı.

Bemard, koyu renkli buklelerini podyumdaki ekrana doğru salladı. Bir yunus resmi gösteriliyordu. “Köpekbalıkları denizin suç-luiandır,” dedi. “Yunuslar ise kanun kaçaklandır.”

“Sen maymunsun,” dedi Leigh-Cheri.

“O zaman sapsan bir muz at bana.”

“Heh-heh. Gerçek aşkımın saç rengi san olamaz.”

Saç renginden söz edilmesi Bemard’ın içini burktu. Leigh-Cheri bunu fark etmedi. Dikkatini yeniden Dr. Lilly’e vermişti.

“Pekâlâ. Beni görmeyi istiyorsan adresime bakarsın artık.”

“Seni görmeyi istemiyorum ama resmi yetkililer isteyebilir. Hem adresini nereden bulabilirim? Muz Rehberi’nden mi? Sarı Sayfaları kastetmiyorum.”

“Bak. Yukan bak.”

Leigh-Cheri yukan baktı. Elinde olmadan. Şemsiyenin içyüzüne kötü bir el yazısıyla tebeşirle şu sözler karalanmıştı: LAHAÎNA KÜÇÜK TEKNELER LİMANI, *ŞAMATA* YELKENLİSİ.

Bemard şemsiyenin sapını eline tutuşturdu. Kırık dökük dişlerini kulağının dibine yaklaştırdı. “Oh,” diye fısıldadı. Sonra ortadan kayboldu.

34) Leigh-Cheri öğle yemeğinde papaya poo poo ya da mango mu mu ya da fazla olgunlaşmış tropik sesli harfler patlaması yaşayan başka bir meyve ve ve yedi. Sıcak iklimlerde A gölgelik bir kemer sunar, *O* sıvılan çeken bir sifondur, *U* içine dalınacak serin bir mağara ya da küvettir. A bir sörfçü gibi bacaklarını iki yana a-çarak dikilir, *O* daldaki turunçgil gibi asılı durur, *U* hula dansı yaparak kalçalarını sallar. / ve *E* ise türedikleri maymunların ve cangıl kuşlarının çığlıklarım taklit eder. Sessiz harfler, açık tenli erkekler gibi, sıcak kuşaklarda barınamaz. Sesli harfler güneye özgü rahatlık, sessiz harfler ise kuzeye özgü hız için yaratılmıştır. A ama sömürgeciler VaLS yaparken yerliler nasıl da bOOgİE-wOOgİE. yaparlar.

Leigh-Cheri avokado aloha ya da belki guava lava yedi. Guliet-ta dişsiz ağzıyla dana rosto *k* la misyoner lüpletti. Masalarının etrafını edepsizce konuşan plaj delikanlıları sarmıştı. Gulietta çırpı kollarını sağa sola savurarak yavru itleri uzaklaştırdı. Bu işi sevmişe benziyordu. Prensese sulanan sörfçüleri kovmak, kraliçenin üzerine konan sinekleri kovmaktan belli ki daha eğlenceliydi. Leigh-Cheri'nin aldırdığı yoktu. Bemard'ı öğle yemeği arasında teslim e-dip etmemek konusunda karar vermeye çalışıyordu.

Tamam, Bemard onu güneşten kurtarmıştı. Ejderha tarafından kurtarılan bir prenses, mutlu bir son bekleyemez. Tamam, taşkm ruh hali ona yüzeysel bir çekicilik katıyordu. İblis, cennetteki en sevimli melekmiş, öyle söylerler ve her kurukafanın yüzünde bir sırıtma ifadesi vardır. Bu Bemard denen adam baş belasıydı. Çevre Şenliği'nin iki tam günü onun yüzünden ziyan olmuştu ve kim bilir daha ne rezaletler çıkartacaktı. Leigh-Cheri'ye düşen görev a-çıktı. Kafasını kurcalayan tek sora şuydu: Şimdi mi yoksa daha sonra mı?

"Şimdi," dedi çarçabuk. "Acele edersem." Gulietta'nın eline hesabı ödemesi için bir banknot tutuşturdu. Gulietta misyoner dana rostosuna misyonerlere yaraşır bir şevkle saldırmaktaydı. "Yirmi dakika içinde parkta buluşuruz," dedi Leigh-Cheri, gereken el işaretlerini yapmayı unutmadan.

Yemek salonundan hızla çıkarken delikanlılardan biri arkasından seslendi: "Hey kırmızı, neresi yanıyor? Apış aran mı? Ha ha."

Leigh-Cheri *lartai'yi* geçerken Argon'dan gelen açık tenli dış-dünyalılarla karşılaştı. "Mutasyonlu şey," diye tısladı türbanlı kadın. "Sistemdeki bütün

gezegenlerde adm çıktı,” dedi fesli adam. “Anlamıyor musun, güneşten gelen radyasyon vücudundaki fazla şekerleri ve seks hormonlarını etkilediği için mutasyona uğradın? Güneşi aldatamazsın.”

“Yarabbim!” diye söylendi prenses. Caddeyi geçip doklara doğru acele etti. “Bazen içimden, bir tüp saç boyası alıp şu lanet rengi-mi değiştirmek geliyor.”

Şamata isimli tek direkli yelkenliye varınca kamaranın kapısına çıkan tamdık yüzü en az kendisininki kadar kızıl saçların çevrelediğini görünce şaştı kaldı.

35) “Eğer yine beni tutuklamaya geldiysen,” dedi Bemard, işaret-parmağını parlak buklelerinin arasında döndürerek, “o zaman gerçek kimliğimi öğrenmen gerek. Akıllı bir aynasız tutukladığı kişi kimdir, bilir. Ama eğer benden hoşlandığın için geldiysen ortak yönümüzü görmen, benden daha çok hoşlanmanı sağlayabilir.”

“Ya evet,” dedi Leigh-Cheri. “İkimiz de mutasyonluyuz.”

“Efendim?”

“Yok bir şey. Yok bir şey. Anladık, sen de kızıl saçlılardanmışın. Doğal renk tonun bu mu gerçekten?”

“Kökenimin ta Kma’ya kadar dayanıp dayanmadığını mı soruyorsun? Anamın rahminden bu renkte fışkırdım. Siyah boyanın son zerresi de tahliye borusundan akıp denize karıştı. Jacques Cousteau herhalde onun içinde yüzüyordun Mürekkepbalığının teki yine akıtan bir kalemle yazı yazmış, diye düşünüyordur.”

“Pekâlâ, benim kadar kızılsın herhalde. Ama *tek* ortak yönümüz bu.”

“Nasıl böyle emin olabilirsin?”

“Bu dünyada iki tür insan var: Çözümden yana olanlar ve sorundan yana olanlar.”

“Anladım. Ben pislik çıkartıyorum, sen de temizliyorsun? Peki, söyleyeyim sana, bu dünyada iki tür insan van Hayata bakıp balka-bağının üzerindeki kırağıyı görenler ile bakıp da pastanın üstündeki salyayı görenler.”

(Aslında bu dünyada iki tür insan var Bu dünyada iki tür insan olduğuna inananlar ile buna inanmayacak kadar akıllı olanlar. Fakat Leigh-Cheri ve Bemard karışık bir dansın nüanslarıyla uğraşmaktaydılar. Bu nedenle onlara biraz anlayış gösterelim.)

Öğlen güneşinin altında güvertedeydiler ama Leigh-Cheri güneş şemsiyesini açmış, Bemard ise mayistra sereninin bit kadar gölgesine çömelmişti. Tek kenan açık kare şeklindeki bir dalgakıranın sakinleştirdiği Pasifik, onları beşik gibi tatlı tatlı sallıyordu. “Şimdi gözüme tanıdık geliyorsun, kızıl saçınla. Resimlerini görmüştüm galiba.”

“İyi bir menajerim var. Tanıtıra fotoğraflarım her yerde bulunur.”

“Nerelerde? Postane duvarlarında mı? Rezil bir kabadayısın değil mi?”

“Bence değilim. Daha gençken kanunla küçük bir sürtüşme yaşamıştım. Oğlan çocukları nasıldır bilirsin.”

“Bilmem. Anlatsana.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Belediyeden bir encümen üyesinin kızı ve ödünç alınmış bir arabayla ilgili bur yanlış anlamaydı. Ama sonrası . . . gerçekten iz bıraktı. Hanım evlatlarıyla gammazcıların kaldığı delikte otuz gün geçirdikten sonra yediemin yapıldım. Yedieminlerin yeri ikinci kattaydı, hapishane mutfağıyla aynı katta. Yedieminlerin hepsinin mutfağa giriş izinleri vardı. Şimdi, yediemin olalı bir haftadan az zaman geçmişti ki, üç mutfak bıçağıyla kırk üç santim çapında bir et bıçağının kaybolduğu anlaşıldı. Haliyle yedieminlerin hepsi bıçaklan çalmakla suçlandılar. Yattığımız yerleri didik didik ettiler, TV odasını da. Ama bıçaklan bulamadılar. Bunun üzerine bizi holde sıraya soktular. Kısa namlulu tüfeklerle, göz yaşartıcı bombalarla donanmış bir muhafız ekibi durdu başımızda. Birer birer küçük bir odaya alındık. Orada birkaç diğer muhafızla bir yüzbaşının önünde soydular bizi. Arkamı dönüp kıç kanatlanmı aralayarak öne eğilmemi söylediler. Böylelikle, üç mutfak

bıçağıyla kırk üç santim çapındaki et bıçağım oramda saklamadığımdan emin olabilmek için makatımdan içeri bakacaklardı. Tabii hiçbirimizin içinde kayıp bıçaklardan bulamadılar. Ama bir şeyler buldular: Dört kalıp sabun, *Playboy'un* orta sayfası, üç küp buz, beş kuştüyü, Atlantis, Oğlanlar Ülkesi’nin Yunan temsilcisi, i-çinde eğe saklı bir kek, beyaz bir Noel, mavi bir Noel, Pablo Picas-so ve erkek kardeşi Elmer, hardallı salamlı sandviç, II. Dünya Sa-vaşı'nın bittiğinin farkına varmamış iki Japon piyadesi, Cleve-land’lı Prens Hödük, cam tabanlı bir bot, Howard Hughes’un vasiyetnamesi, bir takma diş seti, Amelia Earhart, Black Mountain üniversite korosunun söylediği ‘Olmayacak Rüya’ şarkısının ilk dört mezürü, Howard Hughes’un vasiyetnamesi (bir başka kopyası), meçhul askerin dul eşi, nesli tükenmiş altı yaban güvercini, orta sınıf ahlâkı, Büyük Amerikan Romanı ve bir muz.”

“Yarabbim!” diye söylendi Leigh-Cheri. Gülsün mü, tekneden aşağı mı atlasın, bilemedi. “Bana baksana, kimsin sen? Derdin nedir?”

“Ağaçkakan’dır benim adım, kanun kaçaklığıdır imanım. Elli e-yalette ve Meksika’da aranıyorum. İnsanın istendiğini hissetmesi güzel bir duygu ve ben, senin tarafından istenmeyi istiyorum. Aslında gözlerin açılır, kalbin yumuşar umuduyla deşifre ettim kendimi. Kartlarımı açık oynuyorum. Yaşlı babacığın bu deyimi anlar mutlaka.”

“Yarabbim! Ağaçkakan. Bemard Wrangle. Tahmin etmeliydim.”

Bemard’ın kendini beğenmiş gülümsemesi sonunda kaybolmuştu. Gülümsemelerin adresleri olsaydı Bemaıd’ınki Postrestant, Ay olurdu. Leigh-Cheri’ye komedyenlerin Hamlet’i oynama fırsatı yakaladıklarında takındıkları o sahte ciddiyetle bakıyordu. Yine de sahici bir sevecenlik ve arzu vardı yüzünde.

“Bu durumu şu anda kaldıramayacağım,” dedi Leigh-Cheri. Etrafında göbek atan ısı dalgalarına rağmen titriyordu. Tekneye niye gelmişti ki zaten? Doğrudan polis yollayabilirdi. “Çevre Şenliği’ne dönmem gerek.” Programa göre, doğum kontrolüyle ilgili panel yedi dakika içinde başlayacaktı.

Bemard iskeleye çıkmasına yardım etmeye kalktı ama Leigh-Cheri onun uzattığı eli hışımla reddetti. Telaşla uzaklaşırken, paralanmış güneş şemsiyesi, kurt kılığına girmiş birinin gömlek eteği gibi inip kalkarken arkasına dönüp seslendi: “Biliyor musun, seni yine ele geçirecekler.”

Bemard’m gülümsemesi yuvaya kısmi dönüş yaptı. “Beni asla ele geçiremediler, hiçbir zaman da geçilemeyecekler. Kanun kaçağı ele geçirilemez olandır. O ancak öteki kişilerin tavırlarıyla cezalandırılabilir. Tıpkı şimdi senin tavırlarının beni cezalandırdığı gibi.”

36) Jeo-Terapi Çevre Şenliği organizatörleri niyetlerini duyur-duklannda “çevre dostu” zımbırtıların üretici ve satıcıları tarafından başvuru yağmuruna tutulmuşlardı. Bu kişiler şenliğin düzenleneceği binalarda New Age mallarını (çaylar, şifalı bitkiler, uyku tulumları, sıcak su küvetleri, kızılderili çadırları, yeldeğirmenle-ri, su arıtma ve hava temizleme cihazları, odun sobaları, yoğurt dondurması, el işleri, kitaplar, alet takımları, biyomanyetik iç ça-maşırlan, keçiboynuzlu bisküviler) satabilmek için izin istiyorlardı. Ancak organizatörler bu isteği reddettiler. Ekoloji fuarlarına ya da bunlardan edinilecek kozmik kârlara karşı değillerdi. Ne var ki, onların Çevre Şenliği’nde kendi deyişleriyle “nesnelerin değil düşüncelerin” değiştokuş edilmesi düşünülmüştü.

Şimdi, nesnelerle düşünceleri birbirinden ayıran çizgi çok hassas olabilir ama o defteri hiç karıştırmayalım. Galileo, kulesinden aşağı düşünceler yerine nesneler atmakta haklıydı. Çevre Şenliği de nesnelerle uğraşsa akıllıca davranmış olurdu. *Normal algılatna sınırlan içinde* nesnelerin davranışları ölçülüp tahmin edilebilir. Yanlış birinin eline geçerse elinizde tuttuğunuz bu kitap dahil hemen hemen her nesnenin bir cinayet davasmda birinci dereceden delil gösterilme olasılığım görmezden gelirsek; her nesnenin gizli bir yaşam sürebileceği yolundaki çok daha ilginç olasılığı da şimdilik görmezden gelirsek, nesnelerin, anladığımız halleriyle, görece istikrarlı olduklarını söyleyebiliriz rahatlıkla. Oysa düşünceler kesinlikle istikrarsızdır. Yanlış *kullanılabilmekle* kalmaz, yanlış kullanılmaya davetiye çıkartırlar. Ve düşünce ne kadar iyi olursa buharlaşabilme özelliği o kadar çok olur. Nedeni, yalnızca iyi düşüncelerin dogmalaşmasıdır. İşte bu süreç sayesinde yeni, teşvik e-dici, insanlık adına yararh bir düşünce, ölümcül olan robot dogmaya dönüşür. Düşüncelerin dogmalaşması, tepkime

sonucunda ortaya çıkan tehlikeli taşıyıcılar bakımından hidrojenin helyuma, uranyumun kurşuna ya da masumiyetin kokuşmuşluğa dönüşmesiyle yarışır. Neredeyse onlar kadar da amansızdır.

Sorun, düşünceyi başlatan ya da geliştirende değil, ikinci düzeyde başlar. Düşüncenin cazibesine kapılan, onu benimseyen, son tırnaklan da kınlana dek ona asılan, onu ortaya çıktığı ruh halinde barındıracak genel bakıştan, esneklikten, düş gücünden, en önemlisi mizah duygusundan şaşmaz biçimde yoksun insanlarla başlar. Düşünceler ustalar, dogma ise müritler tarafından oluşturulur ve Buda da daima arada güme gider.

Yol açtığı bütün sefaletler nedeniyle Dünya Sağlık Örgütü’nün yapılacak işler listesinin başında gelmesi gereken, dar görüş adında, özellikle sevimsiz ve cesaret kıracak denli sık rastlanan bir bela vardır. Dar görüş, beyin egodan daha az eneıjik olduğunda çoğalan optik bir mantar yüzünden oluşur. Siyasete maruz kalınca karsı

maşık bir hal alır, iyi bir düşünce, sıradan dar görüşün filtre ve kompresörlerinden geçirilince öte taraftan ölçü ve değer açısından azalmış olarak çıkmakla kalmaz, yeni dogmatik biçimlenimiyle başlangıçta niyetlenilenin tersi etkiler üretir.

İşte bu şekilde, İsa Mesih'in sevgi dolu düşünceleri, Hıristiyan-lık’ın kötülük saçan klişeleri haline gelmiştir. İşte bu nedenle, tarihteki neredeyse her devrim başarısızlığa uğramıştın Ezilenler iktidarı ele geçirir geçirmez “devrimi korumak” için totaliter taktiklere başvurarak ezenlere dönüşürler. İşte bu nedenle, önyargının ortadan kalkmasını arzulayan azınlıklar hoşgörülerini yitirir, banş arzulayan azınlıklar militanlaşır, eşitlik arzulayan azınlıklar kendilerini üstün görmeye başlar ve özgürleşmeyi arzulayan azınlıklar saldırganlaşır (kendini baskı altında tutmanın ilk belirtisi gergin bir kıç deliğidir).

Yukarıdaki kısa vaaz sîzlere Kanun Kaçağı Üniversitesi, Lüzumlu Delilikler Bölümü tarafından sunulmuştur. Çevre Şenli-ği’nin, isim listesinde onca usta, ızgarasında onca ağız sulandırıcı düşünce varken nasıl olup da sapıttığına açıklık getirebilmesi umuduyla aktarılmıştır.

Çarşamba günkü sabah oturumunda Dr. John Lilly, deniz memelilerinin zekâsıyla ilgili konuşmasını şu düşünceyle tamamladı: “Memeli deniz hayvanlarıyla sürekli diyalog halinde olmak, tüm canlı türlerine ve paylaştığımız gezegene bakışımızı dönüştürebilir.” Bunun üzerine, birbirimizle iletişim kuramazken hayvanlarla i-letişim kurmaya çalışmanın zaman ve para kaybı olduğunu düşünen bazı dinleyiciler ona meydan okudular. “Peki ya insanlar arasındaki iletişim?” diye sordular. “Eski kocam,” dedi içlerinden biri, “söylediğim tek bir lafı anlamaktan acizdi. Sizce bir yunusu anlayabilir mi?” “Şöyle büyük bir balık,” diye sordu bir diğeri, “halkımı varoşlardan çıkarıp maaşlı işlere sokabilir mi? Yok eğer yapamazsa meme emenler uğruna nefes tüketecek değilim.”

Dar görüş.

Leigh-Cheri, soru sorardan kaba bulmakla birlikte soruların anlamlı olduğunu düşündü. Dr. Lilly adına utandı. Doktor muhaliflerle kibarca ilgilenince keyfi yerine geldi. Aslında akşamüstü yaşanan karışıklığa kıyasla sabah oturumu bir yunustan sızan ter kadar kaygan geçmişti.

82

F6 A R K A/A önrLîi kafi

Çevre Şenliği’nin programı, Ağaçkakan denen o kuşbeyiıılı o-rospu çocuğu yüzünden iki gün geriden izlendiği için programı biraz sıkıştırmak gerekiyordu. (İnsan iki şeyi bir araya sıkıştırmak zorundaysa mahi mahi ve loma loma’nın vatanı Hawaii bunun tam yeriydi.) Doğum kontrolüyle ilgili panel çocuk bakımıyla ilgili panelle birleştirilmişti. Banyan ağacının dallan altındaki platform bir uçtan öteki uca dudaklarından olgu ve rakam köpükleri saçan uzmanlarla doluydu. Tartışma daha henüz başlamıştı ki, şöyle bir felsefe egemen oldu: Bebekler leylekler tarafından getirilmiyorsa, *getirilmeleri* sağlanmalıydı ve belki leylekler ayrıca onları büyütmek üzere de eğitilebilirdi.

Bu görüş açısı, yalnızca birkaç panelci tarafından önerilmişti tabii ama kalabalık, gürültücü bir dinleyici grubu, onu öylesine yüksek sesle ve şiddetle destekledi ki, kabul gördü. “Doğum kontrolü istemiyoruz, çük kontrolü istiyoruz!” diye bağırdı üçüncü sıradan bir kadın. Bunu izleyen

alkışlar, oral yoldan gebeliği önleme yöntemi olarak, evet, havuç tohumlan hakkında konuşan kadının sesini bastırdı. “Hay Allah,” diye düşündü Leigh-Cheri. “Abartmıyorlar mı acaba?”

Ortam hafif kabalaşmaya başlamıştı. Güneş de cabasıydı. Kimileri kahveye, çaya bisküvi bandırmaya veya içki içmeye gitmişti. Gulietta’nın onlara katılmayı ister gibi bir hali vardı. Güneş şemsiyesinin sapma yapışmış olan Leigh-Cheri’nin artık beyni karıncalanıyordu.

Sahnede New York’tan bir dergi yayımcısı, kendisi için “Çelik kapan gibi bir aklı, ona yaraşır bir ağzı, yüreği ve vajinası var” denilen şık bir yönetici, söylediklerini özetlemeye çalışıyordu. Her şeyden önce çocuk bakımının gebe kalmakla başladığını söyledi. Kadınlardan dokuz ay boyunca, gece gündüz, hiçbir rahat ya da yardım görmeden dadılık yapmalarının beklenmesinin çok kötü bir haksızlık olduğunu öne sürdü. Yayımcı, Leigh-Cheri’ye bir sıra inci üzerinde basınçlı havayla çalışan bir kaya delgisini anımsatan bir sesle konferanstakilere doğum ve gebelikle ilgili en son teknikleri anlattı. Yapay döllenme ve kontrollü beden dışı gebelik tüm dünyada rutin uygulama haline gelene dek kadınların kişisel ve toplumsal potansiyellerini gerçekleştiremeyeceklerini iddia etti. Yayımcı, bekaretin bozulmadan doğum yapılmasıyla hızmı alamamıştı. Do-

ğumun ardından bebeklerimizin kolektif profesyonelliğin avantajlarını miras edinmelerinin şart olduğunu söyledi. Uzmanların çocuklara standart gelişme, ebeveyne ise bağımsızlık olanağı sağlayacakları kreşlerin sübvansiyonu için Çevre Şenliği’ni federal yönetimden deriıal fon ayırması isteminde bulunan bir karan benimsemeye çağırdı.

Prenses kaç adet hisse alacağını belirlemek üzere bunlan bilgisayarına giriyordu ki, panele “farklı bir perspektif sunmak üzere çağrılmış bir şair, yaşlı bir mizah ustası bu perspektifi sundu. Yayımcıya bu şekilde düşünmenin insan soyunun gülleri üzerine kükürt dökmek olduğunu söyledi. Şair zil sarhoştu ama onun mesleğinden olanlar sarhoşluğa asla bir engel gözüyle bakmamıştır.

“Sikişerek değil de özel formülle yapılan bebekler neye benzeyecek?” diye sordu şair. “Kuşkusuz her birinin iki gözü, tavsiye e-dilen sayıda ayak parmağı olacaktır ama iradelerinin ısısı yeterli sıcaklıkta olabilir mi; bizzat

düş güçlerinin bütün parmaklan eksiksiz olabilir mi; ruhlanmn, deney tüpünün dibindeki vıcık vıcık şeye değil, doğal evrenin çözülen makarasına bütünüyle bağlanması beklenebilir mi? Ritimden, anne bağından ve günlük yaşamın itiş kakışından yoksun bırakıldığı plastik bir rahimden zaman ayarlı cihazın ötmesiyle birlikte çıkarılan çocuğun iki gözü arasında yapay sıvı dolu küçük bir alan olmaz mı? O çocuk, başka bir yerinde değilse bile, yüreğinin derinliklerinde robot insanın izini taşımaz mı?”

Yayımcı önceden çalışılmış bir kızgınlıkla uzun uzun baktı dinleyicilere. “Siz,” diye sordu yazara, “eski yöntemle hamile kalınmamış bir çocuğun esprilerinizi anlamayacağından mı korkuyorsunuz?”

Dinleyicilerden biri şaire, “Kes şu mistik saçmalığı,” diye bağırdı. Bunu dikkate alamayacak kadar kararlı ya da sarhoş olan şair ise sözlerine devam etti: “Ve devletin gözetimi altında büyütülen, gazlan makineler tarafından çıkartılan, teknisyenlerce gıdıklanan, şebekeye bağlı çalışan psikologların bantlara kaydedilmiş mesajlarıyla rahatlatılan o çocuklar, sizce o çocuklar, olgun yaşa geldiklerinde nasıl bir toplum yaratacaklar? Doğuştan itibaren yönetimin fikirleriyle aşılanan insanların o yönetimin elinde alet olmanın dışına çıkacaklarım, totaliter bir polis devletinde yaşamayacaklarını ve

bu devletin başına geçmeyeceklerini hayal edebiliyor musunuz bir an için? Öyle bir devlet ki zorbalıkta en kötü kâbusları bile aşan...”

Yuhalamalar, ıslıklar artık ayyuka çıkmıştı, şairi ilk birkaç sıradan sonra işitebilmek mümkün değildi. Şair bir cin şişesi çıkarıp *şişenin* içine doğru konuştu. Yumuşak bir sesle. New York’lu yayımcı yılışıkça sırıtıyordu. Podyuma çeşitli suçlamalar ve en azından bir adet olgun papaya fırlatıldı. Peşi sıra, yirminci yüzyılın son çeyreğinde yasayan herkesin aşina olduğu, uzun bir atışma yaşandı. Kadınlar erkeklerin çikolataların içindeki vişneleri yediklerini söylediler. Erkekler kadınların havuza işediklerini söylediler.

Oregon, Sheridan’daki Delfı Okulu’ndan bir öğretmen bir anlığına mikrofunu kaptı. “Bana öyle geliyor ki, bu çekişmenin arasında çocukları unutuyoruz. Çocukları ihmal edersek, geleceği, bu konferansın hizmet etmesi tasarlanan geleceği unutmuş oluruz.” Mantık yoluna dönülmesine önderlik etmiş bir adamın zafer dolu, kibar bakışı vardı yüzünde. Birisi suratına kanlı bir kadın bağı yapıştırdı. “Varoluşçu!” diye bağırdı öğretmen.

“Bebekleri o kadar çok seviyorsan,” diye haykırdı bir kadın, “kendin doğur.”'

“Devam et bacım!” diye cesaret verdi, yakında duran genç bir adam. Adam ve kadın hararetle tokalaştılar. Nüfus patlaması sorununun çözümü böylesi tokalaşmalarda yatıyor olabilir.

Tanınmış bir yogi, düzeni sağlamak üzere ağır ağır platforma çıktı. Lotus duruşunu aldı. Yüzü sevinçle parladı. Sükûnetle, çok dikkatlice bir örümcek ağını çözdü, sonra yeniden bir araya getirdi. (Hiç parça artırmamıştı.) Üç kelebek yuttu, sonra geğirerek bunları olduğu gibi dışan çıkardı. Kalabalığın zaten düzen içindeki bölümü etkilenmişti yalnızca. Yoginin üzerine sonsuzluğun kötü kokusu sinmişti ve pek çok çevrede sonsuzluk artık moda olmaktan çıkmıştı.

Durum giderek tatsızlaştı. Ayrıca can sıkıcı bir hal aldı. Ayrıntıları geçelim. Bu kadarı yeter artık. Banyan ağacı düzensiz çıkan köklerini toprağa gönderir, köklerin zaman zaman geniş bir alana yayılmasına yol açar. Uygun şartlar altında incir verir. Thomas Jef-ferson inciri severdi. Amerikan Devrimi’nin yeraltına daha hızlı çekilmesini Jefferson’m dehası engellemişti. Jefferson kızıl saçlıydı. Konumuzla alakası yok. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olması ihti-

mali dışında.

Tartışma, şiddete varmanın (veya daha kötüsü, komiteye havaie edilmenin) eşiğine gelince Leigh-Cheri parktan kaçtı. Önünden geçtiği palmiye ağaçlan, Hawaii’nin romantik palmiyeleri, yapraklarıyla kulaklarını kapatmaktaydılar. Leigh-Cheri de aynen bu hisler içindeydi. “Yarabbim,” diye söylendi. İhanete uğradığını hissediyordu. “Keyfimin kâhyası benim, canım isterse ağlarım.”

Pioneer’in barında duvarlan süsleyen balina zıpkınlarından birinin altına oturdu. Bir mai tai ısmarladı, sonra siparişini tekilaya çevirdi. Dışanda okyanus kafasmı dalgakırana vurup duruyordu. Leigh-Cheri okyanusla tamamen aynı duygular içindeydi. İçeride Leigh-Cheri’nin etrafında farklı bir gelgit (hormon bezleri vızır vızır öten genç erkekler) dolanıyordu. Haber, tez ulaşmıştı: Polis nihayet Lahaina’daki bombalama vakasını

çözmüştü. Leigh-Cheri bir kamaaina’mn, “Aşağı yukarı bir saat önce enselediler,” dediğini işitti.

37) Dalgaların ötesinde, Seattle’da hâlâ yağmur yağıyordu. Gece geç saatte yağmur sertleşip kar tanelerine dönüşecekti ama sabahçı mühendisler ellerinde kahve termoslarıyla etrafa sular, çamurlar sıçratarak Boeing marka uçağm güvenlik kapışım gittiklerinde yine bol miktarda, saf yağmur yağıyordu. Bütün bavullarına Alaska etiketi yapıştırılmış buz gibi bir rüzgâr, yağmurda hapşırmadan oyalandı, böğürtlen çalılarını tek bir çizik almadan yarıp geçti, kral ve kraliçeye çat kapı uğradı.

“CIA’den o kadar çok sızma olmasma şaşmamalı,” dedi Max. “İzolasyondan hiç anlamıyorlar.”

Chuck bunu casus defterine yazdı. Kral Max, Chuck’m sözcü-

•*t* [7]

ğün yazılışıyla boğuşmasını seyretti. “İ-z-o-l-a-s-y-o-n,” dedi Max, yardım ederek. Kral, vatanında ortalığı karıştıran ayaklanmadan haberdarsa da hiç belli etmiyordu.

“Beni kandıramaz,” dedi Chuck. Max’ın A’ben Fizel adlı biriyle yaptığı konuşmayı mutfaktaki paralel telefondan gizlice dinledi. “Araplarla bir iş çevriliyor,” diye bildirdi Chuck CIA’ye.

“Silahlardan söz edildi mi hiç?’[5] diye sordu Chuck’in bağlantı kurduğu kişi.

“Jet uçaklardan, misillerden konuşuldu, sanırım.”

Max, A’ben Fizel’in, Havvaii’den döndüğünde Prenses Leigh-Cheri’yle buluşmasmı ayarlamıştı. Tilli ve Max, kızlarıyla Fizel’in basketbol maçma gitmesine eşlik edeceklerdi. Seattle Supersonics ile Houston Rockets’ın karşılaştığı maça. Kingdome’daki* maça.

“Krallıktaki mücadele hakkında bir şeyler söyledi.”

“Vay anasını,” diye sövdü ajan. Islık çaldı. “Bu iş sandığımızdan da büyük.”

Kraliçe Tilli, küçük titrek gövdesine kürk yakalı, mor, yün bir kazak giydirdiği finosuna yakındı. “Baskeetbool. Baskeetbool. Sen biliyor belki, hiçbir Arap istemez operaya gitmek.”

38) “Sen ağlıyorsun.”

“Ağlamıyorum.”

“Yanılmışım. Ağlamıyorsun. Donmuş da değilsin. Şansın varmış, çünkü bu kulübe soğuk kadınlar giremez. Kelime oyunu mu yaptım, yoksa seni gördüğüme sevindim mi yalnızca? Başına kötü bir şey gelmiş.”

Leigh-Cheri burnunu çekmekle yetindi. “Kâğıt mendilin var mı?” diye sordu.

“E, tabii. Bir şey bulurum sana. Hadi gir içeri.”

Leigh-Cheri eğilip kamaraya girdi. Bemard’ın teknenin tuvaletinden getirdiği tuvalet kâğıdından bir parça kopardı. Hınkırdı; tüm gözyaşlarının evlerine, ailelerine dönmeleri için bir işaretti bu.

“Eh, anlaşılan hâlâ buradasın.”

“Burada olduğum kesin. Ama bunun için ağlanmaz.”

“Ağlamıyordum. Kötü bir gün geçirdim. Kötü bir gün daha. Kötü günler silsilesinden bir gün daha. Şikâyet etmiyorum. Kötü günler benim özel ilgi alanım. Ancak çok zaman alıyorlar ve ben meşgul bir kızım. Buraya enselendiğini düşündüğüm için uğradım sadece.”

‘ Kingdome: VVashington, King County’de bir kapalı spor salonu. Buna ses açısından çok benzeyen “kingdom" kelimesinin anlamı krallıktır, (ç.n.)

“Ya? Beni ele mi verdin?”

“Hayır, lanet olası, vermedim. Polisler, Pioneer’i bombaladığı gerekçesiyle birini enselemişler. Yalnızca boş bir atıştı, yersiz bir tahmindi, biliyorum, ama sen olabileceğini düşündüm.”

“Böyle bir şeyi düşünmene gücendim ama kontrole gelmene de sevindim. Şu kadarını söyleyebilirim ki, kafeste olmamak, özgür olmak demekse göklerdeki kuşlar kadar özgürüm.”

“Öyleyse polis kimi tutukladı acaba?”

“Korkarım uluslararası, daha doğrusu gezegenlerarası bir olay yaşandı. Polis, uzaklardaki Argon diyarından gelen konuklarımızı hapse atmayı uygun bulmuş.”

“Yapma yahu? Gerçekten mi? Nasıl olmuş, yani neden onları hapse atmışlar?”

“Çünkü kimliği belirsiz bir şahıs aynasızlara tüyo vermiş. Onlar da Argonluların kiralık Toyota’lannda iki dinamit bulmuşlar. Hımmm...”

“Bemard!”

“Şişşt. Argon’daki sürücü ehliyetlerinin neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum. Araba kiraladıklarına göre, demek ki birinin ehliyeti vardı.” .

“Bemard, o dinamitler şenindi.”

“Emin misin?”

“Ama iki dinamit. Sende üç tane vardı.”

“Hadi devam et, bana bencil olduğumu söyle. İğrenç bir Hıris-tiyansm de. Elimde değil. Hepsini vermeye gönlüm razı olmadı. İnsan neye ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemiyor ki.”

Leigh-Cheri, Bemard tamamen sıradan bir yorumda bulunmuş gibi yanıt vermeye çalıştı. Sakinleşmek için yavaş bir nefes aldı. “Ne anlatmaya çalışıyorsun? Yani dinamitinle?”

“Anlatmak mı? Dinamit buraya dem vermeye gelmedi. Uyandırmaya geldi.”

“Sence dinamit dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilir mi?”

"*Nereden* daha iyi bir yer haline? Argon'dan mı?"

"Seni kaypak. Ben seni anlamaya çalışıyorum, sense bana düzgün bir cevap vermiyorsun." Leigh-Cheri'nin Güneşten yanmış küçük yumruğu, gözlerine pıt pıt dokundurduğu, burnunu sildiği kirli tuvalet kâğıdını öfkeyle buruşturdu.

"Belki doğru somlan sormuyorsundur. Seni tek ilgilendiren, iünyayı daha iyi bir yer haline getirmekse, Çevre Şenliği'ne geri dönüp Ralph Nader'i sorguya çek..

"Ralph'i dinlemeye gitmek niyetindeyim kesinlikle. Ralph Nader'i demek istedim." Yüzü kızardı, mastürbasyonla ilgili bir sırra ihanet ettiği duygusuyla belki.

"Güzel. Öyle yap o zaman. Ama daha iyi bir dünyada yaşamak ilgini çekiyorsa ö zaman burada benimle kal."

"Yok ya? İyi olurdu, *belki,* senin ve benim için. Peki ya insanlığın geri kalanı?"

"Daha iyi bir dünya, bir noktadan başlamak zorunda. Niye seninle ve benimle olmasm ki?"

Bu söz Leigh-Cheri'yi susturdu: Düşünceli görünüyordu. Sırf ellerini meşgul etmek için tuvalet kâğıdından yaptığı topağı açtı. Bunu yaparken örümcek ağmı parçalara ayıran yogiyi hatırladı. "Bemard," dedi, "dikkatimi yanlış şeylere verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum yavrum. Dikkatini nelere verdiğini bilmiyorum, çünkü rüyalarında neler gördüğünü bilmiyorum. Dikkatimizi şuna veya buna verdiğimizi *düşünüyor* olabiliriz ama rüyalarımız *gerçekte* neyle ilgilendiğimizi anlatır bize. Rüyalar asla yalan söylemez."

Leigh-Cheri rüyalarım düşündü. Birkaç bölüm canlandı gözünün önünde. Bunun üzerine yeniden yüzü kızardı, kukusunun solungaçlarından sıvılar sızdı. "Aklıma gördüğüm hiçbir rüya gelmiyor," diye yalan attı.

“Hepimiz her gece bol bol rüya görürüz ama sabaha olup bitenlerin yüzde doksanım unuturuz. İşte bunun için şairler toplumun öylesine önemli üyeleridir. Şairler rüyalarımızı bizim için hatırlar.”

“Sen şair misin?”

“Ben kanun kaçağıyım.”

“Kanun kaçakları toplumun önemli üyeleri mi?”

“Kanun kaçaklan toplumun üyesi değildir. Fakat toplum *için* ö-nemli olabilirler. Şairler rüyalarımızı hatırlar, kanun kaçaklan onları oynar.”

“Öyle mi? Peki ya prensesler? Prensesler önemli mi?”

“Eskiden öyleydiler. Prenses, eskiden güzelliği, sihirli büyüleri

ve peri şatolarını temsil ederdi. Bunlar harbiden çok önemliydi.” Leigh-Cheri başım yavaş yavaş iki yana salladı. Ateşten lüleleri güneydeki büyük çiftlik evlerinin perdeleri gibi sallandı. “Hadi ya. Ciddi misin? Söylediklerin romantik zırvalıklar Bemard. Herkesin korktuğu Ağaçkakan’m böyle eski kafalı bir his yumağı olduğuna inanamıyorum.”

“Ha. Ha ha. Madem yeryüzünü o kadar çok seviyorsun, içinin boş olduğunu biliyor muydun? Yeryüzünün içi boştur Leigh-Cheri. Topun içinde tel bir tekerlek, tekerleğin içinde de koşan bir sincap var. Küçük bir sincap; senin için, benim için canmı dişine takmış koşuyor. Geceleri, tam uykuya dalmadan önce o sincabı duyarını, dişlerinin çılgınca çatırdamasını duyarım, o küçük yüreğinin küt küt attığını duyarım, sincap kafesinin gıcırdayışını duyarım. Tekerlek artık eskimiş ve döküldü dökülecek, her yeri pas tutmuş. Bütün işi sincap yapıyor. Bize düşen tek şey, zaman zaman tekerleği yağlamak. Sence tekerleği yağlayan nedir Leigh-Cheri?”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun Bemard?”

“Vallahi, iki gözüm çıksın ki.”

“Ben, ben de öyle düşünüyorum. Ama kendimi suçlu hissediyorum. Ağzına sıçayım, uçarı hissediyorum kendimi.”

“Uçarılıktan sakınanların vücutları daha onlar ölmeden kaskatı kesilecektir.”

Şamata, cıvadrası hariç on iki metre uzunluğundaydı. Dört kişinin yatabileceği kadar yer vardı, daha çoğunu da alırdı ama kamarası, misyonunu pek belli etmeden azami yük depolanabilecek şekilde yeniden düzenlenmişti. Pirinç akşamlan vardı. Tik ağacın-dandı. Baharat teknesi gibi kokuyordu, ki bir anlamda öyleydi. Leigh-Cheri kıçta, teknenin mutfağında, üstü cam bir masada oturmaktaydı. Camın altında Hawaii Adalan’na ait bir denizci haritası duruyordu. Kahve fincanları, tekila bardakları camın üzerinde yuvarlak lekeler, yüzeyi kırıntılarla kaplı Pasifik’te yapışkan merca-nadalar bırakmıştı. Leigh-Cheri, tuvalet kâğıdını tutmayan parmaklarını isimsiz resiflerin kenarlarında gezdirdi. “Biliyor musun,” dedi sonunda, “prensesliğimden mutluluk duymamı sağlıyorsun. Tanıdığım erkeklerin çoğu bu konuda suçluluk duymama yol açtı. Güzellikten, sihirli numaralardan söz edilince bıyık altından gülerlerdi. Bir prenses başka neleri temsil eder demiştin?”

“Büyüleri, dramatik kehanetleri, kale hendeklerinde yüzen kuğuları, ejderha yemini..

“Ejderha yemi mi?”

“Hayatı ilginç kılan romantik zırvalıkların hepsi. İnsanların makul petrol fiyatlarına, çocuk mamalarında D.D.T. kullanılmamasına ne denli şiddetle ihtiyacı varsa bunlara da o denli ihtiyacı var. Birlikte olduğun erkekler, içlerine bir tür böcek ilacı çekmekten korktuklarından meme uçlarını muhtemelen doğru dürüst öpmüyorlardı.”

Adlarının anıldığım duyan meme uçlan dikkat kesildi.

“Kanun kaçaklığı kariyerimin başlarında, zamanı önemli değil, hapisten ilk kaçışımdan hemen sonra bir uçağın Havana’ya kaçırılmasına yardım ettim. Castro, o koca tilki, bana iltica hakkı tamdı a-ma Küba’da bir ay bile kalmadan kıçtan takma motoru olan küçük bir kayık ödünç alıp Florida kıyılan boyunca uzanan mercanadala-ra deli gibi, pata pata öterek gittim. Sosyalist düzenin tekdüzeliği bana boğucu, sıkıcı gelmişti. Küba’da gizem yoktu, çeşit yoktu, yenilik yoktu, daha kötüsü hiçbir seçenek yoktu.

Kapitalizm, teşvik ettiği tüm çirkin kötü alışkanlıklara rağmen en azından ilginç, heyecan verici, çeşitli olasılıklar sunuyor. Amerika'da mücadele en a-zmdan bireyin mücadelesi. Ve eğer bireyin yeterince kişilikli gücü, yeterince keskin zekâsı varsa araba satıcılarının dolaplarındaki polyesterlerden daha kaim seçenekler söz konusudur. Sosyalist bir düzende durumun kimseden daha iyi ya da daha kötü değil."

"Ama bu eşitlik işte!"

"Saçmalık. Romantik olmayan, *çekicilikten yoksun* bir saçmalık. Eşitlik farklı şeylere benzer gözle bakmak değil. Eşitlik farklı şeylere farklı gözle bakmak."

"Haklı olabilirsin." Leigh-Cheri tuvalet kâğıdmt evirip çevirdi. Masanın üzerine yaydı, dalgınlıkla koskoca bir adalar grubunu sildi. "Tann'nın işi" dedikleri bu mu? "Herkes gibi olduğumu hissetmiyorum kesinlikle. Bilhassa senin yamndayken. Ama bu, benim kadar şanslı olmayanlara yardım etme isteği uyandırıyor bende sadece."

Hıristiyan inanışında Şeytan diğer şeylerin yanı sıra ejderha olarak da tasvir e-dilir. özellikle Ortaçağ tasvirlerinde İsa, Şeytan'a önüne atılmış bir yem olarak görünür ve Şeytan onu sıradan biri sanıp aldanır, (ç.n.)

"Dünyada her zaman aynı miktarda iyi şans ve kötü şans var. Kötü şans bir kişiye rastlamazsa onun yerine başka birisine rastlamak zorunda. Her zaman yine aynı miktarda iyilik ve kötülük var. Kötülüğün kökünü kazıyamayız, kötülüğü yalnızca evinden tahliye ettirebiliriz, şehrin öte yakasına taşınmaya zorlayabiliriz. Ve kötülük taşındığında her zaman bir miktar iyilik de onunla birlikte gider. Ancak iyiliğin kötülüğe oranını asla değiştirenleyiz. Tek yapabileceğimiz, her şeyi karışık halde tutmak, ki ne iyilik ne de kötülük katılaşsın. îşte işler bu noktada ürkütücü olur. Hayat türlüye benzer, sık sık karıştırmak zorundasındır, yoksa biriken bulaşık tabaka olduğu gibi üste çıkar." Bemard sustu. "Neyse, anlattıklarından anladığım, son zamanlarda pek şanslı değilmişsin."

"Bu dunım değişiyor olabilir. Romantik saçmalığa inancımı yeniden doğruladın. Ralph Nader'in konuşması kırk dakika içinde başlıyor. Ama gitmeden önce bir soruma daha cevap ver. Eğer ben peri masallarındaki

balolan, ejderfıa yemini -*ejderha yemini*- temsil ediyorsam sen neyi temsil ediyorsun?”

“Ben mi? Ben belirsizliği, güvensizliği, sürprizi, düzensizliği, kanunsuzluğu, kötü beğeniyi, eğlenceyi ve geceleri bum diye öten şeyleri temsil ediyorum.”

“Kampanyanın azılı haydut paketini satm almışsm sanki, değil mi? Demek istediğim, o büyük, kötü işleri gerçekten yaptm. Uçaktan kaçırdın, bankaları havaya uçurdun...”

“Hayır. Bankalan hiç ellemedim. Bankalan suçlu tiplere bıraktı-nm. Dışarıdaki ve içerideki suçlulara. Kanun kaçaklan asla...” “Kanun kaçağı çok özelmiş gibi konuşuyorsun hep.”

“Ya, o kadar da özel değil, galiba. Eğer dürüstsen sahip olduğun değerlerle er ya da geç yüzleşmen gerekir. O zaman da doğru olanı salt yasal olandan ayırmak zorunda kalırsın. Bu, insanı metafizik bir kaçışa sürükler. Amerika metafizik kanun kaçaklarıyla dolu. Ben sadece bir adım öteye geçtim.”

“Yağmurdan kaçıp doluya tutulmak, ha Bemard? Bu cesarete hayranım. Gerçekten hayranım. Ama doğrusu, bana öyle geliyor ki, kendini stereotip haline getirmişsin.”

“Haklı olabilirsin. Umurumda değil. Her araba meraklısının da söyleyeceği gibi, eski modeller en randımanlı olanları değilse bile en güzelleridir. Randıman uğrana güzelliği feda edenler hak ettiklerini bulurlar.”

“Valla sen toplumsal sonuçlarım gözardı ederek güzel bir stere-otip olmak için çıldırıyor olabilirsin ama benim vicdanım buna elvermiyor. Allah kahretsin, ejderha yemi olmayı da *reddediyorum.* Senin beni kurtarmaya muktedir olduğun gibi ben de seni kurtarmaya muktedirim.”

“Ben kanun kaçağıyım, kahraman değil. Seni kurtarmak gibi bir niyetim olmadı asla. Kendimizin kahramanlan olduğumuz gibi kendimizin ejderhalanyız da ve kendimizi kendimizden kurtarmak zorundayız. Ancak kanun kaçakları bile hizmet sunarlar. Dinamitimi Maui’ye Çevre Şenliği’ne iyiliğin de kötülük kadar banal olabileceğini hatırlatmak amacıyla getirdim.

Sana gelince, yani ... ne sandın, saçma bir kez baktıktan sonra aklımı yitirmeden durabilir miydim?”

Leigh-Cheri bir tutam saçı gözlerinin önüne çekti. Karşılaştırma yaparcasına masanın Bemard’m oturduğu ucuna uzanıp onun asi lülelerini inceledi. Sözde kızıl saçlıların çoğunun saçı aslında turuncudur ama Bemard’ınki tayftaki ilk renk ve ölüm döşeğindeki-lerin gözleri tarafından görülen son renk olan kızıldandı. Bemard Mickey Wrangle ile Prenses Leigh-Cheri’nin kubbelerinde yangm çanları gibi çınlayan renk öz be öz kızıldı.

Ardından utanç dolu, gergin, tuhaf bir sessizlik oldu. Sonunda Ağaçkakan elini aniden kot pantolonunun içine daldırınca sessizlik bozuldu. Bemard elini bir cımbız edasıyla kullanarak tek bir kıl koparıp çıkardı, bunu havada tuttu. Bakır bir tel gibi parladı kıl. “Bununla aşık atabilir misin?” diye meydan okudu Bemard.

Peki ulan. Peki peki peki peki peki.

Leigh-Cheri masanın altmda, gereksiz mercanadalarıyla dolu Hawaii haritasının altmda, bir elini eteğinin derinliklerine daldırdı, kalçasının kumsalında kaydırdı. Eli külodunun içine doğru kanat çırptı. Leigh-Cheri elini birden hızla çekti. Ah! Allah kahretsin! Yine birden hızla çekti. Hah işte, oradaydı, kıvırcık ve sertti, sosyalist bir pankarttan sarkan bir iplik kadar kızıldı.

“Ya buna ne dersin?” diye sordu Leigh-Cheri, yüzü parlayarak. Kılın ucunda bir iribaşın balonu gibi ufacık, gammazcı, şüpheli ıslak bir boncuk sallandığım fark etti sonra. Hay Allah, olamaz! Buruşmuş tuvalet kâğıdını sıkıca kavrayan elini serbest bıraktı. Kâğıt güverteye doğru yaralı bir güvercin gibi kanat çırptı. Leigh-Che-

ri’nin yüzü tıpkı elindeki kıl gibi kızardı, sonra giderek alev alev yandı. Ölse daha iyiydi.

“Ona ne mi diyorum?” Ağaçkakan’ın sesi çok ama çok yumuşaktı. “Bence o dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilir.”

Yirminci yüzyılın son çeyreğinde, gıda sektöründeki hol-dinglerin dikey entegrasyonu, tavukçuluk endüstrisindeki gibi, büyük bir hızla ilerlemiştir. Ne var ki, tavuk çiftçisinin bu inanılmaz ‘tavuk köleliği' kentsel Amerika tarafından neredeyse hiç farkına varılmadan yaygınlaşmıştır.”

Kahraman, dev banyan ağacının yapraklarından süzülen ay ışığının alımda kitlelere seslenmekteydi. Pahalı olmayan gri bir takım elbise giyen, ölümcül derecede kasvetli bir kravat takan kahraman, Lahaina kadar Philadelphia’da da konuşuyor olabilirdi ama dürüstlüğü öylesine büyük boyutlardaydı ki, sesini duyan firavunfareîeri halk kütüphanesinin bahçesinde fino köpeklerine sinsice yaklaşmayı bıraktılar. Hatta Montana Judy’nin Çevre Şenliği’nin akşamüstü oturumunda kırk türlü kıyamet koparan avenesi bile çimlerin üzerinde saygılı bir sessizlik içerisinde oturmaktaydı. Aslmda, birkaç plastik Japon yelpazesi ile Kahraman’m kurumuş dudakları dışmda Banyan Park’ta tek hareket eden, kalabalığı sıra sıra dolaşıp sorumluluğundaki kişiyi arayan kadim bir refakatçiydi.

“Örneğin bir ev kadını satın aldığı etin içinde bulunan hormon, antibiyotik, pestisit ve nitrat kalınttlarım ya da tavuklara, jambonlara, işlemden geçmiş etlere fazladan katılan suyu nasıl tespit edip bu konuda bir şeyler yapabilir?"

Höpür de şapırt, şapırt da sular seller. Leigh-Cheri ile Bemard çılgınca öpüştüler. Dilleriyle konuşuyorlardı. Bemard, Leigh-Che-ri’nin gözlerinde kalan son yaşlan da tuz yalayan bir hayvan gibi temizledi. Onun bir sümük topunu bile öpüp kopaldı. Dili yetmiyormuş gibi, Leigh-Cheri’nin ağzma tek parmağını da. sokuverdi, orada yazılan kaygan Braille alfabesini okudu. Leigh-Cheri onun parmağını emdi, vücudunu ona öyle sıkıca yasladı ki, Bemard neredeyse dengesini yitirip sancak tarafına doğru devrilecekti. Küçük

Tekneler Limam’nda okyanus gelgit nedeniyle kıpır kıpırdı ve onlar, henüz dengelerini sağlayamamışlardı. Bemard, çilli elini ihtiyatlı bir şekilde, santim santim Leigh-Cheri’nin eteğinin içine sokup bir yandan sıkarak yukarı doğru ilerletti. Leigh-Cheri’nin kü-lodu onun avcunun içinde az daha eriyordu. Aman! Kral Max müşterek bahisçisine tam o anda telefon etse, cinsel perhizin kazanma şansının çok düşük olduğunu anlardı.

“Kimya endüstrisi ve satıcıları, hükümetin alternatif ve daha güvenli pestisit denetim yöntemleriyle ilgili araştırmaları ağırdan almasını sağladılar. ”

Bemard, Leigh-Cheri’ye bir kapsül ve onu içebilmesi için bir fincan tekila verdi. “Hadi. Yut şunu.”

“Nedir bu?”

“Şi-link. Çinlilerin kullandığı doğum kontrol yöntemi. Çok eski ve çok güvenlidir. Bir kapsül aylarca işe yarar. Al şunu yavrum.”

“Bilmiyorum... İçinde ne var?”

“Dört Ölümsüz.”

“Yalnızca dört. Altı tane olsa kendimi daha güvencede hissederdim.”

“Al şunu.”

“Altısıyla her şeyi alt edersin.”

“Al şunu.”

Leigh-Cheri kapsülü aldı. Yutarken dünyanın etrafını bütünüyle sarmış bir şekilde yan yana sekiz kişilik sıralar halinde yürüyen Çinlileri düşünmemeye çalıştı.

“Sonra sana Ay takvimine dayalı korunma yöntemini, hormonal çevriminin ışıkla eşgüdümünü nasıl gözlemleyebileceğim öğretirim. Vücudunu Ay’ın evreleriyle eşzamanlı kılmayı, hamile kalmamayı, aynı zamanda evrenle uyum içerisinde olmayı öğrenebilirsin. Bundan iyisi can sağlığı.”

Leigh-Cheri, duyduklarından öylesine hoşnut kalıp şaşırmıştı, bu çılgın bombacının rahmine gösterdiği özene öylesine sevinmişti ki, onu kollarıyla sarıp nesli tükenen bir adammışçasına (ki çoğu kişiye göre öyleydi) öptü. Kendisini aynı anda güler, öpüşür ve soyunurken buldu. Ey gidi eski Cumhuriyetçi başkanlar, yiyin kendi kendinizi.

“*Rekabetin, serbest girişim ve açık pazarın, şirketleşmiş sosyalizm ve tekelci kapitalizm için sembolik birer incir yaprağı olması asla amaç {anmamıştı. ”*

Kahraman, sembolik incir yapraklarından söz ederken, gerçek incir yapraklarının, takım elbisesinin parlaklığını Ay’ın neşeli ışıklarından koruyan kubbeyi oluşturduğunun farkında mıydı acaba?

Şamata adlı teknenin üzerinde son sembolik incir yaprağı da yere düşmüştü. Bemard’ın (haliyle siyah) şortu, Leigh-Cheri külo-dundan dışarı adım attıktan kısa süre sonra harekete geçti. İç çamaşırları, naylon madenleri eriyip gidince terk edilen hayalet kasabalar gibi tozlanarak öylece yerde duruyordu.

Bemard ile Leigh-Cheri ranzanın alt katına yuvarlandılar. Leigh-Cheri daha önce de böylesine tahrik olmuştu ama bu nedenle kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti. Dizleri gülümseyen yüzünü çerçeveledi. Iskalanması güç bir hedefti. Limon parlaklığındaki Ay, yelkenliye lombardan girdi, nişan tahtasının damlalar akıtan merkezi üzerinde parıldadı. Bemard doğru nişan aldı. Dibine kadar içeri girdi. “Muhteşem!” diye bağırdı Leigh-Cheri. “Oh-hh,” diye inledi Bemard. Deniz, tekneyi beşik gibi sallıyor, onları âdeta tahrik ediyordu.

“Hava kirliliğinin ‘ilerlemenin bedeli’ ve ‘ücret bordrosunun kokusu ’ olduğu yönündeki şirketlermiş usavurumlar, kamu önünde nadiren açıklansa da hâlâ geçerlilik taşır. ”

Zaman ilerledikçe kamamdaki havanın bileşimi, iki oksijen, bir nitrojen ve üç yaramaz buhar, Fransız sisi ve Eros dumanından o-iuşur oldu. Leigh-Cheri ve Bemard’m ekşi kokulan üzerlerinde yelken gibi şişti. Onlan peş peşe kasılmaların zirvesine taşıdı. Le-igh-Cherrnin amından yükselen aroma ambar ağızlarım devirdi. Bemard’m menisinin kokusu sintineyi sular altında bıraktı.

“Ahh,” dedi Leigh-Cheri, hayranlıkla. “Ne güzel kokuyoruz değil mi?”

“Yenebilecek kadar güzel,” diye yanıtladı Bemard. Söylediği şey üzerine düşündü. Akima birtakım fikirler geldi.

“Öğrencilerle vatandaş topluluklarının çevre konusunda gösterdikleri mevcut duyarldık ve el yordamıyla yön bulma çabası a-rasında çok önemli bir kurum neredeyse ihmal edilmiş ya da ilgisiz bulunup bir kenara itilmiştir. ”

Bir süre hareketsiz kalmışlardı. Soluklanıyor, kan davullarının çaldığı temponun yavaşlamasına izin veriyorlardı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı; o hipnotize edici, evrensel dikizci aşk transım mükemmel biçimde yansıtarak. İşte o sırada Leigh-Cheri, “Biliyor musun Bemard, yaptığın pek hoş değildi,” dedi.

“Özür dilerim. Hoşuna gitti sanmiştım. Kimi kadınlar çekinir ... oralarının sevilmesinden, belki canlan yanıyordur, ama ben nazik davranmaya çalıştım, sen de hoşlanır gibi sesler çıkarıyordun kesinlikle.”

“Onu demiyorum, aptal. Ondan bahsetmiyorum. Gerçekten hoşuma gitti. İlk kez oluyor. Bir parmak bile girmemişti, inanabiliyor musun? Sevgililerim prenseslerin de kıç delikleri *olduğunu* hiç akıl edemediler herhalde.” Bemard’ı takdirle öptü.

“Ondan bahsetmiyordum, seni aptal bombacı. Kurduğun komployu kastettim. Argon’dan gelen zavallı büyükelçileri.”

“Ha onlar. Şimdi, bir kere, yavrum, eğer buraya gerçekten ta Argon’dan geldilerse Lahaina hapishanesinden çıkmakta zorlanmamaları gerekir. İkincisi, kızıl saçlılar hakkında söyledikleri şeyler doğaya karşı suç oluşturuyordu. Doğa cezalandırılmaları talebinde bulundu. Üçüncüsü, Ağaçkakan yaptığı işlerden gurur duyar, bir miktar bokluk içerenlerden bile. Ağaçkakan, uzaylı ihtişam budalalarının, bir ustanın elinden çıkma çok güzel bir dinamitleme eserinin başarı sini kendilerine mal etmelerine izin veremez. Günün birinde ödeşir. Ama hemen değil. Zamanaşımı süresinin dolmasına on bir üy var. Bu süre dolunca özellikle eğlenceli birtakım gösteriler yapmayı tasarlamaktadır kendisi.”

“On bir ay içinde özgür mü olacaksın?”

“Ona özgürlük denirse, evet.”

“Nedense sevindim bu işe.”

“Bilemedim neden.”

Birbirlerine iyice sokulup sarıldılar, mümkün olduğunca yaklaşınca yeniden öpüşmeye başladılar. Bemard’m orta parmağı Leigh-Cheri’nin vajinasının içine doğru kaybolmaya başladı ama Leigh-Cheri, parmağı çekip çıkardı, (biraz rahatsızlık ve biraz keyifle) saltanat rektumunun derinliklerine doğru ittirdi.

“Kanun kaçağı topraklar,” diye fısıldadı Leigh-Cheri.

“İhtiyacımız olan, doğayı insanoğlunun aleyhine döndüren sirkeleşmiş iktidarı silahsızlandıracak hukuk ve teknolojinin özgiir-

leşmesine yönelik olarak kamunun sürekli talepte bulunmasıdır. Teşekkür ederim, bayanlar ve baylar. İyi geceler. ”

Banyan ağacı alkışları kendisi için mi sanmıştı? Tabii Ay, yirminci yüzyılın son çeyreğinde herhangi bir alkış bekieyemeyeceği-nin farkındaydı. Kahraman, eğilmekten çok başıyla selam vererek podyumdan aşağı indi, partal ayakkabıları içinde alçakgönüllü bir edayla yavaş yavaş yürüyerek Banyan Park’tan uzaklaştı.

Eğer başarı alkışlanıp başarısızlığa yuh çekiliyorsa o zaman Gu-lietta o akşam *kendi* çalışmasından ötürü ıslıklanıp yuhalanmayı hak ediyordu. Bir saatlik gayretli bir aramanın sonunda hanımefendisi ve sorumluluğundaki kişinin yerini saptayamamıştı. Gulietta da paıktan ayrıldı.

Bemard ile Leigh-Clıeri kendilerini meşru olarak alkışlayabilirlerdi ama yeni düzüşmüş âşıklar “başarı”yı nadiren bu şekilde kutlar. Zaten de kendilerini hak ettikleri gibi ayakta coşkuyla alkışla-yamayacak denli haşatları çıkmıştı. Onlar da vedalaşmaya hazırlanıyorlardı.

Ranzada oturdular. Bir fincan tekilayla bir paket Hostess Twin-kies’i paylaştılar. Jeolojik bir arazide dolaşan turistler gibi, yan şeffaf bir lavın Leigh-Cheri’nin bacağmm iç tarafından aşağı ağır ağır akmasını seyrettiler.

“Bayağı doluymuşsun,” dedi Leigh-Cheri.

“Sıradan bir Hostess Twinkie,” diye yanıtladı Bemard. Leigh-Cheri başparmağını akan sıvıya daldırıp sonra o güzel ağzına soktu. Kıkır kıkır güldü.

. “Duyduğuma göre tadı plastik gibiymiş,” dedi Bemard.

“Hazır bombacı çorbası. Bir gün tepeleme bir kâse isterim.” “Konservenin nasıl açılacağım biliyorsun.”

Prenses rüyada gibi ayağa kalktı. “Yürüyebileceğimden emin değilim,” dedi,

“Öyleyse seni taşırım.”

“Aşk bu mu?”

. “Aşk nedir, bilmiyorum artık. Bir hafta önce pek çok fikrim vardı. Aşk nedir, nasıl kalıcı kılınır. Şimdi âşığım ve en ufak bir fikrim yok. Şimdi âşığım ve bu konuda bir aptaldan farkim yok.”

Leigh-Cheri de kendini aptal gibi hissediyordu. Ne kadar arasa da külodunu bulamıyordu. “Erimiş olmalı,” diye şaka yaptı, Ber-

nard’a veda etmek için sanlırken. Ama tanrıların, akimı ve ruhunu bir davaya değil, kalbini ve kıçını kanun kaçağına vermesinden duydukları ilahi hoşnutsuzluktan ötürü bir uyan, bir işaret olarak külodunu buharlaştırmış olduklanndan kuşkulandı gizlice. Gerçek-te olansa şuydu: Yelkenliden yayılan ilkel rayihanın büyüsüne kapılan bir fıravunfaresi tekneye çıkmış, külodu alıp götürmüştü. Üzerindeki bütün tuzu çiğneyip

bitirdikten sonra külodu Hotel Caddesi boyunca uzanan bir olukta bırakmıştı. Kahraman, ertesi sabah havaalanına gitmek üzere bir taksiye seslenirken, dantel, kararlılıkla üstüne gelen ayakkabılara kibarca seslendiği halde farkına varmayıp külodun üzerine basmıştı.

40) Leigh-Cheri sonunda Hawaii’nin kraliçesiydi. Nasıl ki o, ça-nı derin ve yapış yapış bir çiçek gibi, saten sayfalı bir kitap gibi, pek sulu olduğu için bıçak üzerine saplansın diye İnleyen bir meyve gibi Bemard’ın önünde açıldıysa, Havvaii de onun önünde öyle açılmıştı. Gulietta’nın yarım ağız itirazlarına karşın Leigh-Cheri perşembe gününü Bemard’la geçirdi. İki kızıl saçlıyı gittikleri her yerde Hawaii karşıladı.

Yanardağın aşağısındaki ormanda piknik yaptılar. Karıncalar, belki boyunlarında küçücük leylerle, onları selamlamak için üşüştüler. Bemard bir domatese dişlerini geçirdi. Çekirdekleri tükürdü. Çekirdekler yerde daire çizdi. Bemard’la Leigh-Cheri dairenin içine oturdular. Onlara “aloha” demekte ısrarlı karıncalar, dairenin çevresine saldırdılar ama daire teslim olmadı. Leigh-Cheri Ber-nard’a turşuları uzattı. Bemard Leigh-Cheri’nin eline peyniri verdi. Cangılın içlerinden esen rüzgâr ahşap bir putun dişleri gibi müzikal bir tak-tak-tak sesi çıkararak bambuları birbirine tokuşturdu. San zencefil çiçeklerinden kapılar, asla yağlanması gerekmeyen menteşelerinde rüzgârda açılıp kapandılar.

Bemard yerel Hawaii birası Primo’dan açtı bir kutu. Bira, sayılı tarafsız gıdalardan biridir; ne yin’dir ne yang’dır, ne asitlidir ne alkalindir, ne Güneş’e ne de Ay’a aittir, ne erildir ne dişidir, ne bütünüyle dinamiktir ne de bütünüyle durağandır. Bira daima tarafsız topraklarda aylaklık etse de, bu nedenle yirminci yüzyılın tepkisiz ve kararsız son çeyreği için belki mükemmel bir içecek olsa da prenses bira içmedi. Maui’nin ılık esintilerini içmekten mutluydu. Öğle yemeğinden sonra, karıncalar deliye dönmüş bir halde onları seyrederken âşığının menisini içti. “Hımmm. Tadı plastik gibi değil,” diye düşündü. “Poi’ye çok benziyor tadı.” Ah, Hawaii.

Nasıl ki midevi olmayan yiyecekler varsa, aynı şekilde insana dokunan sevişmeler vardır. Karışık meyveli, kremalı bir pasta davetkâr görünebilir; hatta dokuz yüz papiilanın hepsine dilin içinde şarkılar söyletebilir ama sonunda şekerler, katkı maddeleri ve yararsız kaloriler damarları tıkar, hücreleri bozar, yağ üretir ve dişleri çürütür. Potansiyel açıdan besleyici

gıdalar bile uygunsuz şekilde hazırlanabilir. Sekste de yanlış bileşimler, uygunsuz hazırlıklar söz konusudur. Evet, düzüşmek için hazırlanmalı. Aydınlanmış bir rahibin bir ayine hazırlanışı gibi, büyük bir matadorun arenaya çıkarken hazırlanışı gibi; Yoğunlaşarak, arınarak, kutsal güce, bilince çağrıda bulunarak. Eğer malzemeler arasında uyum gözetilmemiş-se bunlar da işe yaıamaz: İstiridye lezizdir, çilek de lezizdir ama i-kisi birlikte püre edilince ... (?!) Her besleyici seks tarifi, en az bir tutam aşk kullanılmasını gerektirir. Gerek gülmelerden gerekse sağlıklı beslenme manyaklarından dört yıldız alan düzüşmeler, kaşık kaşık aşk kullanır. Seks tedavi edici olarak değerlendirilmeli ya da tıbbi amaçlarla ele alınmalı demiyorum (sikişmenin küçük küçük ısınlmış boynuna böyle bir değirmen taşım yalnızca bir ahmak asar). Ama sekse özensiz, sığ, dalgm ve samimiyetsiz yaklaşmak, her gece yağlı erotik kaşıklarla yemek yemeye benzer. Zamanla insanın tat alma duyusu körelir, kişi (farkına varmadan) duygusal anlamda kötü beslenmeden mustarip olur; iskorbüt illeti yüzünden ruhun cildi iltihaplanır, kalbin dişleri çürür. Duygusal bağlanmanın ne süresi ne de ilam güvenilir bir ölçüt oluşturur (yabancılar arasında, erotik açıdan pek çok uzun evlilikten daha çok anlam taşıyan geçici tutku patlamaları yaşanır, Paris'te yaşanan altı aylık beraberliklerden daha ihtişamlı tek gecelik kaçamaklar yaşanır Jersey City'de). Fakat sonuçta, kısa da olsa bir bağlanma; tehdit altında da olsa bir saflık; saklanmış olsa da bir incinebilirlik; ihtiyaçla harelenmiş olsa da bir ruh cömertliği; azıcık şehvetle yanmış olsa da dürüst bir *ilgi* var olmalıdır; eğer ki birleşme, ağır etki gösteren bir

zehir değil, sağlıklı bir şey olacaksa. Prenses Leigh-Cheri, yıllarca sadece abur cubur seks tüketmişti (doğrusu kimi parmak yalatacak denli lezizdi). Şimdi ise bol bol hem leziz hem de besleyici şeyler alıyordu. Durumundan hoşnut olduğunu söylemeye gerek yok. Ka-anapaîi kıyılarında kınlan dalgaların içinde ayakta sevişmeye çalışıyor (kumlardaki turistler onlardan daha akıllı değildi), Hana ya-kınlanndaki bir cangıl göletinde âşığmm yansımasını (koyu kırmızı apış arası tüylerini filan) keyifle seyrediyor, seks yüzünden acıyan poposunu Makawao'da binicilere aynlmış bir patikada zıplatıyordu (daha önce kimseyi eyer üstünde ayağa kalkarken veya bıçak atıp bir mangoyu dalından düşürürken görmemişti: İlahi Bemardl). Sanki bütün sıradan seyahat fantezileri sonunda gerçek olmuştu.

41) Lâkin döşeğin altındaki bezelye tanesi yine de şikâyetçiydi.

Kat kat döşeklerin arasından o yürek paralayıcı nakaratım (cik cik cik) yayımlıyordu: Yoksulluk, israf, haksızlık, çevre kirliliği, hastalıklar, silahlanma, cinsiyetçilik, ırkçılık, nüfus patlaması; bir prensesin vücudunun üstünde yatarken asla rahat edemeyeceği sıkıcı bir toplumsal illetler envanteri.

Bezelye tanesinin dudumdan rahatsız olan Leigh-Cheri, o gece Çevre Şenliği'ne ve Maui'ye geliş amacına geri dönmeyi düşündü. Ancak kamaaina fısıltı gazetesinde Banyan Park'ta yapılan o günkü oturumun bir özetine kulak misafiri oldu. Haber, kızıl saçlılığının en tatsız özelliklerini kızıştırdı. Anlaşılan Çevre ŞenliğÎ'nin mikrofonları önce Montana Judy'nin çetesi tarafından ele geçirilmişti ve çete "Bütün Erkekler Tecavüzcü" adlı popüler baladın o-tuz sekiz dizesi üzerinde armoni çalışması yapmıştı (ne gariptir, pek çok erkek dinleyici şarkıya eşlik etmişti). Mikrofonu daha sonra Gay Bob ve arkadaşları kapıp "Herkes Eşcinsel" başlıklı uzun manzum bir bildiriyi yüksek sesle okumuşlardı. Sonra da Muhterem Papaz Booker T. Kilimanjaro bir elinde İncil, diğer elinde bü-ytik bir pala ile uzmanlık konusuna girişip "Pilate" Beyaz Pis Bir

' **Pontius Pitate: İsa'yı çarmıha gönderen kişi, (ç.n.)**

Emperyalistti, İsa Pis Bir Zenciydi" konulu bir vaaz vermiş, bir yandan da son moda disko danslar sergilemişti. Bu arada güneş e-nerjisiyle ilgili seminer güneş tutulmasına maruz kalıp karanlığa gömülmüş, ölümsüzlük haplarıyla ilgili konuşma güme gitmişti. Örümcek ağmı parçalara ayıran yogi, yönetimin isteği üzerine, müdahalecileri podyumu terk etmeleri için kozmik yolla büyülemeye kalkışınca sahneden karga tulumba atılmış, en son Kırık Köprücük Kemiği-Asana duruşunda, bir yana kaykılmış halde topallayarak ilkyardım çadırına doğru giderken görülmüştü.

Leigh-Cheri öfkeliydi. "Ne yapmalıyız biliyor musun? Bunu ciddi söylüyorum. Senin o adı lazım değil çubuğunu oraya götürüp o kazmaları parktan kovalamahyız. Çevre Şenliği gayya kuyusuna döndü nasılsa. Bu işi bitirebiliriz pekâlâ."

“Yok ya? Bir şeyi sırf onaylamadım diye havaya uçurmamı istiyorsun yani? Sen beni ne sandın, vandal mı? Faşist mi? Siktiri boktan bir *eleştirmen mir*

“Hadi oradan,” dedi Leigh-Cheri. “Hayır, bence hiçbiri değilsin. Bence sen kanun kaçağısın. Ve ben, senin uyguladığın anlamda kanun kaçaklığının, diğer her şey kadar kuralları olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

İşte bu söz can yakmıştı. Blue Max’ın ikinci kattaki penceresinde oturuyorlardı. Bemaıd, Leigh-Cheri’nin suçlamasının yakıcı sızısını gidermek için giysilerinin içinden o adı lazım değil son çubuğu çekip çıkarmak, ateşlemek ve Front Caddesi’ne fırlatmak isteğini duydu şiddetle. Fakat kendini topladı ve şöyle yanıt verdi: “Belli, patlayıcılarla ilgili bilgilerini televizyondaki çizgi filmlerden edinmişsin. Birbirlerinin yataklarına TNT sokuşturan çiftlik hayvanlan, psikopat ev hayvanları falan. Eh, korkarım gerçek bombalar sırf tüy yakmakla kalmıyor. Bir sonraki karede parçalarım tekrar bir araya getirecek Hollywood animatörleri de yok. Dinamit öfkeden kudurmuş kül kedilerinin, kindar kazların ellerine geçirdikleri kremalı pastalardan değil. Eşek şakası da değil...”

‘Tamam, tamam. Özürler saymana gerek yok. Belli ki kanun kaçağı ağır sorumluluk sahibi bir kişi. Tıpkı bir general ya da yargıç gibi.”

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Bemard ölümcül silindiri gömleğinin içinden hızla çekip çıkardı. Ortalarında duran masanın üstünde romantik lokanta pır pırları yaparak görev bilinciyle yanan mumun alevine fitili tuttu. Ancak dinamiti caddeye atmak yerine başının üzerinde Hürriyet Heykeli’nin meşalesi gibi tuttu. Bu sırada Leigh-Cheri dehşet içinde donakalmış bakıyordu. Blue Max’ın diğer müşterileri de dehşet içinde bakıyorlardı. Bir garson kız çığlık atacak sesi bulabildi kendinde. Bir sörfçü barın arkasına daldı. Fitil yoğun yaşanmış bir hayat gibi çıtırdadı, kıvılcımlar saçtı. “İşte böyle yanılır,” diyordu fitil âdeta, daha uysal olan, idrak gücü yavaş mum fitiline. “Parıldayarak, coşkuyla, zaptolunmaz bir şekilde. İşte böyle yanılır.”

Dinamit fitilinin randevusu vardı. Mum fitilinin tavsiyesini uygulayacak cesareti olup olmadığım görmek için bekleyemezdi.

42) Bemard son ama en son saniyede fitili ağzına tıktı. Fitil sal-yaların içinde cızırdadı. Bemard dişleriyle gevşetti onu.

“Ahh,” diye bağırdı. Söylenen tek söz buydu.

Tekilalı alaycıkuşunu bir dikişte bitirip afallamış prensesin ayağa kalkmasma yardım etti, onu merdivenlere götürdü. Kimse onları durdurmaya kalkışmadı. Normal zamanda gürültü patırtının eksik olmadığı Blue Max’da çıt çıkmıyordu.

Bemard Leigh-Cheri’yi Pioneer Inn’e yürüttü. “Yukarı çıkıp eşyalarım topla,” dedi. “Sen ve Gulietta en kısa zamanda benimle teknede buluşun.” Onu öpmek için eğildi ama bunun iyi olmayacağını düşünüp vazgeçti. Dilinde kötü bir yanık vardı.

43) Günbatımı o akşam uzun süre oyalandı. Gökyüzüne mai tai dökülmüştü sanki. Nar şurubu, portakalh likör, acı kiraz likörü ve rom, yol yol akarak ufka sızdı, denizin üstünü bulandırdı. *Şamata*, denizin üzerine dökülen karışıma doğru tatlı düşkünü bir pervane gibi süzüldü.

Marihuana kaçakçısıyla ortağı yelkeni idare ediyorlardı. Guliet-ta teknenin kıçında bir kara kurbağası kadar hareketsiz çömelmiş o-turuyordu. Leigh-Cheri’yle Bemard baş tarafta oturmuş konuşuyorlardı.

“Seni kızdırdığım için özür dilerim/’ dedi Leigh-Cheri. “Bu zamanda prenses olmak kolay değil.”

“Hayır, bu zamanda kanun kaçağı olmak da kolay değil. Artık ahlâki uzlaşım falan kalmadı. Neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda genel bir fikir birliğinin bulunduğu günlerde kanun kaçağı, ister özgürlük, ister güzellik, ister eğlence uğruna olsun, yapılması gereken o yanlış işleri yapardı o kadar. Aradaki ayrımlar bulanıklaştı şimdi. Kasten yanlış bir eylem, ki kanun kaçağı için doğrudur, diğer pek çok kişi tarafından doğru diye yorumlanabiliyor, ki bu kanun kaçağının yanıldığı anlamına gelmek zorunda. Yeldeğir-menleri durdukları yerde durmazlarsa onlara mızrakla saldıramaz-sm.” Gözlerini kısa bir süre günbatımma dikti, sonra diş hekimliğine meydan okuyan sırıtmasını patlattı. “Ama çok da umurumda

değil. Zaten hayatta bana uygun ne bir ev, ne bir köy, ne de bir sıçan deliği oldu, bir delik hariç.”

“Delik dedin de aklıma geldi. Bu zamanda âşık olmak da kolay değil. Boşanma oram yüzde altmışa varmışken düğünleri artık kim ciddiye alabilir? El ele yürüyen, birbirlerine sanki dünyada başka kimse yaşamıyormuş gibi bakan âşıkları görüyorum da aşağı yukarı bir yıl içinde her birinin yeni biriyle beraber olacağını veya kırık kalplerini onaracağını düşünmeden edemiyorum. Doğru, çoğu âşık yeterince çaba sarfetmiyor ya da düş gücünü yeterince kullanmıyor veya yeterince cömert davranmıyor ama çaba gösterenler bile günümüzde çok büyük bir başan kaydedemiyorlar. Aşkı kalıcı kılmayı kim biliyor?”

Bemard yanıt vermeden önce birkaç dakika düşündü.

“Galiba aşk *asıl* kanun kaçağı,” dedi.

Leigh-Cheri onun başka şeyler de söylemesini istedi. Belki bir süre sonra Bemard başka şeyler söyleyecekti ama ağzından çıkan bir sonraki sözcük “Ayy!” oldu. Leigh-Cheri’nin ağzından çıkan söz ise “Muhteşem!” idi. Gulietta’nın sözleri, Remington SL3’ün kapasitesini aşıyordu, kaçakçılarinkiler ise vız sesinin arasında kaynadı.

Hızla geçerken “vız” diye öttü: Uzun ince bir puroyu andıran.

donuk bir ışık, her renkten beneklerle nabız gibi atan, suyun yalnızca yaklaşık üç yüz metre yukarısında inanılmaz bir hızla seyreden ve uzaydan gelme paçavra bir bezmiş gibi günbatımının son kalıntılarını silen bir ışık.

Aslmda, ki teknedeki herkes sonraki tartışmalarda bunda hemfikirdi, o şey *her renkten* ışıklarla nabız gibi atmamıştı. Bir renk dikkat çekici biçimde eksikti. Hiç kırmızı yoktu.

O gece teknenin radyosundan birtakım başka insanların da bir UFO’nun Haleakala’dan havalanıp Pasifik üzerinde gözden kaybolduğunu bildirdiklerini öğrendiler. Ne var ki, UFO’ların görülmesi Maui çevresinde artık gündemden düşmüştü. Haberlerde bu seferki olaym üzerinde çok az duruldu. Lahaina’da gerçekleşen firarla ilgili habere yaymda çok daha fazla

yer verildi. Pioneer Inn’e dinamit atmakla suçlanan bir adam ve bir kadın hapishanedeki hücrelerinden kaçmışlardı. Polis, Maui’nin küçük bir ada olmasını dikkate alarak çifti birkaç saat içinde yakalayabileceğini tahmin ediyordu.

m

44) Uzay gemisinin (gerçekten buyduysa eğer; Pearl Harbor’da-ki denizcilik hava istasyonu meteor olduğu iddiasmdaydı) geçişi, *Şamata’nm* pusula iğnesini fırıldak gibi delice döndürdüyse de iğne bir saat sonra aklını başına topladı ve despot kuzeye dalkavukça bağlılığına geri döndü. Bu arada Bemard, tekneyi rotasında ilerletebilmek için Ay’a, Orion burçlarına ve Buddy Holly’ye göre kerteriz aldı. Honolulu’ya geçmek için Kalohi Kanalı’na girdiler. Rüzgâr onları kollarıyla sarmıştı. Deniz dizlerinin üzerinde hoplatıyordu onları.

“Sence,” diye sordu Leigh-Cheri, “gerçekten Argonlu muydu-lar?”

“Ya Argonlu ya da Los Angeles’lı.”

“Tuhaf bir koku yayılıyordu üstlerinden.”

“Naftalin topu.”

“Öyle mi?”

“Türbanlarım, cüppelerini eski bir türbenin sandığından çıkardılar ya da geldikleri yerde koltukaltı deodorantı niyetine naftalin kullanılıyor.”

“Bemard, varsayalım başka bir gezegendendiler. Kızıl saçlılar hakkında söyledikleri doğru olabilir mi? Bizler, güneş görünce zayıflıkları ortaya çıkan aysar mutasyonlular mıyız gerçekten?”

‘‘Sana şu kadarım söyleyebilirim: Orta Amerika, Güney Amerika ve Meksika’da binlerce yıl önce ortaya çıkmış, yardımsever büyüler sayesinde kabileleri peş peşe fethetmiş kızıl saçlılar ırkı hakkında yaygın mitler vardır. Hatta tırkalar, Aztekler ve Mayalar çok ileri düzeydeki uygarlıklarının gelişimini kendi deyişleriyle ‘Kızıl Sakallar'a atfederler. Piramitler ve Yeni

Dünya’daki diğer devasa taş işçiliği ürünleri bu yan tanrılar tarafından yapılmıştı. Pek çok büyük etnik topluluğun sözlü gelenekleri bu konuda tutarlı. Kızıl Sakallar efsanesi Okyanusya’ya da uzanır. Paskalya Adası’ndaki büyük taş başların, aynı havuç kafaların portreleri olduğu söyle-

M

mr...

“İnsanların bana havuç kafa demelerinden nefret ederim.”

“Ben de. Benim kafamla yanşacak havuç anasının kamından doğmadı henüz.”

“Neyse, devam et.”

“Mit billurlaşmış tarihtir. Tüm bu hikâyeler rastlantı olamaz. Geçmişte yan ilahi bir kızıl saçlılar ırkı olduğunu varsayarsak ve bu ırkın günün birinde havalanıp yeryüzünden kaybolduğunu varsayarsak -anlatılar bu konuda da tutarlı- o zaman romantik zırvalık toplarımızı smaç basket yapabileceğimiz cazip bir pota çıkar karşımıza.”

“Evet?”

“Peki, bir örnek. Kızıl Saçlılar olağanüstü becerilere sahipti. Diğer şeylerin yanı sıra piramit enerjisinin ustasıydılar. Doğal enerjileri inanılmaz bir etkinlikle öylesine gizemli ve karmaşık şekilde kullanmışlardı ki, modem bilim bu durumu henüz anlamaya başlamamıştır. Kızıl Saçlılar, yeryüzünde gelişen genel bilgiye böylesi-ne uzak becerileri nerede edinmişlerdi? Dışdünyalı olabilirler miydi? O kıt akıllarımız bu olasılığı göz önünde bulundurmamıza izin verirse o zaman kendimize küçük bir varsayım paketi yapabiliriz. Kızıl Saçlılar buraya Argon’dan gelirler, yanlarında piramit enerjisinin ve kimbiür başka hangi Argon teknolojisinin anahtarlarım getirirler. Sonra Argon’da devrim olur. Kızıl saçlı yöneten sınıf devrilir. Sonunda asiler yeryüzüne görevli bir birlik gönderip buradaki kızıl saçlı kolonileri buharlaştırırlar. Ya da belki Kızıl Saçlılar, Argon’da bir isyan ya da savaş çıktıktan sonra yeryüzüne sürgün gönderilmişti. Daha sonra

Argon'daki yeni rejim -Lahaina'daki çift gibi sarışın olacaktır bunlar- küçük gezegenimizdeki sürgünlerin fazla güçlendiklerine karar verir. Gelecekteki bir karşıdevrim olasılığını ortadan kaldırma isteğiyle, onları bizim anlama gücümüzün ö-tesinde bir aygıtla yok edecek bir ordu yollar. Puf! Sayanora Kızıl Sakallar. Bu senaryo üzerine çeşitlemeler düşünebiliriz. Ama neresinden bakarsan bak, Kızıl Sakallar'm hem varlığını hem de aniden ortadan yok oluşunu, ayrıca günümüzdeki Ârgonluların kızıl saça duydukları antipatiyi açıklıyor bu senaryo. Kızıl Sakallar'in Mars'la, kızıl gezegenle ilgileri olmuş olabilir. Ancak Argon'daki çekişmenin Ay ve Güneş güçleri arasında gerçekleşmiş olması daha muhtemel. Kızıl Sakallar bir Ay halkı olabilirdi: Mistik, esrarengiz, değişken, feminist, ruhani, barışçı, tarımcı, sanatkâr ve erotik. San Saçlılar ise bir Güneş halkı olabilirdi: Soyut, rasyonel, şiirsellikten uzak, militarist, sanayici, babaerkil, duygusallıktan uzak ve püriten. Buradaki yeryüzünde klasik bir mücadeledir. Güneşler ve aylar evrensel olduğuna göre bu mücadele tüm evrene ya da en a-zından bizim Güneş sistemimize yayılmış olabilir. Geçmişi ta îblis ile Yehova arasındaki meseleye kadar dayanan bir çekişme. Güneş Yehova'mndır ama Ay'a, o eski şeytana, İblis hükmeder."

"Vay be," dedi Leigh-Cheri. 'İyiydi. Mizah dergilerinde yazarlık yapmalısın. Peki ama bizim, yeryüzüne kazık çakmış günümüzdeki kızı! saçlıların hikâyedeki yeri nedir? Kızıl Sakallar'ın ilk hali, torunları mıyız?"

"Belki. Dünyalılarla çiftleşmiş ya da daha bilinmeyen bir yöntemle gen havuzunu etkilemiş olabilirler. Ancak benim tahminim, doğa, Ay'ın etkisiyle, yeniden başka bir üstün ırk geliştirmeye çalışıyor, yok edilen Kızıl Sakallar'ı yeniden yaratmaya çalışıyor. Ha bire kızıl tohumlar ekiyor. Bunların bir kısmı yeşeriyor, bir kısmı yeşermiyor. Kimileri eksantrik biçimlerde büyüyor. Pek çok hatalı başlangıçlar ve kusurlar oluyor. Ay doğası, kızıl saçlı devrimin bir sonraki aşamasına geçmeden önce yeni modeldeki virüsleri ayıklamaya çalışıyor. Bu esnada Güneş de hesap sonıyor."

"Yani kızıl saçlılar ya yarı tanrıların torunları ya da potansiyel yan tannlar. Güzel. Hoşuma gitti." Leigh-Cheri Bemard'm kulağını öptü. Poposunu çimdikledi. "Kesin olan bir şey var. Sen ve ben sıradan fanilerden daha iyi sevişiyoruz."

“Bu doğru işte.”

“Ama aşkı kalıcı kılmayı biliyor muyuz?”

“Ne desem yalan olur. Elimden tek gelen, aşkı gün be gün yaşamak.”

“Böyle bir zamanda *herhangi* bir âşığın şansı var mı, bilmem.” “Yaşadığın çağın seni kurban etmesine izin verme. Bizi çökertecek olan, yaşadığımız dönem olmadığı gibi, toplum da değil. Suçu topluma atarsan o zaman çözümü toplumda ararsın. Tıpkı Çevre Şenliğindeki zavallı ruh hastalan gibi. Günümüzde bireyleri ahlâki sorumluluktan aklayıp onlara toplumsal koşulların kurbanları muamelesi yapma eğilimi var. Bunu yersen bedelini ruhunla ödersin. Kadınlan kısıtlayanlar erkekler değil, eşcinselleri kısıtlayanlar heteroseksüeller değil, siyahlan kısıtlayanlar beyazlar değil. İnsan-lan kısıtlayan, kişilik eksikliği. İnsanlan kısıtlayan, kendi filmlerini yönetmek bir yana, o filmde başrol oynayacak büzüğe ya da düş gücüne bile sahip olmamalan. Oha.”

“Oha mı Bemard?”

“Oh.”

“Oh?”

“Oh. Şimdi bir devrin sonundayız, yeni bir devrin başlangıcının da çok öncesindeyiz. Bu geçiş döneminde bireyin hayatla kalması üzerinde moratoryum olmayacak. Aslında bu boşluk çok önemli o-laylara gebe. Yaşamak için harika bir zaman. İnsan yeterince dinamite sahip olduğu sürece.”

“Ya da yeterince mala,” dedi, o anda bir tabak dolusu kokainle yanlarına gelen kaptan. Bemard kokain çekti. Leigh-Cheri kararsızdı. “Hadi,” dedi Bemard. “Bu zımbırtı Öyle güzel ki, atalarımız bile mal canın yongasıdır demişler. Hadi dene.”

Leigh-Cheri kokain çekti. Sonra Gulietta çekti. Soylu işverenlerinin eski güzel günlerde kokladıkları enfiyeyi hatırlıyordu belki. O günlerde yanında kurbağası olmadan ay ışığının aydınlattığı bir okyanusta saçmalık ve aşk

yüklü bir tekneyle yol alacağı aklının u-cundan geçmeden kale hendeğinde yüzen kuğuları seyrederdi.

Yelkenli Honolulu’ya cumartesi akşamüstü vardı. Ertesi sabah Prenses ile Gulietta (ve yolcu listesinde adı yine T. Victrola Firec-racker olarak geçen Bemard Mickey Wrangle) Amerika’nın fıkır fıkır kaynayan kovanında kendilerini bekleyen iğnelere ve ballara doğru uçtular.

45) Aşkı kalıcı kılmayı kim biliyor?

1. Aşka semtin en güzel pastanesine çikolatalı pasta almaya gittiğinizi, eğer kalırsa, pastanın yansını yiyebileceğini söyleyin. Aşk gitmeyip kalacaktır.

2. Aşka ondan bir yadigâr istediğinizi söyleyip saçından bir lüle alın. Saçı ucuzcu bir mağazadan alınmış, üç tarafında yin/yang sembolleri olan bir tütsü aletinde yakın. Yüzünüzü güneybatıya dönün. Yanan saçm üzerine eğilip inandıncı biçimde egzotik bir dilde hızlı hızlı konuşun. Yanmış saçm küllerim alıp yüzünüze bıyık çizmek için kullanın. Aşkı bulun. Ona yeni biri olduğunuzu söyleyin. Aşk gitmeyip kalacaktır.

3. Aşkı gece yarısı uyandırın. Ona dünyada yangın çıktığını söyleyin. Hızla yatak odasının penceresine koşun ve pencereden dışarı işeyin. Rahat bir edayla yatağa geri dönün, aşkı her şeyin yoluna gireceği konusunda tenlin edin. Uykuya dalın. Sabah uyandığınızda aşkı yanınızda bulacaksınız.

Tüm bir uygarlığın genel davranış kurallarını yıkmamışsa da tiye almış olan Bemard, nam-ı diğer Ağaçkakan, ikinci sınıf bir saltanat ailesinin evindeki kural ve yönetmeliklere boyun eğme zorunluluğu fikrine haliyle isyan etti. Ancak zamanla gururu bir kenara bırakıp boyun eğdi; çünkü aşkı kalıcı kılmayı çok istiyordu.

Milyarder sportmen Arap A’ben Fizel, Max ve Tilli’nin teşvikiyle Leigh-Cheri’ye kur yapıyordu. Bemard, Leigh-Cheri’yi görmeyi o kadar çok istiyorsa o da ona resmen kur yapmak zorundaydı. Leigh-Cheri onu deliler gibi seviyordu ama kural kuraldı. Kraliyet imtiyazından vazgeçmeye hazır değildi. “Ailemin ülkesinde değişimler yaşanıyor. Orası kaynıyor. Belki günün birinde saltanat iade edilir. Ben de sonunda kraliçe olabilirim.

Yapabileceğim iyi* likleri düşün.” Bemard yanıt vermeyince ekledi: “Nasıl eğlenebileceğimizi düşün. Seni cephaneliğin başına getiririm.”

Böylelikle Bemard ona kur yaptı. Leigh-Cheri’ye, apış arası şeker kristalleriyle sıvanmış çok süslü bir düğün pastasından kesilme bir dilimmiş gibi davrandı. Vajinanın kapılarını kurşun askerler ko-ruyormuş gibi hareket etti.

Max ve Tilli, Bemard’ı prensesin pagan Havvaii’de tanıştığı halktan biri olarak biliyorlardı yalnızca. Gulietta hakkında iyi konuşmuş olmasa ona talipli statüsü tanımazlardı. Bu iyiliğinin karşılığında Gulietta’ya içi (aniden hoşlanmaya başladığı bir madde o-lan) kokain dolu plastik bir kurbağa verilmişti.

Bemard şehir merkezinde Pioneer Meydanı’nda kalıyordu. Dibe Vurah Öyle Uzun Zaman Oldu Ki Uçuyormuşum Gibi Geliyor Bana Oteli’ndeki Charles Bukovvski süitini kiralamıştı. Emeklilerin ve farelerin rağbet ettikleri bir binada bir bekâr evi. Oturma odasındaki kanepe açılınca yatak oluyordu. Bazen, geceleri, içinde Ber-nard varken yeniden kanepe olmaya çalışırdı. Leigh-Cheri’yi ziyarete gitmeden önce saçım yeniden boyadığı banyoda klozetin üstünde puro yanıklan vardı. Küvet paslıydı, perdeler kurumluydu. Örümcekler, yağlı müsveddeler ve hâlâ tatil günlerinin hafta ortasına rastlayabileceğine inanacak kadar eski tarihli bir takvim vardı.

Siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah çizme, çorap ve kravat giyen kanun kaçağı, vuruk çizik içindeki spor Mercedes’ini banliyö semtine sürdü. Yağmur durmuştu ama gökyüzü bulutlarla kaplıydı, köstebek rengiydi. Seattle’ın gökyüzü Bemard’a hapishane çarşaflarını anımsattı. İleride geriye dönüp baktığımızda bunun u-ğursuzluk işareti olduğunu anlayabiliriz.

Kral ve kraliçe Bemard’ı kütüphanede kabul edeceklerdi. Burası küf kokan bir odaydı ama yerde çok nadide ve çok pahalı, beyaz bir halı duruyordu. Hah güvercinlerden daha beyaz, diş ağrısından daha beyaz, Tann’nm kendi nefesinden daha beyazdı. Bemard Le-igh-Cheri’yi neredeyse iki haftadır görmüyordu. Ona Gulietta aracılığıyla gizlice mesaj gönderme girişiminde bulunmaya karar verdi. Mesajında yaratıcılığa başvurmayı önerecekti. “Şayet gizli bir buluşma yolu bulamazsak açlıktan nefesi kokan yavru devekuşları yesin bizi emi.” Müstakbel akrabalarını beklerken yazı

masasına ııo gidip mesajı karalamaya başladı. O gergin haliyle kapağı açık bir mürekkep şişesini kar beyazı halının üzerine devirdi.

Halının üstünde oluşan gölet büyüktü. Leke kalıcıydı.

Tabii Kraliçe Tilli bu aksiliği zarif bir şekilde karşıladı. Yanıldınız efendim. Doğrusu aşırı kızgınlığım saklamak için hiçbir çaba göstermedi. Finosunu fildişinden bir suskunlukla okşadı. Eğreti ve gerilimli geçen akşam, gökyüzü gibi sarkmıştı.

Ağzı bir zamanlar Winston ChurchilFin Önünde eğilmiş gümüş bir demlikten çay ikram edildi. Çay mükemmeldi ama damat adayı tekila için kıvranıyordu. Kral basketbol hakkında, böğürtlenler hakkında lafladı. Prenses Bemard'la göz göze gelmekten korktu, Aralarındaki hasretin içinden kuşlar bile uçamazdı. Böğürtlen çatılan bu hasretin içine nüfuz edemezdi. Saat tam dokuzda damat a -dayının gitmesine izin verildi. Chuck onu evine dek takip etmeye çalıştı ama siniri bozulmuş olan Bemard son ikisi geri geri olmak üzere altı kez kırmızı ışıkta geçince izini kaybetti.

Ertesi gün Bemard Leigh-Cheri'yle telefonda konuşmayı başardı. Leigh-Cheri, Kraliçe Tilli'nin avutulmaz bir halde olduğunu söyledi. Bemard bir daha davet edilmeyecekti. "Bir şeyler düşünmek zorundasın."

"Düşündüm bile. Panama sahili açıklarında bir adada, bir Çingene mağarasında yaşamaya gidelim. Sana mızıkamı çalar, saçım koka yapraklarıyla örerim."

"Olmaz. Kabahatini telafi etmelisin."

Birkaç gün sonra Bemard iki düzine gül alıp Böğürtlen Kale-si'ne doğru yola koyuldu. Biliyordu, Kral Max kalp kapakçığını kontrol ettirmek için hastaneye gitmişti. Ne âlâ. Kraliçeyi ziyaret e-decekti. Önceden en yürek paralayıcı özürleri çalıştı. Her şeyi yapmaya hazırdı. O evden bağışlanmadan çıkmayacaktı.

Bemard'ı içeri alırken Gulietta'nın gözleri huzursuz bakıyordu. Eliyle müzik odasında beklemesini işaret etti ona. "Peki, ama mızıkamı unuttum,"

dedi Bemard. Gulietta çiçekleri almak için uzandı. Bemard hayır dedi, onları elinde tutacaktı. Müzik odasına girip kanepeye oturdu.

Otururken ılık bir şey hissetti. Yumuşak, kuru bir çatırtı/kıtırtı/pıtırtı işitti. Sanki timsahın teki içinde pirinç taneleri olan devasa bir gofreti ısırıyordu. Yavaşça dikildi. Ensesindeki kızıl saçlar da onunla birlikte dikildi. Altında sevgili fino vardı. Üstüne oturup boynunu kırmıştı.

Piyanonun kapağını kaldırıp ölü finoyu içeri, tellerin üzerine yatırmak dışında yapacak bir şey yoktu. Gülleri piyanonun içine tıkıp köpeğin üstüne yerleştirdi ve kapağı kapattı. Veda etmeden ayrıldı oradan.

Ah köpekçik uyu asırlık uykunu, minimini hayvancık, öbür dünyanın sokaklarında firavun kedilerinin peşinden koşup havla. Çünkü Bemard Mickey Wrangle o gece ne uyuyacak ne de oynayacaktı. Kader biletini kesmişti. Aşk, sadece Ay'ın karanlık yüzünde duran o tren için bir bilet almıştı ona.

Chuck bu kez onu izlemeyi başardı. Bemard tekila içme telaşıyla Pioneer Meydam'nda normal zamanda gitmeyeceği hareketli bir bara, bir güneş enerjisi ortaklığının sahibi olup işlettiği Ra Bar & Izgara Salonu'na daldı. Müzik dolabı bile güneşin ceplerinden para araklayarak çalışıyordu. Bemard, Waylon Jennings'in gerçeklik duygusunu yerine getirmesi umuduyla müzik dolabını beslerken Chuck, sokağın karşısındaki bir telefon kulübesinden CIA'deki bağlantı elemanını aramaktaydı. Ajan sevinçliydi. Chuck'm kendisine iki gün önce gönderdiği çay fincanında parmak izleri vardı. Bir zamanlar aynı fincanın üzerinde Winston ChurchiU'in parmak izleri çıkmıştı ama şimdi yalnızca Ağaçkakan'ınkiler süslüyordu fincanı. "FBI onunla ilgilenir," dedi ajan, "yıllardır onları maymun gibi oynattı. Sonra, Kral Max'a tahtın iadesi için düzenlenen komploda nasıl bir rol oynadığını benim büro saptar. Onu gözden yitirme."

Bemard bir saat içinde tutuklandı. Zamanaşımı sayesinde serbest kalacağı güne on ay kala. Ajanlar onu sürükleyerek götürürlerken bardaki kalabalığa "Beni ele geçirmediler! Beni ele geçirmek imkânsız!" diye bağırdıysa da McNeil Adası Federal Cezaevi yetkilileri büyücü Houdini'nin bile kaçamayacağım iddia ettikleri bir hücrenin tozunu almaya başlamışlardı bile.

Çok geçmeden Prenses Leigh-Cheri de tavan arasının tozunu alıyor olacaktı. Aşkın kaçışını engellemek üzere tasarlanmış bir hücreydi; hepimizin istediği ve hiçbirimizin sahip olamadığı şeye, bu isteğin hüznüne ve neşesine adanmış çıplak bir müzeydi tavan arası.

İşte şimdi, hem acı hem tatlı, hülyalı bir teslimiyetle donuk hal-

H2 de titreyen kusursuz bir gözyaşı fışkırtmanın tam zamanı olabilir. Gelgeldim, nasıl ki yılan bir zamanlar sonsuzluk içerisindeki en büyük baklayı en sağlam ağızdan dışarı çıkarmanın fırsatım sabırla beklerken Aden bahçesinde gövdesinin kıvrımlarını güneşlendir-mişse, aynı şekilde bir paket Camef de’ sahne girişinde dikilmiş, sahneye çıkmayı, en umulmadık hünerini göstermeyi beklemektedir.

FSÖN/Afrackakan

Perde arası

Remington SL3 makyaj tazeledi. Salak şeyi kırmızıya boyadım. Neden diye sormayın. Lanet olası makineyle devam etmemin tek yolu buydu. En azından dışarıdan bakıldığında sonuç ilginç. Neredeyse afallatıcı. Neredeyse samimi. Şimdi masamın üstünde hafif hafif titriyor; içi alet dolu plastik bir çuval kadar al yanaklı ve boşboğaz.

İçeriden de değişikliklere maruz kalabilir. İyi ya da kötü, mevcut hiçbir daktilonun tecrübe etmediği harflerle, sözcüklerle, cümle yapılarıyla başa çıkmak zorunda kalacak. Açıklayayım efendim.

Yakın zaman önce Küba’ya gitmiştim. Kendimi denizden uzak bir köyün ayaklar altında çiğnenmiş bir meydanında benden kibarca çiklet isteyen gençlerle sarılmış buldum. Çikletin Kübalılar için

ender bulunan bir eğlencelik olduğu aklıma gelseydi giderken marketten birkaç karton alıp ülkeye gizlice sokabilirdim. Fakat çikletim yoktu. Sonradan anlaşıldı ki bunu söylemek için yeterli dilbil-gim de yokmuş.

İspanyolca *hablar* fiilinin “var olmak” anlamına geldiğini sanırdım. Yani biri “Sı, hablo espafıol,” dediğinde “Evet îspanyolcam var, İspanyolca bilirim,” diyordu. Bu yanlış fikirden yola çıkarak yakışıklı genç Kübalılara “No hablo çiklet,” dedim. Kibarca gülümsediler.

Daha sonra öğrendim. Tabii ki “Çikletçe bilmiyorum,” demişim.

Önce bayağı salak gibi hissettim kendimi. Ama sonra şöyle düşündüm: “Olsun, dürüst bir cümleydi. Gerçekten de çikletçe *bilmiyorum. "*

Sonra düşündüm: “Neden olmasın?”

O günden bu yana aylardır kendime Çikletçe konuşmayı öğretiyorum. Size şunu söyleyebilirim: Çikletçeyi konuşmak, okumak ya da yazmaktan daha kolay.

Her halükârda bu kitabın geri kalan sayfalarında zaman zaman Çikletçe düzyazıya geçmem kesinlikle mümkün. Kitabın konusu bunu gerektiriyor neredeyse.

Umarım Remington SL3 bu işi becerir.

Ay’m bir amacı var mı? Kızıl saçlılar doğaüstü mü? Aşkı kalıcı kılmayı kim biliyor? Remington SL3’e bunları ve diğer birkaç ö-nemli soru soracağım. Büyücüler arasındaki bir savaş kadar uzun sürebilir ve sonuç yine de göründüğü gibi olmayabilir.

Fakat yeni boyalı Remington SL3 Çikletçe yazabilirse bu iş belki de tutar. Bir şey onu bir arada tutmak zorunda. Yunan yapıştırıcı tanrısı Uhu’ya dua ediyorum.

46) Kraliçe Tilli ölüye saygı gereği bir süre bekledikten sonra

başka bir fino edindi. Max bunu yapması için üstelemişti. Til-li’nin köpek maması reklamlarım seyrederken hüngür hüngür ağlamasına dayanamıyordu. Köpeğin küllerinin durduğu küçük kavanoz tüylerini diken diken ediyordu. Bir gün siyah mumlan üfleyip söndürdü, Tilli’yi arabaya bindirip evcil hayvan satılan bir mağazaya götürdü.

Kanun kaçağı bir âşığın yeri öyle kolay kolay doldurulamaz.

Leigh-Cheri A'ben Fizel'le görüşmeyi reddetti. Her gün telefonla arayan muhabirlerle görüşmeyi reddetti. Muhabirlerin niyeti ona Ağaçkakan hakkında sorular sormak değildi. Onunla ilişkisi kamuoyundan hâlâ saklıydı. Muhabirler Mu monarşisi hakkında konuş-

mak Kstıyouardı. Bemard tutuklandıktan iki gün sonra, *People* dergisi, Leigh-Cheri'yi konu alan yazı sayesinde kapış kapış satılmıştı. Anlaşılan basın Mu'nun iyi fikir olduğunu düşünmüştü. Kendileriyle röportaj yapılan bazı devrik kraliyet üyeleri de bu fikirden hoşlanmışlardı. Milyonlarca tehditkâr tırnağıyla duvarların dışmı tıklatan böğürtlenlerin ötesinde doğal çevreye en ufak ilgi beslemeyen Kral Max bile bunun iyi fikir olduğunu düşünmüştü. Max, Le-igJt-Cheri'yi bu işi sürdürmeye teşvik etti. Muhabirlerle görüşmeye teşvik etti. A'ben Fizel'le görüşmeye teşvik etti. Fakat Leigh-Cheri kimseyle görüşmüyordu. Yalnızca Bemard'i görmeyi istiyordu ama Bemard'ın mahkeme önüne çıkana dek tutulacağı King County Hapishanesi henüz ziyaretçi izni vermiyordu.

Kefaletle bırakılmasına da izin verilmiyordu. Verilse Leigh-Cheri kefaleti ödemek için Tilli'nin tacındaki değerli taşlardan.ge-ri kalanını rehine verirdi. Furstenberg-Barcalona yasası da kıçına kına yakabilirdi.

"En önemli şey aşk," dedi Leigh-Cheri. "Artık biliyorum. Dünyayı kurtarmak, Ay'ı yitirmek anlamına geliyorsa o zaman faydasız." Leigh-Cheri bu mesajı Bemard'a avukatı aracılığıyla yolladı. Mesaj şöyle devam ediyordu: "Daha tam yirmi yaşında değilim a-ma bugünlerde pek çok kadının hiçbir zaman öğfenemediği bir şeyi sayende öğrendim: Yakışıklı Prens *gerçekten de* bir kurbağa. Ve Güzel Prenses'in nefesi pis kokuyor. Err önemli mesele şu: (a) insanlar asla mükemmel değil ama aşk mükemmel olabilir, (b) bayağılar ile aşağılık olanları dönüştürebilmenin yegâne yolu bu ve (c) bunu yapmak onu yaratır. Sevmek aşkı yaratır. Sevmek kendi kendini yaratır. Mükemmel aşkı yaratmak yerine mükemmel âşığı arayarak boşa zaman harcıyoruz. Aşkı kalıcı kılmanın yolu mükemmel aşkı yaratmak olamaz mı?"

Bemard'm avukatı ertesi gün ona şu yanıtı yolladı:

Aşk en uç noktadaki kanun kaçağı. Herhangi bir kurala bağlı kalması imkânsız. Herhangi birimizin en fazla yapabileceği, onun suç ortağı olmak. Saygı ve itaat yeminleri etmek yerine, yardım ve yataklık edeceğimiz sözünü vermeliyiz belki. Demek ki güvenlik söz konusu değil.

“Kalıcı” ve “kılmak” sözleri uygun değil. Sana olan aşkım her şeyden bağımsız. Ben seni karşılıksız seviyorum.

Leigh-Cheri dışarı, böğürtlenlerin yanına gitti ve ağladı. “Dünyanın öbür ucuna dek onun peşinden gideceğim,” diye hıçkıra hıç-kıra ağladı.

Evet şekerim ama dünyanın bir ucu yok. Kolomb bunu saptamıştı.

47) Böğürtlenler.

Hiçbir şey, ne mantarlar, ne eğreltioüan, ne yosunlar, ne de melankoli. Puget Körfezi yağmurlarında hiçbir şey böğürtlenlerden daha güçlü, daha inatçı büyümüyordu. Çiftçiler böğürtlenleri tarlalardan buldozerlerle çıkarmak zorunda kalıyorlardı. Ev sahipleri toprağı kazıp kökleri parçalıyorlardı ama böğürtlenler yine çıkıyordu. Park görevlileri benzin tabancalarıyla onları geri püskürtüyorlardı. Şehir merkezinde bile, bir mevsim başıboş kalan bir öbek, a-şın boy atıyordu. Yağmurlu aylarda böğürtlenler öyle vahşice, öyle hızla yayılırdı ki, köpekler ve küçük çocuklar zaman zaman yutulur, kendilerinden bir daha haber alınamazdı. Mevsimin en canlı döneminde yetişkinler bile askeri eskort almadan böğürtlen toplamaya cesaret edemezdi. Böğürtlen sarmaşıkları, sert betonların arasından fışkırır, zorla kibar topluluklarının içine girer, bakirelerin bacaklarına sarılır, hareket halindeki bulutlara dolanmaya çalışırd Böğürtlenlerin saldırganlığı, hızı, kabalığı ve yukarılara doğru küstahça tırmanışı, Max ve Tilli için Amerika’nın nefret ettikleri biiıtin özelliklerini, özellikle de vahşi Batı’yı sembolize ediyordu.

Bemard Mickey Wrangle’in yaklaşımı “oh” idi.

Bemard çay sırasında krala Seattle’daki her binanın damına böğürtlen ekilmesini savunmuştu. Herhangi bir bakım gerektirmeyeceklerdi. Sokakları çatıdan çatıya çardak misali tekrar tekrar geçmeleri; kubbelerin, âdeta doğal sıra kemerler oluşturacak şekilde kavisler çizmeleri teşvik

edilecekti yalnızca. Çok geçmeden insanlar yağışların en şiddetli olduğu kış mevsiminde şehirde tek bir damla bile hissetmeden yürüyebileceklerdi. Alışveriş edenler, tiyatroya gidenler, devriye gezen polisler, şekerleme yapan sokak serserileri, soğuktan korunup kuru kalacaklardı. Sarmaşık kubbesinden süzülen soluk yeşil ışık, yepyeni bir resim ekolüne ilham verebilirdi: Bundan yüzlerce yıl sonra sanat eleştirmenleri, ışık ve gölge o-yunundan söz eder gibi "böğürtlen ışığı"ndan söz edebilirlerdi. Sarmaşıklar kuşlan cezbedecekti. Ağaçkakanlar ilgi göstermezdi ama pek çok kuş gösterecekti. Kuşlar ötecekti. Midesi böğürtlen püresiyle dolu bir kuş, dokunaklı bir İtalyan'a benzer. Kemerlerin içine küçük hayvanlar girebilirdi. "Bak bak, yukan bak, Dental Bina-sı'nın üzerinde porsuk var!" Ve meyve, meyveyi unutmamalı. Açların kamını doyuracak, fakirleri ayakta tutacaktı. Girişimci ruha sahip şarapçı ayyaşlar kendi içkilerini damıtabilirierdi. Seattle dünyanın böğürtlen konyağı başkenti haline gelirdi. Turistler Seattle'ın böğürtlenli tartlarına her yıl milyonlar harcardı. Ülkenin uyanık kızarmış ekmekleri üstlerine Seattle'ın böğürtlen reçelinden sürülmesini talep edecekti. Fransız lokantalarındaki şefler, ördeği morumsu bir sosla sunacak, bir zamanlar yağmurdan ıslanan burunları *gâ-teau mûre de ronce'un* fırında pişerken çıkardığı güzel kokuyla dolduracaktı. Orospular şefkatli bir ifadeyle, böğürtlen tartları diye a-mlmaya başlanabilirdi. Kamyoncular böğürtlen toplayıcılarım örgütlemeye çalışabilirlerdi. Yazm sonlarında, böğürtlen çalıları delice çoğalırken, insan gözünün görebileceğinden daha hızlı büyürken, öfkeli büyüyüşlerinin eneıjisi jeneratörlere bağlanabilir, böğürtlen enerjisiyle çalışan bu jeneratörler tüm metropole elektrik a-kımı sağlayabilirdi. Evet bitkisel bir ütopya olurdu. Seattle, Böğürtlen Şehri: Kapsül içine alınmış, kendi kendine yeterli, canlı bir tavanın altında zenginleşen, saçında çiçeklerle, çenesinde meyve su-yuyla, geleceğinde daha, daha da çok böğürtlenle! Nasıl korunaklı olacağım düşünün. Böğürtlen çalılarını hangi düşman paraşütçü ya-rabilirdi?

Kralın kalbi korku filmlerindeki hayali zincirler gibi takııda-mjştı. Titreyerek konuyu değiştirdi, sözü basketbola getirdi.

"Ay-ay, spagetti-ay," diye alçak sesle mırıldandı Tilli.

Mürekkep, şişenin içinde olduğu gibi dursaydı, halınm masumiyeti bozulmamış olsaydı bile Bemard'm saraya tekrar davet edileceği şüpheliydi.

Şimdi, fino katliamının ve alenen açıklanmış bir tutuklamanın ardmdan, Leigh-Cheri'nin, anne babasından yardım bir yani, yakınlık bile beklemesi yersizdi. Gulietta'mn tuğla gibi düz goğüsle-

rine yaslanıp ağladı Leigh-Cheri. Gözyaşı fıçısı sonunda boşaldıktan, mevcut her kurbağaya fikir danışıldıktan sonra makyaj yaptı, giyindi kuşandı ve şehre giden bir otobüse yetişti. Bemard'm avukatıyla buluşacaktı. Böğürtleni amblemi, sembolü, timsali, esin perisi olarak kucaklıyordu. Diğer bir deyişle, direnmenin en çılgın noktalarına dek direnecekti. Erkeğine kavuşmak için böğürtlene-cekti.

48) Banliyöye giden otobüs Leigh-Cheri'yi Birinci Cadde'de bı-

raktı. Şehrin kendisi kadar eski bir caddeydi. Gerçi pek çok Seattle'lı için caddenin bizzat adının ima ettiği cafcaflı ticaretten çok daha gençti. İnceden, düzgün bir yağmur yağıyordu. Islak betona yansıyan neon ışıklan, Birinci Cadde'ye papağanlar için yapılmış bir sualtı mezarlığı görünümü veriyordu. Leigh-Cheri güneye doğru yürürken caddenin ruh hali giderek kabadayılaşü. Saksofonlar ve tabancalar rehin dükkânlarından ona ağızlan bir kanş açık bakıyordu. "Yetişkinlere yönelik" kitapçılarla pomo sinemalar da insanın ağzını bir kanş açtırmayı vaat ediyordu. Bayat sosisli sandviçlerden, ıslak Kızılderili battaniyelerinden yükselen koku, egzoz esintileriyle savruluyordu. Leigh-Cheri, önünden geçtiği barlardan her birinde yalnızca bir bira içse, birkaç blok sonra bir kasayı tüketmiş olurdu. Bira köpüklü tarafsızlığıyla yirminci yüzyılın son çeyreği için mükemmel bir içecek olabilirdi ama Leigh-Cheri bira iç-miyoıriu. İçse bile Doğuştan Kaybedenler Barı'nda, Kırık Çene Ba-n'nda ya da Şen Denizciler Ban'nda içmezdi zaten.

Bir dövmecinin önünden geçerken durup vitrindeki denizkızla-rım, çığlık atan kartalları ve Ana'ya sunulan dehşetengiz övgüleri seyretti. Vitrin camının üstünden yol yol akan yağmur damlalarının arasından yine o lafı, *Doğuştan Kaybedenler* lafını gördü. Bu kez dövme sanatçısının tanıtım kartında yazılıydı: Doğuştan Kaybedenler, öylesine anlam yüklü, insana

öylesine hitap eden bir slogandı ki, erkekler onu derilerine daimi olarak kazıtıyorlardı. Leigh-Cheri kendi gevşek pazılarını düşündü, sloganın dövme aletiyle pazılarına kopyalandığını düşledi. Soylu bir üstderiye yazı yazdınlm-

ca kraliyet imtiyazının yitirilip yitirilmeyeceğini merak etti. Gerçi biliyordu, insan bir kez dövme yaptırdı mı Ortodoks bir Musevi mezarlığında ebedi istirahate yatmayı bekleyemezdi artık. Delik kulaklı kadınlan bile gömmüyorlardı. Pipinin ucundaki deriyi kesme işini icat etmiş bir halk için garip bir teori.

Prenses yürümeye devam etti.

Yere çömelmiş oturan denizcilerle karşılaştı. Küfreden kereste işçileriyle karşılaştı. Fakirlere Aş Kuponu Operası'nın orijinal kadrosuyla karşılaştı. Bu kişiler onu kandınp ampullerin ölmeye yüz tuttuğu, duvar kâğıdınmsa çoktan öldüğü üç kuruşluk otel odalan-na çekmeye çalıştılar. Bir sürü şarapçı ayyaşla karşılaştı. Şarapçılık gelişiminin çeşitli aşamalarındaydılar. Ancak istisnasız her biri yağmurla barış yapmışa benziyordu. Şarapçıların büyükelçisi, yağmurun yöneticileriyle artık Tokay Antlaşmaları diye bilinen bir uzlaşmayla anlaşma sağlamıştı sanki. Özellikle Kızılderili şarapçılar havayı hiç dert etmiyorlardı. Leigh-Cheri Bemard'm sözünü hatırladı: "Beyazlar saatleri seyreder, saatler ise Kızılderilileri seyretmektedir."

Prensesin üzerinde san muşamba bir yağmurluk ve ona uygun bir şapka vardı. Kızıl saçıyla mükemmel görünüyordu. Prenses yürümeye devam etti.

Birinci Cadde yokuş üzerindeydi. Kuzeye doğru dikleşen bir yokuş. Güneye doğru giden Leigh-Cheri yokuş aşağı indi. Yağmur suyu gibi. Yirminci yüzyıl gibi. Birinci Cadde'nin aşağısmda, caddenin Yesler Yolu'nu kestiği yerde, bir totem direğinin çeşitli tahta gözleri tarafından gözetlenen, kaldınm taşı döşeli küçük bir meydan vardı. Burada, Pioneer Meydam'nda ortam aniden değişiyordu. Bir zamanlar yukarıdaki Birinci Cadde kadar kaba saba, sefil görünümlü olan Pioneer Meydanı'nda restorasyon rüzgârı esmişti. Binaların zemin katlarındaki kiliselerin yerinde şimdi sanat galerileri, butikler ve diskolar açılmıştı. *Declasse* esnaf lokantaları yerini

ithal sodaların bulunduğu, her eğreltiotunun arkasında eşcinsel bir garsonun durduğu restoranlara bırakmaya başlamıştı.

Nina Jablonski’nin avukatlık bürosu, kılıksızlarla şık insanların çarpıştığı Pioneer Meydanı'ndaydı. Biraz radikal mizaçlı Nina Jab-lonski, Bemard Mickey Wrangle’i Amerika Birleşik Devletleri karşısında savunmaya gönüllü olmuştu. Gerçi Mrs. Jablonski, müvekkilinin Amerika Birleşik Devletleri karşısında adil bir rakip olduğu yönündeki görüşüne tamamıyla katılmıyordu. Aslında Ağaçkakan yarışı kendi lehine biraz eşitsiz buluyor, karşısına ayrıca Japonya, Doğu Almanya ve Arap ülkelerini de almayı istiyordu.

Nina Jablonski kızıl saçlıydı. Saçı Bemard’ın ya da Leigh-Che-ri’ninki kadar kızıl değilse bile kesinlikle kızıldı. Prenses, Ber-nard’m, Jablonski’nin saçı nedeniyle veya belki yedi aylık hamile olması nedeniyle (Bemard erkeklerin kullanabileceği müstakbel hapı imha ettiği için hâlâ biraz pişmanlık duyuyordu) kendisini savunmasına izin verdiğine emindi. Leigh-Cheri itiraf etmeliydi ki, kendisi de Mrs. Jablonski’nin saç bukleleri (o da diğer bir şeker ve şehvet kurbanı mıydı? Argon ve Güneş karşısında bir başka müttefik miydi?) sayesinde mantıksız bir şekilde ikna olmuştu. Fakat a-vukatın kanundaki şişkinlik ona Maui’ye gidişinden beri âdet görmediğini hatırlatıyordu yalnızca. Onu, kraliçenin kucağından inmeyen süs köpeği kadar sinirli yapan bir gecikmeydi bu.

Ah, ama haberler iyiydi! Hiçbir miktardaki çilin bastıramayaca-ğı kadar sert yüz hatlarına sahip olan Jablonski, Bemard’ın ziyaretçi hakkınm iadesini isteyen dilekçeden, başanlı sonuç almıştı. Le-igh-Cheri o pazar, yani üç gün sonra onu görmeye gidebilecekti.

“Ancak bazı şartlar var,” dedi Jablonski, prensese mutluluk gözyaşlarını silmesi için kâğıt mendil vererek. “Mahkemenin değil, Mr. Wrangle ile benim koyduğumuz şartlar.”

“Mesela?” diye sordu Leigh-Cheri.

“Hayatım, şunu bilin ki, konuşmanız dinlenecek. Nedense Mr. Wrangle’in babanızı yeniden tahta getirmekle ilgili uluslararası bir komploya karıştığından kuşkulanılıyor. Aileniz veyahut Mr. Wrangle’la kişisel

ilişkiniz hakkında söyleyeceğiniz herhangi bir şey yanlış yorumlanıp bu kuşkulan artırabilir, ki bu da asgari ceza alma şansımızı zedeler. Konuşmanız için güvenli birtakım prensipler çizmeyi istedim. Mr. Wtangle bir adım öteye gitti. Herhangi birinizin konuşmasının duygusal açıdan yararlı olacağını hissetmiyor. Kendisi dokunaklı bir diyalogun aynimanızı daha da güçleştireceği duygusunda. CIA'in aranızdaki mahrem şefkat duygusuna sırdaşlık etmesini gereksiz buluyor. Sizi görmeyi gerçekten çok istiyor. Sesinizi duymayı da çok istiyor. Ancak arzusu, aranızda kişisel bir konuşmanın geçmemesi."

"Ama ne yapacağım? Orada öyle oturup, siktiğimin böğürtlenlerinin tepesine yağan yağmur hakkında konuşamam. Ne söyleyeceğim?" (Mutluluk gözyaşları sahne sağından çıkar. Şaşkınlık gözyaşları sahne solundan girer; yer ışıklarına doğru ilerler.)

"Mr. Wrangle'in önerisi, ona bir masal anlatmanız."

"Ne? Masal mı?"

"Evet, bir tür masal. Sİ**2**e bakmayı istiyor. Konuşmanızı dinlemeyi istiyor. On dakikanız olacak. Ona bir masal anlatın yalnızca. Bir şey bulacağınıza eminim."

Leigh-Cheri ofisin duvarındaki nükleer eneıji karşıtı posterlere dikti gözlerini. Nükleer enerji bugüne dek Amerikan halkına yapılmış en kötü dolandırıcılıklardan biriydi. Oysa içerdiği anlamlar Leigh-Cheri için şimdi çok az şey ifade ediyordu.

Mrs. Jablonski modaya uygun kocaman gözlüğünü çıkanp ayağa kalktı. "Mr. Wrangle'a sizin nasıl biri olduğunuzu sormuştum. Ceylan etinden bir sandığa konmuş eşekarısı suyu ve gül goncaları olduğunuzu söyledi. Renkli bir konuşma biçimi var, değil mi?"

Leigh-Cheri sırılsıklam yağmurluğunu üstüne geçirip oradan ! ayrıldı. Bir taksinin içinde hızla Birinci Cadde'ye yeniden çıkarken, (bir fasıl daha Doğuştan Kaybedenler'i çekecek hali yoktu) şöyle düşündü: "Bir masal mı? Bir tane masal biliyorum. Tek bir masal biliyorum. Mecburen onunla idare edeceğiz."

49) Derken, bir sonraki pazar akşamüstü, çoğu pazar akşamüstü-

sü gibi haşlanmış şalgamdan yontulma bir pazar akşamüstü-sü, Prenses Leigh-Cheri, King County Hapishanesinin soğuk görünümlü ziyaretçi salonunda oturuyordu. Bemard Mickey Wrangle ile arasında kalın, şeffaf camdan bir panel vardı. Kapalı devre çalışan telefonu kullanarak ona bir masal anlatıyordu, o masalı anlatıyordu, Gulietta'nın kendisine yaşamının her gecesinde uyku vakti anlattığı masalı.

Yüzlerinde sabit, duygu yüklü birer gülümsemeyle baktılar birbirlerine. Yürekleri kanat çırptı, salgı bezlerindeki o kadim hormon çorbası ıslıklar çaldı ama Bemard suskun kaldı, Leigh-Cheri ise şaşırtıcı düzlükte bir ses tonuyla masalını anlattı. Prenses, dudaklarını büzüp camdan içeri sokma arzusuyla kıvranarak Bemard'ın karşısına henüz oturmuştu ki, telefonun ahizesini eline aldı ve cesurca konuşmaya başladı: "Bir zamanlar . . Bemard onun birkaç kilo aldığım fark etti. Leigh-Cheri de onun bazı çillerinin kötüleşmiş gibi olduğunu fark etti ama bu gözlemlerini ağızlarından kaçırmadılar. Bemard dikkatle dinledi ve Leigh-Cheri masalı anlatmayı sürdürdü.

"Bir zamanlar . . Gulietta da olsa aynen böyle başlardı. Hoş Gulietta'nın dilinde "Bir zamanlar" sözü bir çiftlik hayvanının boğazına takılmış lastik bir elma gibi gelirdi kulağa.

"Bir zamanlar, çok uzun yıllar önce, insanın istediği şey için dilek tutmasının hâlâ işe yaradığı günlerde bir kral yaşarmış. Kralın bütün kızları güzelmiş ama en küçüğü öylesine güzeller güzeliymiş ki, çok şeyler görüp çok azmi unutmuş olan Güneş bile onun yüzüne her ışıdığında hayret edermiş.

"Bu kızın çok beğendiği bir oyuncağı, tüm kalbiyle sevdiği altın bir topu varmış. Sıcak günlerde sarayın yakınındaki karanlık ormana gider, bol yapraklı bir ağacın gölgesinde altın topunu saatlerce havaya atıp tutarmış. Ormanda bir pınar varmış ve prenses genellikle pınarın başında oynarmış. Susaymca serin sudan içebilsin diye.

"Günlerden bir gün altın top genç kızın küçük ellerine değil de yere düşmüş ve pınarın içine zıplamış. Top suya batarken prenses onu gözleriyle takip

etmiş ama pınar çok derinmiş ve top çok geçmeden gözden kaybolmuş. Pınarın dibini görmek mümkün değilmiş. Bunun üzerine prenses ağlamaya başlamış, sanki küçük kalbi kırılmış gibi giderek daha yüksek sesle feryat etmiş.

“Bu halde topunun yasmı tutarken, gırtlaktan çıkan bir sesin kendisine seslendiğini işitmiş. ‘Ey, kralın kızı, ne oldu? Daha önce hiç böylesine çok ağlayan birini işitmemiştim.’

“Prenses sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakınmış ama tek gördüğü, koca çirkin kafasını suyun dışında tutan bir kurbağa imiş. ‘Ah, sen miydin, vırak vırak kardeş,’ demiş prenses. ‘İlla ki bilmek istiyorsan, ağlıyorum, çünkü harika altın topum pınara düştü ve öyle derine battı ki, onu asla çıkaramayacağım.’

“ ‘Sakin ol, ağlama. Galiba sana yardım edebilirim. Oyuncağını kurtarabilirsem bana ne vereceksin?’

“ ‘Ah, ne olursa, ne olursa. En çok neyi istersen, sevgili kurbağa. Güzel elbiselerimi, incilerimi, at arabamı/ hatta şu basımdaki mücevher kaplı tacımı bile.’

“Kurbağa şöyle yanıtlamış: ‘Elbiselerin, incilerin, hatta tacın bile benim hiç işime yaramaz ama bak ne diyeceğim. Eğer bana sevgi gösterip oyun arkadaşın ve eşin olmama izin verirsen, küçük masanda yanında oturup küçük tabağından yemek yememe, küçük bardağından su içmeme ve küçük yatağında yanında uyumama izin verirsen, buna söz verirsen o zaman ben de doğru suyun dibine dalar, altm topunu geri getiririm.’

“Prenses gözyaşı dökmeyi hemen bırakmış. ‘Elbette,’ demiş. ‘Elbette. İstediğin her şeyi yapmaya söz veriyorum, yeter ki topumu geri getir.’ Ama içinden şöyle düşünmüş: ‘Bu aptal yaratık amma saçma konuşuyor. Öteki kurbağalarla birlikte yüzüp vırakla-maktan başka bir şey yapabilir sanki, herhangi birinin eşi olabilir sanki!’

“Ancak kurbağa¯prensesin söz verdiğini duyar duymaz yeşil kafasını suyun altına sokmuş ve pınarın içine dalıp gözden kaybolmuş. Uzunca bir zaman

sonra sular sıçratarak geniş ağzında altm topla birlikte suyun yüzeyine çıkmış: Topu otların üstüne fırlatmış.

“Kralın kızı topuna kavuştuğu için tabii mutluluktan uçmuş. Topu avuçlarıyla yakalamış, havaya atıp tutarak saraya doğra koşar a-dım uzaklaşmaya başlamış.

“ ‘Dur, dur!’ diye bağırmış kurbağa. ‘Beni de al. Senin kadar hızlı koşamam.’

“Gelgeldim kurbağa boşuna yalvarıp yakarmış; çünkü ne kadar vırakiadıysa da prenses hiç kulak asmamış. Telaşla evine doğru gitmiş, çok geçmeden zavaih kurbağayı tamamen unutmuş. Krnbağa tahminen pınarda yaşamayı sürdürmüş.

“Ertesi gün prenses, kral ve maiyetindekilerle birlikte masada o-turmuş, güzel bir akşam yemeği yerken mermer merdivenlerden hızlı ve hafif bir patırtı gelmiş, ardından kapının vurulduğu ve bir sesin bağırdığı işitilmiş: ‘Kralın en küçük kızı, içeri al beni!’

“Prenses gelenin kim olduğunu anlamak için haliyle kapıya gitmiş ama kurbağayı orada nefes nefese otururken görünce kapıyı yüzüne çarpmış. İçi epey huzursuz, yemeğinin başına dönmüş.

“Onun biraz tuhaf davrandığını ve kalbinin hızlı attığını faik e-den kral, ‘Evladım neden korktun? Kapıda seni alıp götürmek isteyen bir dev mi vardı?’demiş.

“‘Hayır,’ diye cevap vermiş prenses. ‘Dev değildi, iğrenç bir kurbağaydı sadece.’

‘“Öyle mi? Peki ne istiyormuş kurbağa?’ diye sormuş kral.

“Kralın en küçük kızının gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamış. Dayanamayıp önceki gün pınarın orada olan her şeyi anlatmış. Sözlerini bitirince ‘Ve şimdi burada, kapının önünde, içeri yanıma gelmeyi istiyor,’ diye eklemiş.

“Sonra heıkes kurbağanın yemden kapıyı vurup bağırdığım işitmiş:

En küçük kızı kralın,

Açın kapıyı açm!

Ne söz vermiştin bana

Derin pınarın başında?

‘ ‘Verdiğin söze saygı duymalı ve onu daima tutmalısın,’ demiş kral sertçe. ‘Derhal gidip kurbağayı içeri al.’

“Bunun üzerine prenses gidip kapıyı açmış. Kurbağa içeri zıplamış, prensesi sandalyesine dek hemen arkasından izlemiş. Sonra başını kaldırıp ona bakmış ve ‘Beni kaldır da yanında oturayım,’ demiş. Ama prenses kral emredene dek onu yukarı kaldırmayı geciktirmiş.

“Kurbağa sandalyeye oturur oturmaz masaya çıkmayı istemiş, masanın üstünde oturup acıkmış bir halde etrafına bakınmış. ‘Tabağım birazcık yaklaştır da birlikte yiyelim,’ demiş.

“Prenses isteksizce dediğini yapmış ve kurbağa iştahla kamım doyurmuş. Prensesin ise lokmaları boğazına dizilmiş.

‘ ‘Tıka basa doydum,’ demiş kurbağa sonunda. ‘Yorgunum. Beni odana taşıyıp yumuşacık yatağını hazırlaman gerek, ki yatıp uyuyabilelim.’

“Prenses söylenmeye, inlemeye, ağlamaya, sızlanmaya başlamış. O soğuk, ürpertici kurbağayı güzel temiz yatağında istemiyormuş. Kral ona kızmış. ‘İhtiyacın olduğu bir anda ona söz vermişsin,’ demiş. ‘Şimdi ne kadar tatsız da olsa sözünü tutmak zorundasın.’

“Prenses yüzünü korkunç bir ifadeyle buruşturup kurbağayı almış ve üst kata taşımış, onu bir köşeye pis bir çarşafın üstüne yerleştirmiş. Sonra

yatağın içine girmiş. Ancak daha uykuya dalmadan kurbağa pıt pıt başucuna gelmiş. ‘Beni yanına al, yoksa babana söylerim,’ demiş.

“Prensesin canına tak etmiş. Öfkeden deliye dönüp kurbağayı yakalamış. ‘Hayatımdan defol, seni yapışkan kurbağa!’ diye haykırmış. Var gücüyle kurbağayı duvara fırlatmış.

“Kurbağa yere düşünce artık kurbağa değilmiş. Gözleri sevgi dolu, güzel gülümseyen bir prense dönüşmüş. Kurbağa prens, prensesin elini tutmuş, kindar bir cadmın kendisine nasıl büyü yaptığını ve onu masum güzelliğiyle ancak prensesin kurtarabileceğini anlatmış. Sonra ona evlenme teklif etmiş, prenses de babasmm rızasıyla onunla evlenmiş. Ve birlikte prensin ülkesine gitmişler, oranın kral ve kraliçesi olmuşlar, ondan sonra hep mutlu yaşamışlar.”

Masal bitince -masalların bitmesi gerektiğini o mutsuz osuruk-ter Sartre bile bilir- bir gardiyan uzun adımlarla yürüyerek Ber-nard’in yanına geldi, hücresine dönmesini ima ederek omzuna birkaç kez hafifçe vurdu. Bemard düşüncelere dalmışa benziyordu. Sürekli gülümseyerek, gardiyanı umursamadan Leigh-Cheri’ye bakmayı sürdürdü. Gardiyan onu yakasından (siyah değildi) tuttuğu gibi hızla çekip ayağa kaldırdı. Leigh-Cheri için bu kadarı fazlaydı. Çığlık atarak ayağa fırladı, gövdesini cama yapıştırdı, kendini yeterince ince bir şekilde yayabilse camın birbirine gevşekçe bağlı silikon moleküllerinin arasından gravyer peynirinin deliklerinden fışkıran mayonez gibi fışkıracaktı sanki. Bemard gardiyanın çenesine dirsek atıp telefonu kavradı. Onunla konuşacaktı! Leigh-Cheri camın kendi tarafında duran telefonu çabucak eline alıp kulağına yapıştırdı. Bir düdük çalınmıştı, başka gardiyanlar oraya doğru koşturuyordu. Leigh-Cheri, Bemard’m yalnızca bir iki sözcük söyleyebileceğini anladı. “Söyle, hayatım, söyle?”

“Peki ya altın topa ne oldu?” diye sordu Bemard.

Evet, söylediği buydu. “Peki ya altm topa ne oldu? Ahhh!” Ve sonra onu salondan yaka paça götürdüler.

50) Yıllar içinde Leigh-Cheri'nin de kafasında masalla ilgili so-rular uyanmıştı. Yakışıklı prensin, sözünde durmayı bilmeyen yalancı küçük bir amfibıfobikle neden evlenmek isteyeceğini merak ediyordu aslmda. Leigh-Cheri'nin bildiği kadarıyla kurbağalar öpüşmenin dönüştürücü büyüsü sayesinde prens haline gelirlerdi. Bu prens neden ancak duvara çarpıldıktan sonra kurbağa büyüsünden kurtuluyordu? Mazoşist miydi acaba? Ki bu durumda öylesine çirkin huylu bir kıtıpiyosu beğenmesine şaşmamak gerek ve ondan sonra büyük olasılıkla *hakikaten* hep mutlu yaşamışlardır, belki de deri aksesuarlar eşliğinde.

Aslmda Leigh-Cheri masalı hiçbir zaman çok mantıklı bulmamış, bir prensesi böylesine övgüye layık olmayan bir ışıkla resmettikleri için Grimm Biraderler'e gücenmişti. Ejderha yemi olmak yeterince kötüydü. Ancak masalla ilgili tüm çekincelerine rağmen altın topun kaderi üzerine kafa yormak hiç aklına gelmemişti. Doğru, masal başlangıçta topu ballandıra ballandıra anlatıyor, sonra ondan bir daha hiç söz etmiyordu ama önemli olan karakterlerdi. Top dekorun bir parçası, bir oyuncak, bir *nesne* idi yalnızca.

Belki prenses, kendi çocukları altın topla oynayacak yaşa gelene dek onu bir kenarda saklamıştı veya belki birlikte oynayabileceği bir prensi olunca sevgili oyuncağını teık edivermişti (bunu yapabilecek bir tipti kesinlikle) ve top tavan arasına kaldırılmış, çöplerle beraber dışarı atılmış, bir oda hizmetçisi tarafından çalınmış ya da Manevi Eşyalar Şirketi'ne bağışlanmıştı. Her halükârda Leigh-Cheri onu hiç merak etmemişti. Masalı çözümleyen psikiyatristle-rin ve mitoloji uzmanlarının iddiasma göre, ("o kadar derin ki dibini görmek imkânsız" olan) pınar, bilinçdışını sembolize ediyor; kurbağa ise, tabii ki, bir kız çocuğu için çirkin ve iğrenç, ancak kadınlığa yeni adım atmış birisi için mutluluğuna ve kendini gerçekleştirmesine katkıda bulunabilecek güzellikte bir şey olan penisi sembolize ediyordu (hiç de benzese bari). Bu analistler altın topun Ay'ı temsil ettiğine emindiler ama onlar da topa ne olduğunu hiçbir zaman sormamışlardı.

Soruyu Bemard sormuştu. Leigh-Cheri hapishanedeki buluşmalarını izleyen o boş günlerde onun topu neden öylesine önemsediğini merak etti. CIA de

merak etti. CLA, masalın Max ve Tilli'nin eski krallığındaki devrimci faaliyeder hakkında bilgilerle dolu şif-

reli bir mesaj olduğundan kuşkulandı. CIA, masalın (ve Bemard'ın anında gösterdiği aleni tepkinin) bandını merkez üssündeki uzmanlarına iletti. Avukat Nina Jablonski, Leigh-Cheri'nin onca masal a-rasmdan bir saltanat ailesiyle ilgili olanı, bir kralla bir kraliçenin mutlu bir yaşam sürmeleriyle biten bir masalı seçmesine kahretti. CIA'in monitörleri yüzünden Jablonski, Bemard'a altın topun kaderiyle neden ilgilendiğini sormayı reddetti. Oysa Leigh-Cheri bunu yapmasını istemişti. “Topu attık,” dedi Jablonski düz bir ifadeyle.

Gardiyanlarla yaşanan arbede sonucunda Bemard'ın ziyaretçi izni iptal edildi. Dahası olayın ayrıntıları basına sızdırılmıştı. Medya, tahttan indirilmiş bir saltanatı çevreciliğin hizmetine sunmayı arzulayan güzel genç bir prensese nazik bir ilgi göstermişti. Oysa nâm salmış bombacı bir kanun kaçağıyla politik, romantik ya da her iki düzeyde ilişkisi olan güzel genç bir prensese vahşice bir ilgi duymuştu. Furstenberg-Barcalona monogramlı telefon, önceki hafta sık sık çınlamışsa şimdi canavarca bir ciyaklama maratonundan bitap düşmüştü. Zaman zaman kapı vurulduğu için işitilmediği anlar da yaşanmıştı. Böğürtlenler olmasa muhabirler bahçede çadır kuracaklardı.

Max, televizyondaki spor programlarının sürekli kesintiye uğraması yüzünden fıttırmıştı. Hem Tilli hem de yeni finosu asabi ishale yakalanmıştı. Chuck hiçbir telefon görüşmesini kaçırmamaya, kapıyı aşındıran çoğu haberci yabancıları minyatür bir fotoğraf makinesiyle resimlemeye çalışmaktan kafayı yiyecekti. Gulietta her şeye rağmen evi oldukça sorunsuz çekip çeviriyordu, ama o kadar çok kokain çekiyordu ki, merkezi sinir sistemi genellikle telefonla aynı tempoda ötüyordu. Garipti ama evin en sakin ferdi Leigh-Cheri idi. Bunun nedeni, onu ateş gibi sarıp sarmalayan aşka yorulabilirdi kısmen. Ama neden, aynı zamanda, çarşamba günü, iki hafta gecikmeyle; soluğu kesilmiş bir halde; utanarak ama hiçbir özür dilemeden; şaşırmış ama hiçbir açıklama yapmadan kanamasının çı-kagelmesiydi. Önceden ne aramış ne kapıyı tıklatmış, Leigh-Cheri'nin kapısından dalıvermişti. Yapışkandı, ölümcüldü, başı Leigh-Cheri'ninki kadar kızıldı ve beş günlüğüne kaldı, sonra tekrar kayboldu, ardında neşeyle

boyanmış tamponlardan oluşan bir sergi ve Los Angeles’m bütün kullanılmış araba parklarının bayraklarını

dalgalandırabilecek türden bir dizi rahatlama nefesi bırakarak.

Leigh-Cheri, Şi-link’in etkililiğinin kanıtlanmasını kutlamak ü-zere eve Çin yemeği istetti. Chuck, yemeği getiren Doğulu oğlanın resimlerini çekerek bir makara film harcadı. “Günün birinde, gereken koşullar oluştuğunda Bemard’dan çocuk sahibi olacağım,” diye düşündü Leigh-Cheri, ağız dolusu kavrulmuş pilav çiğnerken. “Bebek altm bir topla ya da babasının ona vereceği her şeyle oynayabilir. Dinamit dışında. Ama şimdilik..

Şimdilik eneıjisini Nina Jablonski’nin başını Bemard’ı mahkemeden önce görebilme planlarıyla ağrıtmaya adamıştı. Jablonski’nin ona mahkeme falan olmayacağım söyleyecek cesareti yoktu.

51) Gulietta, Leigh-Cheri’nin doğum gününde çikolatalı pasta pi

şirip pastanın üzerindeki şekerli karışıma yirmi tane mum batırdı. Max ve Tilli, kızlarına kutlama yapamayacak kadar kızgın oldukları halde yemek odasındaki büyük meşe masanın başına geldiler. Masadaki pasta, geleneksel marşın söylenmesine yetecek süreyle, petrol rafinerisi gibi aydınlatılmıştı. Prenses mumları ümitsizce üfleyip söndürene dek beklediler. “Tum dünya biliyor ne diledi,” diye yakındı Tilli itine.

Bir pastanın üzerinde yirmi mum. Bir pakette yirmi Camel. Geride bıraktığımız yirmi yüzyıl. Peki ya sonra?

Leigh-Cheri’nin yaptığı, şehir merkezine dönüp Nina Jablons-ki’ye uğramak oldu.

“Yüzünde çikolata var,” dedi avukat.

“Bugün doğum günüm,” dedi Leigh-Cheri.

“Öyleyse sana bir içki ısmarlayayım.”

Eğreltiotlarıyla çevrili bir bara girip şampanyalı kokteyl söylediler.

“Adaletin şerefine,” dedi Jablonski.

“Aşkın şerefine,” dedi Leigh-Cheri.

“Fena tutulmuşsun şekerim.”

“Hayır güzelce tutuldum.” Prenses şampanyalı kokteylini bir dikişte yuvarlayıp tekilalı alaycıkuş sipariş etti. “Söylesene Nina, sen

birkaç yıldır evlisin..

“İki kez. İki kez birkaç yıllığına.”

“Şey, sence aşkı kalıcı kılmak mümkün mü?”

“Elbette. Aşkın ömür boyu dayanması hiç de olağandışı değil. Tükenen tutkudur. İlk kocama hâlâ âşığım. Ama onu arzulamıyorum. Aşk kalıcıdır. Bakmadığımız bir anda bizden çekip giden şehvettir, sürekli dışarı kaçan şehvettir. Şehvetsiz aşk da tek başına yeterli değil.”

“Herkes herkesle sikişebilir Nina. Ama kaç kişi gerçek aşkın tarlalarında beraber oynayabilir?”

“Oo. Seni duyan da gerçek aşkı elitist bir piknik filan sanır. Bu kendini beğenmiş bir yanlış kavrama örneği. Tüm duygular arasında aşk demokratik olanıdır.”

Leigh-Cheri, Jablonski’nin onu monarşik geçmişi nedeniyle a-yıpladığını sandı. Umurunda değildi. “A,” dedi, “ben o kadar emin değilim. Bana göre aşk, popüler şarkıların bizi inandırmaya çalıştığından çok daha kişiye özgü. Şimdi şehvet, şehvetin demokratik olduğu doğru. Şehvet, hormon salgılamaya yetecek kadar voltajı bir araya toplayabildi her budalaya ya da benzerine kendini sunar. Ama senin de dediğin gibi, ortalıkta uzun süre kalmaz. Belki şehvet bir süre sonra demokrasiden usanıyordur, belki şehvet alelade insanlarca heba edilmekten sıkılıyordun Belki hem şehvet hem de aşk, çoğumuzun kaldırabileceğinden fazlasını talep ediyordur. İnsanlar, bilhassa günümüzde, romantik aşkı ilerletmekten çok kariyerlerini ilerletmekle ilgililer sanki.”

“Bugün yirmi yaşına bastığını mı söylemiştin?”

Prenses, avukatın onun toyluğuna yönelik imalarını sezmişti a-ma neoteniyi bilmemekle beraber toyluk da umurunda değildi, “Evet, yirmi yaşındayım ve inanır mısın, Bemard kaç yaşındadır, hiçbir fikrim yok. Eri az bir düzine sürücü ehliyeti var. Her birinde ayn bir isim, ayn bir yaş yazdı.” Bardağında bırakırsa bozulmaya tetk edilebilecek ya da balıklan zehirlemek üzere lavaboya döküfe-bilecek bir miktar tekilayı ekolojik bilinçle boğazına gönderdi. “Argon gezegeninde ne tip sürücü ehliyetleri var, hiç merak etmiş miydin?”

“En iyisi sana bir taksi çağırayım.” Jablonski, insanların onlar ayıkken ve siz kafayı bulmuşken size attıkları o huzursuz, o yan neşeli yan kızgın bakıştan attı Leigh-Cheri’ ye.

Aslında Jablonski, Bemard’a giderek daha çok bu tarzda bakmaya başlamıştı. Hoş, bir hahamın köpeğinin Tel Aviv sokaklarında domuz pirzolasına rast gelmesi, Bemard* m King County Hapishanesinde tekila bulabilmesinden daha kolaydı. Jablonski Ber-nard’ın fazla eğlendiğine inanıyordu artık. Bombacı olmak ayrı şey, bu işten zevk almak apayrı şeydi. “Düzenle savaşmak ciddi iş,” diye hatırlatmıştı avukat müvekkiline. “Düzeni yaratan ciddi işin kendisidir,” yanıtım vermişti Bemard. Yakında gerçekleşecek mahkemesine hükümetin onu eğlendirmek için düzenleyeceği bir parti gözüyle bakıyordu. Yıllık deneme provalarım dört gözle bekleyen tedirgin amatör bir oyuncu gibi bekliyordu mahkemeyi sanki. Jablonski, sonunda, gerek müvekkili gerekse Amerikan radikalizmi a-çısından en iyisinin mahkemeden (Bemard’m bir önceki mahkûmiyetinden beri toplumsal oltamda yaşanan değişiklikler nedeniyle hâkimler ona yeni bir mahkeme hakkı sunmuşlardı) kaçınmak olduğuna karar vermişti. Bemard’a suçu kabul etmesinin kendisi için sakıncası olup olmadığım sordu. Bemard çok sevinmişti. “Eğer toplumun masum olduğu düşünülüyorsa o zaman suçlu olmayan herhangi bir kimse anlamlı bir hayat sürmüyor demektir,” dedi. “Hem kanun kaçağı tanımı gereği suçludur.” Jablonski onun suçunu kabul etmesini savcıyla pazarlığa götürdü, karşılığında ceza indirimi aldı. Her şey hâkimin özel odasında savcıyla gerçekleşen buluşmada ayarlanmıştı.

“Nina,” dedi Leigh-Cheri, tam çakırkeyif bir sesle, “mahkemeden önce beni onunla görüştürmek zorundasın. Onu dışarı çıkarmak zorundayız, orayı havaya uçurarak çıkarmam gerekse de.”

“Şist!” Jablonski bara şöyle bir göz attı. “Havaya uçurma lafım ağzma alma bir daha, şaka yollu bile. Bak şekerim, iyi haberlerim var. Bemard’m mahkemeye çıkması gerekmeyecek. McNeil Ada-sfna naklediliyor. Yarın sabah. On yıllık cezasını çekmeye başlamak üzere. Bu, sadece yirmi ay içinde şartlı tahliye için uygun duruma gelebileceği anlamına geliyor.”

Bir pastanın üzerinde yirmi mum. Bir pakette yirmi Camei. Federal kodeste yirmi ay. Genç bir kızın boğazından aşağı yuvarlanan yirmi kadeh tekila. Hazreti İsa'nın son kez kıç üstü oturuşundan bu yana yirmi yüzyıl geçmiş ve onca zaman sonra bizler tutkunun çekip gittiğinde nereye gittiğini hâlâ bilmiyoruz.

52) Ağaçkakanın bir ağacın gövdesi etrafındaki hareketi kusur-suz bir spirali tanımlar. Ağaçkakanm zıpzıp sarmal eğrisini, yıldızlar sistemimizin makrokozmik spiraline ya da DNA molekülünün mikrokozmik spiraline, hatta arada kalan yüzlerce doğal spirale (salyangoz kabuklarına, papatyaların ve ayçiçeklerinin taçlarına, parmak izlerine, siklonlara vs.) bağlamak, geometriye dünyevi şeylerin ayak uydurabileceğinden daha fazla anlam yüklemek olabilir. Ağaçkakanın bir ağacın önce bir tarafında, sonra diğer tarafında durduğunu; ortadan kaybolduğunu, sonra gövdenin azıcık yukarısında bir yerde yeniden belirdiğini söylemekle yetinelim.

Bemard Mickey Wrangle yeniden ortadan kaybolmuştu. Bu kez McNeil Adası Federal Cezaevi’nin azami güvenlik uygulanan kısmına girmişti. Ancak muhtemelen Prenses Leigh-Cheri dışında hiç kimse, onun yakın zamana yakm bir zamanda yeniden belirmesini beklemiyordu. Doğru, yirmi ay içinde şartlı tahliye olabilirdi, kurallara göre davranırsa. Ama Bemard’m kurallara göre davranmasını kim bekleyebilirdi? McNeil’deki resmi yetkililerin bunu bekle-yemeyecekleri kesindi. Onu hücre hapsine koydular. Onu orada görmesine izin verilen tek kişi Nina Jablonski idi ve o da Bemard’ı yalnızca bir kez gördü; çünkü Bemard mahkeme eğlencesini yasayamadan kendisini hapiste bulunca işine son vermişti. Jablonski, mahkemeye çıkarılsa önceki otuz yıllık cezasının geri kalanım, ayrıca kaçmasından ötürü doğan zamanı yatmak durumunda

bırakılabileceğini veya özellikle yapacağını ima ettiği gibi mahkeme salonunu kanun kaçaklığının saçmasapan bir kutlamasına çevirirse hemen hemen bu kadar kötü yeni bir ceza alabileceğini açıklamıştı. “Şanslısın,” dedi Jablonski. “McNeil’den bir ağaçkakandan çok, ak başlı kartala benzeyerek çıkabilirdin. Bu sayede, saçın hâlâ kızılken seni tekrar tedavüle sokacağım.” Bemard ilgisinden dolayı teşekkür etti ama yine de ihanete uğradığım hissediyordu ve onu azletti. “Siyasi kişilerin sorunu bu zaten,” dedi Bemard. “Solcusu da, sağcısı da, merkezde yer alanı da, sonuca giden her yolun mubah olduğuna inanmayan tek bir kişi yok.”

Bunu söyledikten sonra bir spiral çizerek gözden kayboldu. McNeil’e nakledileceği gün Seattle’ın *Post-lntelligencer* gazetesi bir sütunluk bir alana onun resmini basmıştı. Resimde her zamanki gibi sırıtıyordu, ağzında gazete kâğıdından etli bir “oh” ge-veliyormuşçasına. Çarpık dişleri ve çilleriyle hortlağa benziyordu ama gözleri, gri mürekkep içinde bile ölümcül derecede canlı olanlara özgü o özel açlıkla çakmak çakmaktı. Leigh-Cheri resmi gazete sayfasından koparıp akşamdan kalmalığın izlerini taşıyan yastığının altına koydu. Resim başmm ağrısını geçiremedi. Şakakları babasının kalp kapakçığı gibi zonkluyordu ama gecenin bir saatinde, arzın merkezinde yaşayan sincabm o şaşmaz sesiyle uyandı. Ses kulağına alışılmadık şekilde yakındı sanki.

53) Puget Körfezi kırlarına o sene bahar, sık sık yaptığı gibi, yağ

lı direğe tırmanan bir nedime edasıyla geldi. Bahar, gıdım gıdım temkinli bir çıkıştan sonra, fırfırların, çiçeklerin ve vücut ısısının zaferiyle nihayet gelmiş gibi görünür. Ama aniden, tekrar aşağı, çamurun içine kayar, kışm ıslak bayrağım mevsim gönderinde dimdik ve tek başma dalgalanır halde bırakır. Sonra genç kızların göğüsleri gibi kabararak direğe tekrar yavaşça tırmanır bahar.

Leigh-Cheri akşamdan kalma bir halde yatağa girdiğinde bahar zirveye çıkmıştı. İki gün sonra ayağa kalktığında mevsim dışı bir don vardı. Don böceklerle tomurcukların canına okumuştu. Akülerin ve kuşların içine şubat korkusu salmıştı. Yakışıklı Prens öylesine hareketsizdi ki, Leigh-Cheri onun hakkın rahmetine kavuştuğuna inandı. Penceredeki donu delip geçen ilk güneş ışığı. Yakışıklı Prens’in yassı bacağının seğirmesine yol açtıysa da Leigh-Cheri, yapay barınağı kapağı açık bir fırının önüne yerleştirdi.

Yakışıklı Prens'in metanetle yeniden canlanmasını izledi. Nisan ortasıydı. Buzul Çağı geri gelecek diye sürekli tehlike çanları çalan müminler dışında Kuzeybatı Pasifik'te hiç kimse böyle bir dona hazırlıklı değildi.

Prensesin Nina Jablonski'yle son kez buluşmak için otobüse bindiği Pioneer Meydanı'nda buz tutmuş kaldırım taşları mekâna lokum tarlası görüntüsü veriyordu. Şaraplar ve şarapçılar sabah ışığında şaşkın görünüyorlardı. Feribot düdüğünden çıkan re notası bile limandan yükselirken buz tutmuş bir haldeydi. Lağım kapakları kokain çekmiş gibiydi. Leigh-Cheri lağım kapaklarının Guliet-ta'nın burun deliklerinin son zamanlardaki halinin büyütülmüş birer benzen olduğunu fark etti. Leigh-Cheri, yaşlı kadına aîtm topa ne olduğunu bilip bilmediğini sorabilmek için onun ayık olduğu bir ânı yakalamayı beklemişti ama böyle bir fırsat doğmamıştı.

Leigh-Cheri üşümemek için kaim yeşil bir kazakla kot pantolon giymişti. Fakat yine de avukata yeni planlarım açıklayınca Jablons-ki'nin verdiği yanıtın soğukluğuna karşı yeterince yalıtımlı değildi. Jablonski, prensesi bencil, uçan, narsist, ilkesiz ve toy olmakla suçladı.

"Mu monarşisi yanın yamalak bir fikirdi," dedi Jablonski. "Asla işe yaramazdı, çünkü o tahttan indirilmiş kralların, azledilmiş düşeslerin hepsi, temiz ve sağlıklı bir çevrenin tehdit ettiği aşırı kârları yapan büyük şirketlerin kaymağını yiyor. Asla işe yaramazdı a-ma en azından doğru yönde atılmış bir adımdı, en azından saygın bir dürtüydü, kendi duygularından daha önemli bir şeyle uğraşmak yönünde yaptığm bir girişimdi. Ancak bu..."

"Sence aşk, ekoloji kadar önemli değil, öyle mi?"

"Bence ekoloji aşkın kendisi."

Kanun Kaçağı Üniversitesi'nin kampusündeki lüzumlu delilikler profesörleri, Nina Jablonski ve Leigh-Cherfnin çatışan tutumlarını, toplumsal idealizm ile romantizm arasındaki genel çatışmanın göstergesi olarak nitelerlerdi. Derin bilgi sahibi profesörlerden herhangi birinin yeterli miktarda tekila içirilince açıklayacağı gibi, romantik kişi, bir hareketi ne denli ateşli desteklerse desteklesin, kadın ya da erkek, o kişi sonunda o

harekete aktif katılımda bulunmaktan çekilmek zorundadır; çünkü topluluk ahlâkı (örgütün birey üzerindeki üstünlüğü) mahremiyete yönelik bir saldırıdır. Mahremiyet bu hayata tat katan şekerlerin başlıca kaynağıdır. Lüzumlu delilikler için kesinlikle yaşamsal önem taşır. Lüzumlu (mahrem) delilikler olmayınca mizah etliye sütlüye dokunmaz hale gelir ve dolayısıyla lapalaşır, şiir kolay anlaşılır hale gelir ve dolayısıyla düzyazıya döner, erotizm mekanikleşir ve dolayısıyla pornografi o-lur, davranış önceden kestirilebilir hale gelir ve dolayısıyla denetlenmesi kolay olur. Büyünün ise esamesi okunmaz çünkü her toplumsal eylemcinin amacı diğerleri üzerinde iktidar sahibi olmaktır. Oysa bir büyücü yalnızca kendisi üzerinde iktidar sahibi olmanın peşindedir Üst düzeydeki bilincin iktidarı, evrensel, hatta kozmiktir ama kendini mahrem olanda belli eder. Bütünlük sahibi bir insan, hem mahremiyet hem de toplumsal eylem kapasitesine sahip olabilirmiş gibi durur. Fakat ne yazıktır ki, her dava, ne denli değerli oluma olsun, sonunda salaklığın zorbalığına kurban gider. An kovalımda ya da beyaz karıncanın toprak yığınında olduğu gibi, hareket içerisinde de, haylazlık şöyle dursun, kişisel özelliklere bile yer yoktur.

Ancak romantik kişi, hareketin, örgütün, kurumun, (eğer iş o a-şamaya gelirse) devrimin yalnızca kendi kişisel oyununun adca perdesi olduğunun, başka türlüymüş gibi davranmanın Özgürlüğü ve iradeyi totaliter dürtüye teslim etmek, psikolojik gerçekliğin yerine sosyolojik yanılsamayı koymak anlamına geldiğinin farkındadır. Fakat bu gerçek, kendini yoksullarla ya da sömürülenlerle özdeşleştirirken toplumsal idealisti çevreleyen erdemli inancın cilasına asla nüfuz etmez. Sosyo-ekonomik düzeyde düzeltilmesi gereken pek çok yanlış var. Öyle görünüyor ki, insan soyunun başlıca sorunu, bahtsızlara nasıl yardım edileceği, yozlaşmışların nasıl boğazlanacağı, biyosferin nasıl korunacağı ve örgüt ahmakların eline geçmeden sosyo-ekonomik değişikliğin nasıl etkin bir şekilde örgütleneceğidir. îronik bir şekilde, ahmaklar, örgütlü davalara hizmet konusunda en uygun kişilerdir; çünkü nadiren yapacak daha yaratıcı bir işleri olur ve böyle bir işleri olsa bile dar görüş nedeniyle kısıtlandıklarından o işi muhtemelen yapmazlar.

Ahmaklar, en yüce ahlâki girişime, o girişimi tinsel ve cinsel serpilmenin yerini alacak bir şey olarak kullanıp frengi bulaştırabilirler. Sonuçta totalitarizmi doğuran kötülük değil, sıkıcılıktır. Gerçi Kanun Kaçağı

Üniversitesi'nden bazıları bizzat sıkıcılığın kötülük olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmektedir. Tabii bir şeyin sıkıcı olup olmadığı zevk meselesidir (bir kişinin sıkıntısı diğer kişinin kalbini besleyen damardır) ve *birisinin* ilgilenmesi gereken, görünüşte sıkıcı pek çok iş vardır ama bu konuyu Kanun Kaçağı Üniversitesi'nden bir bilgine açtığınızda bir bakarsınız, herifçioğlu Tijuana'da ticarete atılmak üzere yeni istifa etmiştir, konuşamayacak kadar kafayı bulmuştur, karmaşık bir suç nedeniyle tutuklanmıştır ya da bıyığına dek bir aşk macerasına gömülmüştür ve rahatsız edilmeyi istememektedir. Eh, bir zamanlar toplumsal idealizmle pırıl pml parlayan Leigh-Cheri'nin bir düş uçurumundan aşağı yuvarlandığını, hayal çukuruna düştüğünü ya da yasak meyveyi dişlediğini anlamak için o heriflerin yardımına ihtiyacımız yok; çünkü Nina Jablonski'nin bir âşığın öncelikle yeryüzüne âşık olan kişi olduğu açıklamasından hiç etkilenmemişti. Avukattan tek istediği, Bemard'ın hücresinin ayrıntılı tarifiydi.

"Küçük ama bacaklarını uzatabileceği kadar büyük. Böylelikle onu egzersiz yapması için dışarı çıkarmak zorunda kalmıyorlar. Çelik bir karyola ile üstünde duran bir parça sünger dışmda içeride hiçbir şey yok. Bu kadar işte. Gardiyanlar günde iki kez bir çiş kabı sürüyorlar içeri. On dakika sonra, sanırım on dakika sonra kabı geri alıyorlar. Haftada bir kez duş yapması için onu bitişikteki bir ahıra götürüyorlar."

"Pencere var mı hiç?"

"Küçücük bir tane, demir parmaklıklı, tavana yakın. İçeri biraz gün ışığı girmesine izin veriyor ama dışarıyı görmek mümkün değil."

"Elektrik lambası?"

"Tavanda tek bir ampul var. Uzamlamayacak kadar yüksekte." "Kaç vat?"

"Ay nereden bileyim? Herhalde kırk vattır."

Prenses gizemli bir şekilde gülümsedi. Bemard'ın dolunay ışığının dört buçuk metre yükseklikteki kırk vatlık bir ampule eşit olduğunu söylediğini hatırladı. "Başka bir şey?"

“Yok. Kitap yok. dergi yok, hiçbir şey yok. Bir paket sigara dışında.”

Leigh-Cheri yine gülümsedi. “Evet, hapse girince Camel içer. Dört duvar arasında kapalı kalınca sigara içmenin insana bir arkadaş gibi geldiğini söylemişti.”

“Eh, tek taraflı bir arkadaşlık öyleyse çünkü sigara içmiyor. Sigara talebinde bulundu. Mahkûmlara tanınan bir haktır ama sigara içmesine izin vermiyorlar. Paket açılmadı bile.”

“Neden izin vermiyorlar sigara içmesine?”

“Çünkü eline herhangi bir ateş geçerse bomba yapacağından korkuyorlar.”

“Neden? Karyoladan mı? Süngerden mi? Giysilerinden mi? Bir paket sigaradan mı?”

“Bak hayatım, sevgilin nam salmış biri. Orospu çocuğunun her şeyden bomba yapabileceği söyleniyor.”

Leigh-Cheri, nedimenin bayrak direğindeki buza yetişmekte olduğu Birinci Cadde’den yukarıya doğru geri dönerken Doğuştan Kaybedenler Ban’na dalıp bir paket Camel satın aldı.

54) BERNARD MICKEY WRANGLE’IN EN SEVÎLEN EV YAPIMI BOMBA TARİFLERİ

Kupa ve karo bombası:

Bir deste sıradan, eski tip kâğıt iskambil kartı alınır. Kırmızı noktalar kesilir, fasulye gibi akşamdan suda bekletilir. Bu işlem için en iyi sıvı alkoldür ama musluk suyu da aynı işi görür. Kısa bir borunun tek ucu tıkanır. İyice ıslanmış kupalar ve karolar borunun içine doldurulur. Plastik devrinden önceki iskambil kartlarında kırmızı noktalar diazo boyayla basılırdı. Bu boya nitrojenle güçlü, değişken bir eneıji bağı olan bir kimyasal maddedir. Böylelikle bir tür nitrojen elde edildikten sonra şimdi gliserine ihtiyaç olacaktır. El losyonu bu görevi güzelce yerine getirir. Borunun içine biraz losyon sıkılır. Nitrogliserin benzen kanşımın aktive

edilebilmesi için potasyum permanganat gerekecektir. Bu, iyi hazırlanmış herhangi bir ilkyardım çantasının yılan sokması bölümünde bulunabilir. Bir parça potasyum permanganat eklenir ve borunun diğer ucu da kapatılır. Boru ısıtılır. Doğrudan ateşe koymak en iyisidir ama boruyu sıcak bir radyatörün üstüne yatırmak da aynı işi görür. Korunaklı bir yere sığınılır! Ağaçkakan McNeil Adası' na ilk hapsedildiğinde kendisim oradan kurtarmak için kupa ve karo bombasını kullanmıştır.

Sarma lavaboaç bombası:

Bir kutu lavaboaç ya da yüksek oranda külsuyu içeren herhangi bir benzeri temizlik ürünü edinilir. Lavaboaç bir parça alüminyum folyoyla esrarlı sigara gibi sarılır. Patlama elde etme isteği ciddi ise sarmayı suya batırmak gerekir. Hapiste suya batırma işlemi için ideal yer tuvalet sifonunun haznesidir. Islak külsuyu alüminyumla tepkimeye girince gaz halinde hidrojen salınır. Bir kıvılcım hidrojeni ateşleyecektir. Bu tür patlayıcıda korunaklı bir yere sığınmak güçtür. Kişi kafasının tavana yapışmamasına dikkat etmelidir.

Kavanoz dipli dünya bombası:

Bu bomba için benzin gerekir ama yalnızca birkaç damla. Bemard şerifin arabasını yıkamakla görevlendirildiğinde gazoz kamışıyla beş saniyede yeterince benzin çekmiş; Wyoming, Cody'den rüşvet sayesinde ilelebet kurtulmayı başarmıştır. Benzin damlatan temiz bir kavanoza, elma suyu satılan cam kavanozlardan birine püskürtülür. Kavanozun kapağı kapatılır, içinin benzinle kaplanması için kavanoz iyice sallanır. Benzin buharlaşmaya bırakılır. Potasyum permanganat için yine yılan sokması takımı gerekecektir (bu dünyada yılanlar pek çok şekle bürünür, onları cezbetmekte usta değilseniz zehirlerine karşı hazırlıklı olmalısınız). Bir tutam p.p. eklenir ve kavanozun kapağı çabucak kapatılır. Kavanoz karşı duvara çarpınca kırılacak şekilde yerde kuvvetlice yuvarlanır. Elveda duvar. Bu yüksek tesirli bir patlayıcıdır.

Mısır gevreği ve yarasa boku bombası:

Bu bir Ağaçkakan icadıdır. Şeker, kükürt kadar tutkulu ve ona çok benzer şekilde okside olmayı seven değişken bir kimyasal maddedir. Bu

yemeği hazırlarken şekeri kükürt olarak düşününüz. Barutun bileşenleri kükürt, karbon ve güherçiledir. Mısır gevreği ya da benzeri herhangi bir kahvaltılık tahıllı yiyecek, bol miktarda şeker ve karbon içerir. (Bemard mısır gevreğini bomba yapımı için uygun bulmaktadır. Sabah öğününde buğday gevreğini tercih eder. Birayla birlikte.) Güherçile (potasyum nitrat) için yarasa boku mükemmel bir kaynaktır. Yarasa boku bulunamazsa kuş pisliği de iş görür. Yarasa gübresi ne kadar eski olursa o kadar makbuldür. Gerek estetik gerekse pragmatik kaygılardan ötürü taze ıslak sıçmık tavsiye edilmez. Mısır gevrekleri havanda dövülür. Yarasa boku dövülmüş gevreklere iyice yedirilir. Mısır gevreği ile yarasa bokunu karıştırırken meydana çıkan rengi cazip bulursanız şaşırmayın. Hatta böylelikle sanatı ve sanatın kökenlerini daha iyi kavrayabilirsiniz. Onun için bu, kitap ve sanat eleştirmenlerine önerilen bombadır. Karışımı bir kaba koyun ve ateşe verin. Barut, yaygın kanının aksine pek iyi bir patlayıcı değildir. Mısır gevreği ve yarasa boku bombası, herhangi bir binayı dümdüz etmese bile şahane miktarda duman çıkartır. Bir paket Camel'dan daha çok duman çıkartacağı kesindir. Yani bir paket Camel'dan daha çok duman çıkartır, *meğerki*... meğerki kayp kızıl saçlı Argon ırkı mesajını aktarsın.

55) Leigh-Cheri bir kova siyah boya alıp tavan arasına çıktı. Do-ğudaki küçük bir cam dışında bütün pencereleri kararttı. Tepedeki duya kırk vatlık bir ampul taktı. Soylu terzi .mankenini, Noel ağacı süslemelerini, sandıklar dolusu monogram işlemeli ıvır zı-vın dışarı attı. İçeri bir lazımlıkla bir karyola getirdi. Karyolanın sünger döşeği vardı. Lazımlık Gulietta tarafından günde iki kez boşaltılacaktı. Gulietta yine günde iki kez bir kap yemek getirecekti. "Nişastalı yiyecekler," diye sipariş verdi Leigh-Cheri. "Onun yediği tarzda şeyler yemek istiyorum."

Kralla kraliçe Leigh-Cheri'yi ikna etmek için boşuna uğraştılar. 'Tevekkeli insanların yaşamlarında romantizm eksik," dedi prenses. "Aşk, uğruna uç noktalara gitmeye istekli olanlara aittir. Hoşça kalın."

Tilli ile Max, tavan arasındaki kapının çarpılışım dinlediler. Max'a göre kapı, rakip taraf, Mariners'ı dokuzuncu vuruş etabm i-kinci yarısında yenmek üzere topa vurup başlangıç noktasına doğru koşu kopardığında beysbol sopasmm çatırdaması gibi bir ses çıkarmıştı. Max'ın bir daha asla

şampiyonluk kazanamayacak olan kalbi, kendisine ait teneke bir beysbol sopasını çatırdattı. “Ay-ay, spagetti-ay,” dedi Tilli. Ayrıntıya girmedi.

Prenses için profesyonel yardım alma konusunu kısaca tartıştılar. Fakat Kral Max, cerrahlık, berberler tarafından icra edilirken ne aşamada idiyse, psikolojinin de o gelişim aşamasında olduğuna i-nananlardandı. Dolayısıyla bu fikirden vazgeçildi. Max koluyla karısının bedeninin yansını sardı (ancak o kadarına ulaşabiliyordu) ve birlikte verandaya çıkıp böğürtlenlere baktılar. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde böğürtlenlerin en yakın muadili katil anlar ve Arap-lar idi ve böğürtlenler harekete geçmişti.

Bu noktada şunu belirtmek yerinde olabilir: Bemard Mickey Wrangle, kralın psikoloji mesleğiyle ilgili görüşünü paylaşmakla birlikte kendine ait bir psikoloji testi geliştirmişti. Kısa, basit ve yaratıcısının gözünde yanılmaz bir testti. Testi uygulamak için denekten en sevdiği Beades üyesinin adını söylemesini istemeniz yeterli. Dört Beatles üyesinin ayn ayrı imajlarıyla herhangi bir aşinalığınız varsa göreceksiniz, seçilen ad (John, Paul, George ya da Ringo) deneğin kişiliği hakkında çoğumuzun bilmeyi umabileceği kadarını ortaya çıkaracaktır.

56) Leigh-Cheri odayı arşınladı. Karyolaya oturdu. Böylelikle ta-rihte ilk kez bir soylunun kıçı süngerde iz bırakmış oldu. Pencerelere doğru yürüdü, siyahın içine baktı. Aslında ekleyecek bir şeyi yoktu ama lazımlığı yine de denedi. Kaıyolaya uzandı. Tavan tavan tavan. Döndü. Zemin zemin zemin. Ayağa kalktı, uykusuzluk çeken bir elektrikli süpürge misali odada biraz daha gezindi. Üç gün böyle şeyler yaptı. Belki uzamla uzlaşmaya varıyordu. Hoş farkındaydı elbet; uzam, her şeyin aynı yerde olmasını engelleyen bir araçtı yalnızca.

Dördüncü gün, aşk sorunu hakkında planlı düşünmeye karar verdi. “Yarım kaldığımızda bizi tamamlayacak birini ararız daima. Birkaç yıllık ya da birkaç aylık bir ilişkiden sonra ihtiyacımızın hâlâ giderilmediğini görünce beraber olduğumuz kişileri suçlar, daha ümit vaat eden biriyle arkadaşlık kurarız. Bu hep böyle sürebilir (dizisel poligami), ta ki -bu arada bir partner yaşamımıza hoş boyutlar katabilse- de- her birimizin kendi tamamlanmamızdan sorumlu olduğumuzu kabullenene dek. Bunu bize başka kimse sunamaz ve aksine inanmak, kendimizi tehlikeli bir şekilde aldatmak, girdiğimiz her ilişkiyi nihai başarısızlığa programlamaktır. Vay

be, bu bayağı iyiydi. Kâğıdım kalemim olsa yazardım.” Maalesef kalemi yoktu, lazımlığın başucunda duran kâğıt rulosu da farklı bir sona mahkûmdu.

Sonra şunları düşündü: “İki insan tanışıp birbirine âşık olunca ani bir büyü dalgası yaşann. Büyü o zaman doğal olarak mevcuttur. Daha fazlasını üretmeye çalışmadan, bu bedava büyü ile beslenme eğilimi gösteririz. Bir gün uyanır, büyünün kaybolduğunu görürüz. Onu geri getirmek için debeleniriz ama genellikle artık çok geç kalınmıştır, hepsini tüketmişizdir. Yapmamız gereken, ta baştan itibaren ilave büyü üretmek için delice çalışmaktır. Bu zor iştir, Özellikle de gereksiz ya da aşırı göründüğünde, ama bunu yapmayı hatırlayabilirsek aşkı kalıcı kılma şansımızı büyük ölçüde artınnz.” Bu fikirde bir derinlik var mıydı yoksa basmakalıp bir fikir miydi, e-min değildi. Önemli olduğundan emindi yalnızca.

Ardından şöyle düşündü: “Mistik kişiler, insanın bir şeyden vazgeçer geçmez ona sahip olabileceğini söylerler. Doğrudur belki. Ama o şeyi siz istemedikten sonra kim ister ki?”

Leiğh-Cheri aşk üzerine başka şeyler düşünmeyi denedi. Zihn» şaşkın dolanıp durdu. Beşinci gün şafak vaktine doğru mastürbasyon yaptı.

İstemeden olmuştu. Niyeti, hissizlik, körelme, büzülme ve kuruluk belirtileri var mı diye kendini yoklamaktı yalnızca. Nemli ge-nital pırıltı parmak uçlarında parlarken küçük eli şaşkınlıkla geri çekildi. Dikkatli bir şekilde yeniden içeri girdi. Herhangi bir direnmeyle karşılaşmadı. Tuzlu etin ve kukunun kıvrımları arasından kaydı. Yosunlu tetiği çekti.

Sonrasında canı sıkıldı. Münzeviliğinin saflığını bozduğunu hissetti. Tüm uğraşlarına rağmen Bemard’ı *kendi* hücresinde mastürbasyon yaparken hayal edemiyordu. Bemard’ın, sponsora ait ü-rün ile X markası arasındaki farkı görmek için bir reklam ajansına ihtiyacı yoktu. Bemard herhangi rezil bir şeyin esas ürünün yerini almaşım kabul etmezdi. Gerçek âşıkların sarsılan yatakları etrafında, mavi bir ışık halesi içinde daire çizen o güzel yüzlü masum bebekler, o melekler, mastürbasyon yapanlar uğruna uçmazlar. Leigh-Cheri, ileride, cinsel enerjisini kendin pişir kendin ye orgazmından daha yüceltici bir şeye kanalize etmeye çalışacaktı.

Ama neye?

Amerika'daki elli eyaletin ve bunların başkentlerinin adlarını saymaya çalıştı ama Güney Dakota'dan sonrasını bir türlü bilemezdi. Güneş sistemimizdeki dokuz gezegenin adlarını saymaya çalıştı, *on* tanesinin adını sayabildiğim görüp şaşırdı. Argon'u da saymıştı. George Harrison'ın neden en sevdiği Beatles üyesi olduğunu hatırlamaya çalıştı (tabii ki içtenliği, derin maneviliği, acı çeken insanlığa duyduğu sevencenlikti nedeni) ama gördü ki, şimdi nedense asi kâşif John Lennon'u yeğliyordu. Kendisine, dünyadaki her insanın itaat etmesi gereken bir yasayı koyma gücünün verildiği bir oyun oynadı. Hangi yasayı koyardı? Hangi yasa tek başına dünyayı değiştirebilirdi? İnsanlar komşularını kendileri gibi sevmeye zorianamazdı. Öldürmeye karşı yasalar vardı zaten, ama yine de cinayetler işlenmeye devam ediyordu. İçten yanmalı motoru yasadışı ilan etmek her şeyi büyük ölçüde düzeltirdi elbet, ama endüstrinin her radyoaktif garaja nükleer enerjiyle çalışan bir araba sokması ne kadar zaman alırdı? Diyelim her şeyi yasadışı ilan etti. O zaman herkes kanun kaçağı olurdu. Bemard bu işten hoşlanır mıydı, yoksa dehşete mi düşerdi? Leigh-Cheri bir başka oyunda, istediği

filmlere, gerçekten hak eden filmlere Oscar ödülleri verebilecekti. Aklındaki adaylar çabucak tükendi. Bir film hayal etmeye başladı. Ancak bildiği tek bir senaryo vardı ve kurbağanın duvara çarpıldığı sahneyle bir türlü başa çıkamıyordu. Ayrıca altın topa ne olmuş-

tu?

Hayalleri yerini rüyalara bıraktı. Yoksa tam tersi miydi? Her iki durumda da günlerce karyolada uzandı, gözlerini açmadı. Gulietta onu sarstı. "Sen ölüyor mu?" diye sordu yaşlı kadın. "Kiraliçe bilmek ister," dedi Gulietta, Tilli'yi papağan gibi tekrarlayarak, "sen ölüyor mu diye?" "Ah hayır," diye yanıtladı Leigh-Cheri hayal âleminde. "Anneme yaşadığımı söyle. Aşk için yaşadığımı." Derhal ö-zel totemiyle kurduğu ruhani ilişkiye geri döndü. Bu

totem, hem kurbağa hem ağaçkakan, zaman zaman da arzın merkezinde koşarak küçük tüylerini döken sincap olabilen bir hayvandı.

Aradan zaman geçti. Bir hafta olmalıydı. Belki daha fazla. Sonra bir akşam zihni açılmış bir halde, taptaze uyandı. Ayağa kalktı, gerindi. Tavan arasında birkaç tur ağır ağır koştu. Eğildi, elleriyle ayak parmaklarına dokundu. Yemek tepsisindeki soyaburgeri ve patates püresini iştahla mideye indirdi. Lazımlığı amacı doğrultusunda kullandı. Karyolaya oturdu. “Evet hayattayım,” dedi. “Aşk i-çin hayattayım.” Kendini iyi hissediyordu. Gerçi itiraf etmeliydi, sıkıntının ılık nefesini hâlâ ensesinde hissediyordu.

O anda gözüne bir şey ilişti. Görüşünün etek ucuna bir şey takıldı, onu çocuk gibi çekiştirdi. Siyaha boyalı olmayan yegâne camdan içeri ay ışığı sızmıştı ve bir nesneyi aydınlatıyordu. Oraya doğru yürüdü, nesneyi eline aldı. Camel paketi ilk kez dikkatini çekiyordu.

57) Tapmaklar, minareler, vaha, piramitler, devenin kendisi, hiç

görünmeden Leigh-Cheri’nin vizyonundan süzüldüler. Bakıştan, yılların okuryazarlığıyla şartlanmışçasına, üreticinin federal yasalar gereği paketin sol yanma basmak zorunda olduğu mesajda

durdu.

145

FlOARKA/Ağaçkakan

Uyan: Sağlık Bahanlığı’nm Saptamasına Göre Sigara İçmek Sağlığa Zararlıdır.

. . . matbuydu; mavi mürekkeple yazılmıştı; arka fon, Leigh-Cheri’nin mavi irislerinin etrafındaki deri kadar aktı, kütüphanedeki halının eski hali kadar aktı.

Leigh-Cheri’nin zihninde tümör öbekleri fışkırdı. Yumuşak pembe ciğerler kömürleşmiş odun görünümü aldı. Kan ve spor jöleleri sızdıran ürkütücü küçük urlar, durumdan işkillenmeyen bir çayıra mantarlar gibi yayıldı.

Kırmızı kan damarları sıcaktan kavrulmuş orkidelerin filizleri gibi büzüldü. Çürük domatesleri ya da hastalıklı maymunların beyinlerini andıran pıhtılar organizmayı boğdu. Her pıhtı, organizma ölene dek ölmeyecek bir yanmadan kaynaklanan küçük duman bulutlan saldı.

Leigh-Cheri iğrenerek homurdandı. “Oha,” dedi yüksek sesle, diğer mantrayı kullanarak. “Bemard, insan bir yerde kapalı kalınca sigaranın arkadaş olduğunu iddia ediyor. Böyle arkadaşlar dururken düşmana ne hacet?”

Prensese göre, bir insanın neden sigara içtiği muammaydı. Ancak, insanlar doğal dünyadan bir şeyi alıp kendi bedenlerine dahil ettiklerinde doğa ve kültür arasında oluşan o derin anlamlı ortak yüzeye kendimizi yerleştirdiğimizde yanıt yeterince basit görünür.

Dört elementten üçü tüm yaratıklar tarafından paylaşılır ama a-teş yalnızca insanoğluna bağışlanmış bir hediyeydi. Ateşe, canımız o anda yanmadan en çok sigara içerek yakın olabiliriz. Sigara içen herkes, tanrıların ateşini çalıp evine götüren Prometheus’un cisim-leşmiş halidir. Güneşin gücünü elde etmek, cehennemi etkisiz kılmak, o ilk kıvılcımla özdeşleşmek, yanardağın iliğini emmek için sigara içeriz. Peşinde olduğumuz, tütün değil, ateştir. Sigara içerken bir çeşit ateş dansını, yıldırım kadar eski bir ritüeli icra ederiz.

Sigara tiryakilerinin dindar fanatikler olduğu atılanıma mı gelir bu? Kabul edin, arada bir benzeriik var.

Sigara içen kişinin akciğeri, ateş tanrısına kurban edilmiş çıplak bir bakiredir.

58) Leigh-Cheri okuyacak başka bir şey olmadığından sonunda paketin geri kalanını okudu. Camel: Türk ve Yerli Harman Sigaraları: Seçim: Kalite: R. J. Reynolds Tobacco Co., Winston-Sa-lem tarafından üretilmiştir, N.C. 27102, ABD; 20 Adet Birinci Sınıf Sigara; ve 1913’te (Kızıl saçlı dünyalılara Argon’dan son yayının yapıldığı iddia edilen yıl) üretilişinden beri paketin arka yüzünü süsleyen o ünlü yazı: *Hediye ya da kupon arayışı içinde olmayınız zira Camel sigaralarında harmanlanan tütünün maliyeti bunların kullanımını olanaksız kılar.*

Leigh-Cheri bu cümlede geçen a’lan saymaya çalıştı. Paket o-kuyan diğer pek çok kişiyle aynı sıkıntıyı çekti: Hemen hemen hiç kimse a’lan ilk seferde doğru sayamaz. Gözlerini deveye sabitle-yince devenin gövdesinde bir kadınla bir aslarım saklı olduğunu saptadı. Ayaklarının ucuna basarak paketi siyaha boyanmamış yegâne pencere camına tuttu ve yansımasında SEÇİM kelimesinin ayna görüntüsünde de paketteki gibi okunduğunu, ayna etkisiyle tersine dönmediğini gördü. Bu, Leigh-Cheri’ye, Camel paketinin bo-yutsal sınırlan, madde ile madde olmayan arasındaki çizgiyi aştığı ipucunu verebilirdi ama bunun önemini hemen kavrayamadı. Onun için sıradan bir oyundu. Paketin üzerinde başka develer aramak gibi. (Piramidin arkasında iki deve daha vardır.)

Leigh-Cheri, Bemard’in Camel paketini okuyup okumadığını merak etti. Okumuş olması gerektiğine karar verdi. Nasıl ki günlük İncil okumalan, Haçlı Seferleri sırasında ayn düşen şövalyeler ile hanımefendiler arasındaki bağı korumuşsa, o da aynı şekilde kendini Bemard’a daha yakm hissetti.

Prenses sabah kalktığında ve gece yattığında Camel paketini o-kudu. Bazen gün içinde okudu. Paketin üzerindeki sözcükler onun için teskin ediciydi. Basit ve anlaşılırdı. Diğer bazı paketlerdeki e-debiyat gibi beynini kanncalandırmıyordu. Mesela Cheerios’daki gibi.

Laf kalabalığıyla dolu ve biraz totolojik olan Cheerios kutusunun sağ yan yüzünde şunlar yazılıdır:

Bu kutudaki Cheerios’un kalitesinden ve/veya performansından mem-

' İngilizcedeki karşılığı CHOfCE kelimesinin, bu şekilde yazıldığında ayna görüntüsü değişmez, (ç.n.)

nun kalmazsanız adınızı, adresinizi ve memnun kalmama gerekçenizi kutunun *bütün* kapağıyla birlikte ödemeli olarak şu adrese gönderiniz: General Mills, Inc., Box 200-A, Minneapolis, Minn., 55460. Satın a-lırken ödediğiniz ücret tarafınıza iade edilecektir.

Bu sözlerde savunmacı bir ton, kuşkucu bir eğilim bulunması, para konusunun tatsız bir şekilde devreye sokulması yetmezmiş gibi bir de

okuyucu, Cheerios’un “performansı” ile tam neyin kastediliyor olabileceği konusunda kafa yormak zorunda bırakılır.

Cheerios tanelerinin sesleri kısılmış olabilir miydi? Virajları iyi alamıyor olabilirler miydi? Erken boşalma sorunları mı vardı? Yaş, zamanlamalarını mı etkilemişti, yoksa sezon ortası durgunluğu mu yaşıyorlardı? Sinirleri bozulduğu ya da kalpleri kırıldığı için dertli olan Cheerios taneleri cesurca gülümseyip gösteriyi sürdürmeye mi çalışıyorlardı?

Paketin üstündeki yazı için şu söylenebilir: İnsanın içinden bir koşu kilere gitmek geliyor. Gidip bir kutu Cheerios kapmak, kapağı çekerek açmak (olur da kutunun kapağım göndermek gerekirse diye yutmamaya dikkat ederek, zira *bütün* olmak zorunda), kutunun içindeki mumlu kâğıt torbayı iki elle ayırmak, Cheerios nüfusunun önemli bir azınlığını tepetaklak bir kâsenin içine sevketmek, onları derhal bir miktar sütle' ıslatmak (tahminen kuruyken performans gösteremiyorlar), üstüne biraz toz şeker serpmek. Sonra yüzünüzü kâseye yakın tutup çömelmek, seyretmek, değerlendirmek. Farklı şekil, ton ve dokudaki minicik, hafif, açık kahverengi yulaf gevrekleri, sütü ve eriyen şeker taneciklerini çekmeye başlarken, i-yice yumuşayıp ıslanırken, sıvı emildikçe azar azar genleşirken. Bu süre boyunca sarmal şekil; siklonun, girdapın, su çevrisinin şekli, kendinden oluşan ama yine de kendinden gizemli bir biçimde farklı bir şeyin şekli üzerine düşünebilirsiniz. Halkalar, haleler, denize düşen insanlar, yaşamın kesintisiz çevrimi, atomun merkezinin boşluk olduğu ya da en iyisi bedensel delikler üzerine düşünebilirsiniz. Ortadaki delikler şekerli süt taşkınına uğrayıp kâsenin içinde gevşeyerek kabarcıklar halinde yüzerken sarmal biblocuklar hâzinesi neyi çağrıştırabilirse onu düşünebilirsiniz. Fakat zihniniz oradan oraya gezinirken bile değerlendirme yapar, sınar, eleştirir, tekrar tekrar sorarsınız: Cheerios biralı buğday gevreği ile boy ölçüşe-

bilir mi, yokluk zamanında yarasa bokuyla güzel gider mi, Ed Sul-livan onlarla sözleşme imzalar mıydı, Knute Rockne onları işe alır mıydı, bu küçük pezevenklerin *performansı* nasıldı?

İnsan, böyle anlarda, Camel uğruna bir mil yürürüm diyen adamın neyi kastettiğini anlıyor.

59) Leigh-Cheri zamanı Gulietta'ya göre hesaplamaya başladı. Gulietta öğle yemeği getirdiğinde öğle saatiydi. Gulietta akşam yemeği getirdiğinde saat akşam altıydı. Gulietta lazımlığı boşalttığında ya sabah sekiz ya da akşam sekizdi, aradaki farkm ne önemi varsa. Gulietta onu üçüncü kattaki (Max ve Tilli'nin nadiren kullandığı) banyoya yıkanmaya götürünce prenses biliyordu ki, günlerden cumartesiydi ve bir hafta daha geçmişti. Doksan banyodan sonra, kukusunun doksan kez sabunlanmasından sonra, sevgilisi şartlı tahliye için uygun duruma gelecekti. Gulietta onun saati ve takvimiydi. Zaman, gözbebekleri sulanmış, ihtiyar, sıska bir kadındı.

Uzamı ise artık tavan arasının duvarlarıyla değil, daha ziyade Camel paketiyle tanımlar oldu. Camel paketi üç boyutlu dikdörtgen bir cisimdi; yedi santim yüksekliğinde, beş virgül üç santim eninde ve iki santim derinliğinde. Leigh-Cheri'nin gözlerinin selofandaki her kırışığın üzerinde emeklediğini hayal edin. Leigh-Cheri'nin, çanaklarında az su bulunan bir çift akvaryum balığını andıran gözlerinin beklentiyle baktığını hayal edin.

Bir çevreci olarak lazımlıkla daha çok ilgilenebilirdi. Lazımlık yardımsever, ekolojiyi koruyan bir işleve sahip olmakla kalmayıp ayrıca (bir meme, kavun ya da Ay kadar biyomorfik olan) yuvarlak şekli doğal dünyayı çağrıştırıyordu. Ne var ki, yaşadığı hücrenin havasmı canlandıran, sadece (rasyonel akim biçimsel eşdeğeri) dik açılardan ve paralel çizgilerden oluşan Camel paketiydi. Saz otlarının uzağında, resim tahtasının üzerinde doğmuş Camel paketiydi. Bizleri keyfi olandan, yani açıklanması imkânsız olandan korumak üzere tasarlanmış bir şekle sahip Camel paketiydi. Mantıklı, yapay bir şekilde geometrik olan Camel paketiydi.

Sabahlan, "Guiietta lazımlığı boşaltır"a aşağı yukarı çeyrek kala Leigh-Cheri uyanır, Camel paketini karyolasının baş ucunda bulurdu. Bir hayvanın sükûnetine sahipti paket. Kimi sabahlar süngerin üzerinde, Leigh-Cheri'nin yastıksız başının yanında dururdu. Bir rüyanın zorlamasıyla kulağından fırlamış bir mücevherdi sanki. Leigh-Cheri sabah karyolada uzanırken bir ya da belki iki kez haylazlık edip paketi kasık kemiğinin yuvasına yerleştirmişti. Bu yumurtayı hangi acayip kuş yumurtlamıştı?

Uzunca bir zamanı paketi havaya atıp tutmakla geçiriyordu. Paketi sırtının arkasında, omzunun üzerinde, dişlerinin arasında ya da gözleri kapalı yakalayacak kadar ustalaşmıştı.

Onunla zıplayarak oynarken eski birtakım amigo numaralarım uyguluyordu. Ancak çoğu zaman paketi elinde tutup oturuyor, gözlerini onun egzotik görüntülerine dikiyor, manzarasını bayındırlaştırıyor, sömürgeleştiriyor, orada hayatta kalmayı öğreniyordu.

Çölü geçerken yerlilerin yaptığı gibi kendini kukuletalı cüppeyle sarmalamayı öğrendi. Kızıl saçlılar güneşte kolay yanardı. Hangi taşlardan su çıkartılabileceğini öğrendi. Serabın özel gerçekliğini takdir etmeyi öğrendi.

Bir gün bir ağaçkakanın tak-taka-tak'mı işittiğini sandı ama ne kadar aradıysa da palmiye ağaçlarının gövdelerinde gaga delikleri bulamadı.

Leigh-Cheri, ister yaya ister deve sırtında, gözleri yere bakarak dolaşıyordu. Leigh-Cheri kibrit çöpleri arıyordu. Kumda siyah çizme izleri arıyordu.

60) Banyolar birbirini kovaladı. Öğünler geçti. Lazımlık doldu, peşi sıra boşaltıldı. Bahar mevsimi yavaş yavaş yaza dönüştü. Haziran sonu geldiğinde tavan arası öyle havasızdı ki nefes almak güçleşmişti, ama vahada her zaman serin bir esinti oluyordu. Leigh-Cheri pınarın başındaki gölgelikte oturup Camel paketiyle atıp tutmaca oynuyordu. Paketi peş peşe saatlerce atıp tutuyor, a-tıp tutuyordu. Bu esnada pınarın sularındaki büyük, yaşlı, yeşil amfibiler, röntgencilerin güzelliği yakalayıp bir şeyi sonsuza dek sa-

bitleyebilen o pörtlek bakışlarıyla gözetliyorlardı onu. Leigh-Che-ri'ye, A'ben Fizel'i, onun kendisine kur yaparken takındığı ifadeyi hatırlatıyordu bu.

Pınarın başına belirli aralarla göçebeler geliyordu. Gerek kadınlar gerek erkekler, bir esnafın cennet düşündeki yazarkasalar gibi şıkır şıkır öten el yapımı gümüş takılar takıyorlardı. Antika tüfekleri balık oltaları kadar uzundu. Su doldurdukları kil testiler, İsa'nın yaradamn gözünde yalnızca bir ışıltı olduğu zamanlarda yapılmıştı. Berberiler ve Bedeviler tek hörgüçlü binek develerine su içirmeye geliyorlardı. Şeyhler geliyordu. Petrol kuyuları, Oxford'da okuyan oğulları olmayan ama yine de Doğu'daki her ipekböceğinin e-gosunu şişirecek türden cüppeler giyen ve prensesi öksürtecek denli yoğun parfüm dumanları arasında yitip giden şeyhler.

Leigh-Cheri o tacirlerin, talancılann, dansözlerin, Ali Babaların ve kervan liderlerinin istisnasız her birine, güzergâhları üzerinde kızıl saçlı kanun kaçaklarına rastlayıp rastlamadıklarını soruyordu, onlar da karşılığında Leigh-Cheri'den sigara istiyorlardı.

"«Ama paketi açamam," diye açıklamaya çalışıyordu. "Açarsam her şey bozulur. Başarılı bir dış gerçeklik, el değmeden bırakılan içsel vizyona bağlıdır."

Bir nefes sigaraya, bir lokma yemeğe, bir fincan kahveye, bir parça göte ya da temposu hızlı bir öyküye ihtiyaç duyduğu halde nasibine hepi topu felsefe düşen her zeki kişinin yapacağı gibi dik dik bakıyorlardı ona.

61 Leigh-Cheri bedeninin Ay'la özel bir anlaşma yaptığmm far-kına vardığında aylardan temmuzdu. Kral Max'm yıldız o-yuncular maçında kırk dolar kaybetmesi, Gulietta'nm kokain stokunun tükenmesi aşağı yukarı bu zamana denk düşmüştü. Leigh-Cheri asgari bir çabayla Ay çarkında dönmeye başlamıştı.

Tavan arası, geceleri ışık kapalıyken normalde bir ateşböceğinin mangal pikniğindeki sosisler kadar karaydı. Ancak dünyanın o u-cunda dolunay daima doğudan yükselirdi ve Ay'ın en büyük, en parlak olduğu gecelerde ok gibi bir ay ışığı siyaha boyanmamış ye-

gâne pencere camını delip geçer, Leigh-Cheri'nin uyuyan bedenine saplanırdı. Mayıs ayı geldiğinde Leigh-Cheri, tıpkı eski zaman insanları gibi, hilalde düzenli âdet görüyordu. Temmuzda dolunay çıkınca yumurtlamaya başladığım gözlemledi, geceleri yapay ışıklandırmayla kirlenmeyen her sağlıklı kadının yapacağı gibi. Yumurtlamak üzere olduğunu daima anlayabiliyordu; çünkü vajinal mukozası her zamankinden daha ıslak ve bol, ayrıca daha yumuşak ve kaygan hale geliyordu. Salgı bezleri, âdeta Sperm Ekspresi için rayları yağlıyordu. Tabii yumurtlamanın gerçekleşip gerçekleşmediğini sınamak tehlikeli olabilir; çünkü hazır bir vajina keşfe çıkmış bir parmağı hizmete amade bir fallusla karıştırıp heyecandan onu i-çine almaya çalışabilir. Ancak Leigh-Cheri'nin gösterdiği direnç, tam anlamıyla kahramanca değilse bile hayranlık vericiydi. Mukoza testleri kanıtladı ki, Leigh-Cheri bilmeden ama başarıyla Ay takvimini kullanmaya başlamıştı.

Bemard, Ay takvimi yöntemini savunan bir kişi olarak onunla gurur duyardı. Bemard onunla gurur duyardı, işin ironik yanma rağmen: Leigh-Cheri âdet günlerini artık önceden bilebiliyordu ve yumurtlama zamanım kesin saptamıştı. Artık kendi arzusuna göre hamile kalıp kalmama yetisine sahipti, doğum kontrol sorununu nihayet çözmüştü ama heyhat, her şey boşunaydı. Sperm Ekspresi Puget Körfezindeki tavan arasından geçmiyordu.

Yine de Bemard'ın teorisini kanıdamak onun için sevindiriciydi. Üstelik biyolojik çevrimleriyle temas halinde olma duygusundan, bu çevrimlerin evrenin ritimleriyle uyum içinde olmasından iktidar ve mutluluk anlamı çıkarmıştı. Çatının iki yüz otuz dokuz bin mil yukarısındaki Ay'ın kendisini nasıl böyle derinden etkileyebildiğini merak etti. Ay'dan dört kat büyük olan Dünya görünüşte üstündü. Dünyanın yerçekimsel ağına düşen Ay, Dünya'nın etrafında dönüyor ve asla kurtulamıyordu. Ancak her yarı uyanık materyalistin de gayet iyi bildiği gibi, tuttuğunuz şey sizi tutar. Dünyanın da Ay'dan kaçması olanaksız. Ay sular orkestramızı yönetir, kan kovanının bekçisidir. Manyetik bir alanda her nesne diğer bütün nesnelerin üzerinde güç uygular. Sonuçta Ay da bir nesnedir. Tıpkı altın bir top gibi. Tıpkı bir paket sigara gibi.

Çok yoğun görünen nesneler dokusu bile aslında taneciklerin ve dalgaların gevşekçe öriilmesinden oluşur. Nesneler arasındaki farklılık ve etkileşimlerin kökeni, bileşik titreşim frekansları esnasında ortaya çıkan kanşım modelleridir. Velhasıl Leigh-Cheri, Camel paketi üzerinde güç uyguluyordu. Paket de onun üzerinde. Elbette böyle bir güç, paketin fiziksel özelliğiyle (büyüklüğüyle, ağırlığıyla, şekliyle, kimyasal bileşimiyle ve hepsinden önemlisi yakınlığıyla) ilgiliydi. Onu süsleyen resmin ifade ettiği içerikle değil. Ah, a-ma resimle ifade edilen sembollerin kendi ağırlıkları ve ciddiyetleri vardır. Din tarihi bunu canlı bir şekilde göstermiştir. Leigh-Cheri'nin bir nesne olan Ay ile bir ilişkisi vardı (siz okurların da bir nesne olan bu kitapla bir ilişkiniz var, içeriğinin bir satırına daha katlanıp katlanamayacağmız ayn mesele). Leigh-Cheri aynı şekilde kendini bir nesne olan Camel paketiyle de ilişkiye girmiş buldu. Bu sırada Camel paketindeki sembollerde Argonlu kızıl saçlıların uzun zamandır kayıp mesajlarına benzeyen şeyi çözdü.

Yirminci yüzyılın son çeyreğinin en Önemli keşfi olabilirdi bu. Öte yandan aşın titiz davranan, öküz altında buzağı arayan bir kişinin en nihayet ton balığı konservesinde karşısına çıkabilecek bir sıçan kılı da olabilirdi. Platon incelenmemiş bir hayatın yaşamaya değmeyeceğini iddia etmişti. Kral Ödip bundan o kadar emin değildi.

62) Pıenses Leigh-Cheri’nin, gençliğinin baharını paylaştığı o

nesnede Argon’a dair bir şey keşfetmesinden önce haftalar geçecekti. Nişastalı öğünlerle, cumartesi banyolarıyla ayırt edilen haftalar. Bu arada yaz kendi işine gücüne baktı. Böğürtlenler çoğaldı. Finolar kesik kesik soludu. Pervane kanatlan daireler çizerek döndü. Tavan arası ısındı. Max ve Tilli’nin vatanındaki ayaklanma da ısındı. Kralla kraliçeyi daha çok ilgilendiren, ya da Chuck dışında herkese öyle geliyordu (Chuck başka şeylerin yanı sıra Leigh-Cheri’nin tavan arasında gizli bir radyo istasyonu işlettiğine inanıyordu), Puget Körfezi’nde ayakkabı kutusundan sarayda gerçekleşen bir isyandı.

Gulietta zam istiyordu. Daha doğrusu, Gulietta maaşa bağlanmayı istiyordu; çünkü Furstenberg-Barcalona ailesine hizmet ettiği yetmiş küsur yıl boyunca karın tokluğuna çalışmış, kendisine asla tek kuruş ödenmemişti. Yaşlı kadına zaman zaman yurtdışından az miktarda para gelirdi. Bu paralar, kâh yeni bir bikini, kâh koşu a-yakkabısı almasını, bir pazar pomo filme gitmesini, diğer bir pazar lunaparkta hızlı trene binmesini sağlasa da kokain ihtiyacım karşılamaya yetmiyordu.

Plastik kurbağanın içine doldurulmuş Pem malı tabaka (uyuşturucuyu Bemard’a bir zamanlar hayatını kurtardığı kanun kaçağı bir dostu vermişti) perakende pazarda yaklaşık on bin dolar ederdi. Gulietta bu malı dört ayda götürmüştü. Şimdi ise mahrumiyet içinde, sinirleri boşalmış ve dehşete kapılmış bir halde haftada elli dolar ücret istiyordu. Aşağı yukan yüzyılın başlangıcından itibaren geriye dönük olarak hesaplanmak üzere.

“Faul!” diye haykırdı Kral Max. Uzun at suratı, alnından çenesine dek titredi. “Aut,” diye haykırdı. “Destenin altından kâğıt dağıtıyorsun.” Kalp kapakçığının çıkardığı gürültü, iki mekanik farenin bir kaşık çekmecesinde sevişmelerini andırıyordu.

Kraliçe Tilli’nin iri cüssesi sararıp soldu. “Ay-ay, spagetti-ay,” diye kekeledi. Fikrini daha kapsamlı bir şekilde geliştirmemeyi tercih etti.

“Bu aptal fikri hemen unut,” diye önerdi Max.

“Bir domuz gözünde unutacağım,” diye yanıtladı Gulietta. Verdiği yanıtta tercümeden kaynaklanan bir anlam kaybı olmuştu aslında. “Bana borçlusunuz.”

“Borç borç spagetti borç,” dedi Tilli. Max’m kalbinden çıkan takırtı, Tilli’nin konuşmasının geri kalanını bastırdı.

“Para yoksa iş de yok,” dedi Gulietta.

“Blöf yapıyorsun,” dedi Max.

“Grev yapıyorum,” dedi Gulietta.

“Ay-ay, spagetti-ay,” diye açıklayacak oldu Tilli, konuyu özetlemek babında. Sonra diğerlerinin akimdan geçen düşünceleri tahmin ettiklerini anladı.

63) Grev haberinin tavan arasına ulaşması biraz zaman aldı. Alt katta kargaşa hâkimdi. Gulietta'nın Maui’ye gittiği zamandan daha beterdi: Kirli bulaşıklar yığıldı, toz topaklan serbestçe yuvarlandı, pis çamaşırlar sepette mayalandı ve yemeklerin kalitesi gurme cetvelinde 1.8’e düştü. Dahası Gulietta evin grev gözcülüğünü yapıyor, ellerine geçirdiği bir çift firm eldiveni dışında çıplak halde dışanda bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Dönümlerce uzanan böğürtlenler sayesinde caddeden görülemiyordu. Sırp-Hırvat-çasının Deli-Zırvası kadar basit görünmesini sağlayan bir dilde hazırlanmış grev pankartının yoldan geçen sıradan biri tarafından o-kunma tehlikesi yoktu. Ancak böğürtlen çalılarının gasp etmediği o minicik çim parçasında yaptığı protesto yürüyüşü, Max ve Tilli’yi son derece kızdırıyordu. “Bunca yıl sonra,” diye homurdandı Max, “Amerika sonunda kanma girdi.” Tilli’nin mutat yorumunu yinelemeye hacet yok.

Oysa hadise, yukarıda, tavan arasında etkisini pek az hissettirmişti. Gulietta’mn genç hanımefendisiyle bir alıp veremediği yoktu. Ona hizmet

etmeyi sürdürdü. Hatta, bolca boş vakti olan Gulietta, en az diğer nedenler kadar sıkıntı nedeniyle de tavan araşma program dışı ziyaretlerde bulunmaya başladı. Böylelikle prensesin saatinin ağzma sıçmış oldu. Grev yapan hizmetçi, aşk mahkûmuna bir seferinde yığınla dergi getirdi. Aralarında *Arizona Detective'in* bir sayısı, *Car and Driver, Fruit and Tarantıda ve Pork and Trichi-nosis'in* ikişer sayısı, *Gentlemen's Anüs'un* yeni bir sayısı ve prensesi daha sakin iklimlerde bir koa ağacının saygısız yapraklan altında yayılmış otururken, olağandışı yuvarlaklıktaki memeleri "Ba-linalan Kurtaralım" tişörtünün düz pamuklu yüzeyine topografik ihtişam katarken, kocaman mavi gözleri modem Mu hayalleriyle hülyalı bakarken gösteren tam sayfa bir fotoğrafın olduğu *People* dergisinin sayfalan kıvnlmış bir sayısı vardı. Leigh-Cheri yalnızca Camel paketini okumakta kararlıydı. Dergilerin ve onları getiren kişinin alt kata geri dönmesini emretmesinden önce edebi tahrikle on beş rauntluk bir mücadele yaşandı.

Başka bir seferinde Gulietta, Yakışıklı Prens'i yapay doğal ortamıyla birlikte tavan araşma getirdi. Bir insanm hiçbir canimin eşliği olmadan yaşaması sağlıksızdır, diye üsteledi. Leigh-Cheri bu kez razı geldi. Hem kurbağalar söz konusu olunca, yaşlı kadının önemsenmesi gereken gizli bilgilere sahip olduğundan kuşkulanıyordu. Leigh-Cheri, ayrıca şöyle bir akıl yürüttü: Bemard'ın hücresindeki havayı soluyan canlı bir şey, bir sinek, bir pire, bir fare, bir hamamböceği, bir karınca, *bir şey* olmalıydı ve dolayısıyla Yakışıklı Prens'i kabul etmek sevgilisinin yaşantısını aynen tekrarlama yeminini bozmayacaktı. Yalnız bir konuda üsteledi. Gulietta, nasıl ki gardiyan vekili olarak Leigh-Cheri'nin günlük ihtiyaçlarıyla ilgileniyorsa kurbağanınkilerle de öyle ilgilenecekti.

Leigh-Cheri, Gulietta'nm son zamanlarda tavan arasına anadan doğma geldiğinin farkına varmadıysa, bunun nedeni, hava haziranda ısınalı beri kendisinin de üzerine tek bir şey giymemiş olmasıydı muhtemelen. Prenses sonunda grevi öğrenince eğlendi. Babasının muhtemelen Seattle Supersonics takımının santr oyuncusu Jack Sikma hariç ABD'deki her sıradan vatandaşa fazla para ödendiğini düşündüğünü biliyordu. Kralm kalbinin zaman zaman belden aşağı bir tekme yemesinin kötü değil, iyi olduğunu düşünüyordu. Yine de Bemard'm işçi sendikalarına pek sıcak bakmadığım hatırlamak zorunda kaldı üzülerek. Bemard grevlere karşı

değildi. Ortalığı karıştıran hemen hemen her şeyi onaylardı. Fakat sendikaların büyük şirketlerin kötü oyunlarını denetlemekte etkili oldukları zamanların çoktan geride kaldığına, hatta sendikaların büyük şiıketler *haline geldiklerine,* kokuşmuş uygulamalar ve feci hilekârlıklar bakımından büyük şirketlerden belki de daha kötü koktuklarına inanıyordu. Bu Hawaii'deki fıravunfaresi sendromunun tıpatıp aynısıydı. Denetleyenleri denetleyenleri kim denetleyecekti?

Kaosun keçi ayaklan aşağıdaki mutfağın muşambası üzerinde dans ededursun, Leigh-Cheri emek ve yönetim ürerine çeşitli düşüncelere daldı. Ancak bu düşünceler çok geçmeden silikleşti. Grev yapan kocakarıya ve Yakışıklı Prens'e rağmen ilgisi Camel paketine odaklanmıştı. Ve Camel paketi onu piramitlerin gizemli dünyasına sürüklüyordu.

64) Leigh-Cheri, tavan arasında gerçekten Büyük Sahra kadar tozlu bir pencere pervazına sigara paketini yerleştirirdi. Ardından paket göz hizasında, piramitlerse ufukta olacak şekilde diz çökerdi. Anlaşılmaz bir güce sahip, heybetli ve sonsuz piramitler, Leigh-Cheri'yi çekiştiriyordu, ra ki o, uçsuz bucaksız kumlarda yarı trans halinde dolaşmaya çıkana dek, piramitlerin isimlerini zikredene dek: Tiahuanako ve Gize; Seneferu ve Keops; Teti, Pepi ve La Huaca de la Luna; Zoser, Haba ve Ammenemes; Neferirkare, Ux-mal ve Chicken Itza;[1] hop Kefren, hop Unas, hop tiralay; hop tiri-lom, hoppala Sesostris II.

Piramitlerin uzaktan yarattığı izlenim, düzgün ve iyi korunmuş olduklarıydı ama yakından bakıldığında zaman ve yağmacılar yüzünden Gulietta kadar harap durumdaydılar. Kapak taşlan ve bir düzine ya da daha fazla yapı taşı piramitlerin tepesinden çıkarılmış, Tura kireçtaşının tüm kaplaması, kaideye yakın bazı bölümler dışında, üçgen yüzlerden sökülmüştü. Tünellerin yan duvarlannda hazine avcılan tarafından delikler açılmış, girişimci müteahhitler köprülerini ve konutlarını desteklemek için taşlan rasgele söküp almışlardı. Piramitler, yalandan bakıldığında bedavacıların yolda bulduktan pastalara benziyordu. Yeryüzünde kemirilrnemiş tek bir piramidin kalmadığım düşünmek Leigh-Cheri'yi üzdü.

"Elimde değil, bir piramide bakarken kendimi Perry Mason" gibi hissediyorum," dedi Leigh-Cheri. Kastettiği şuydu: O devasa yapıların salt

görüntüsü bile, çoğu kişi gibi onu da, rejim haplarıyla, birayla beslenen bir savcı misali sorular patlatmaya itiyordu.

Nasıl yapılmışlardı? Niye yapılmışlardı? Kim yapmıştı onları? İnsan ruhunu garip bir şekilde etkilemelerinin nedeni neydi?

Uzmanlar Mısır piramitlerinin birer mezar olduğunu söylemişlerdir. Peru, Meksika ve Orta Amerika piramitlerinin tapmak oldukları söylenmiştir. Çin, Kamboçya ve Illinois, Collinsville piramitlerine geiince arkeologlar tahmin yürütmekte isteksiz davranmışlardır. Mariner 9'un Mars yakıtımdan geçerken fotoğrafım çektiği piramit şeklindeki dört yapıya gelince, çoğu bilimadamı, onları unutmayı yeğlerdi. Piramit uzmanlan piramitlerin tapınak ve/veya mezar işlevlerine ilaveten Güneş ve Ay gözlemevleri olarak da hizmet ettiklerini düşünüyorlardı. "Piramit eneıjisi"ne, piramit boşluğunda alenen biriken o güce, doğru koşullar altında gerek organik gerekse inorganik madde üretebilme becerisini kanıtlamış bir güce ilişkin kanıtların giderek artmasıyla birlikte, modem bir eğilimle piramitler eneıji kolektörleri ya da amplifikatörler olarak görülmüştür.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Leigh-Cheri, "bir piramit ister onlarca yıl süren bir dönem boyunca ahşap kaldıraçlar, rampalar, büyük kızaklar filan gibi ilkel mühendislik araçları kullanan yüz binlerce işçi tarafından, ister uzaylılar tarafından birkaç ayda lazer ı-şınlarıyla inşa edilmiş olsun, her iki durumda da tıraş jiletlerini bilemekten, meyve saklamaktan başka hiçbir işe yaramayan altı milyon tonluk bir alet yapma zahmetine katlanılmazdı."

Dahası, gözlerini piramitlere diken prensese öyle geliyordu ki, piramit inşaatçıları tarafından kullanılan ustalık ve bilimler, ortaya çıkan ürünler gibi, hemen hemen aynı olduğuna göre bunların inşasının ardında da aynı güdüler söz konusu olmalıydı. Üstelik, bunların inşası çok ileri düzeyde ve kimileri o eski uygarlıkların kapasitesini açıkça aşan matematiksel ve astronomik hesaplan gerektirdiğine göre, bu uygarlıkların arasında binlerce kilometre ve yüzlerce yıl bulunduğuna göre, inşaatın yöntemlerinden ya da amacından söz eden hiçbir kayıt bırakılmadığına göre, piramitlerin arkasında bilinmeyen yabancılar olmuş olmalıydı.

O yabancılar efsanevi Kızıl Sakallar olabilir miydi? Ve Kızıl Sakallar Argomdan gelmiş olabilirler miydi? Hem böyle bir gezegen var mıydı?

Yoksa Argon, Los Angeles’da esrarengiz bir kitapçının arka tarafındaki bir oda mıydı?

Varsayalım eski dünyada çeşitli Argon kolonileri vardı ve her kolonide piramitler inşa edilmişti. Argon’u, piramitleri ve bunların inşasının gerektirdiği bilimsel bilgiyi ve neredeyse imkânsız taş ustalığını dünyalılara bahşetmeye iten ne olabilirdi? Bir ana plan var mıydı? Halen yürürlükte miydi?

Kızıl saçın konuyla ilgisi vardıysa bu nasıl bir ilgiydi?

Ve neden *hiç kimse* Amerikan dolarında bir piramidin ne aradığını bilmiyordu?

Ve bu bağlamda, Amerikan ve Türk tütünlerinin harmanlanmasıyla üretilen çağdaş bir sigara paketinde piramitlerin ne işi vardı?

Leigh-Cheri sorgulamasında ne zaman bu aşamaya ulaşsa vazgeçiyordu. “Bemard’m birtakım fikirleri vardır muhtemelen,” dedi bir seferinde. “Ben herhalde kalın kafalının tekiyim.”

Bunu der demez hunili bir deliyi düşündü ve huninin tıpkı bir...! Ve yeniden piramitlere döndü.

65) Piramitler beyninde tümör gibi yer etmişti. Pek çok sabah ka

nun kaçağının bedeni yerine taş anıtları düşünerek uyandıktan sonra bir seferinde Gulietta'yı King County Halk Kütüphane-si’nin Richmond Plajı şubesinden ambalaj tasarımı tarihi üzerine kitaplar almaya gönderdi. Tavan arasına bir kitabm girmesi tam anlamıyla caiz değildi ama yirminci yüzyılın son çeyreğinde ne caizdi ki? Yasaların, zamanı gelince çözülmesi gereken düğmelere benzediğini bizzat Ağaçkakan öğretmişti ona ve insan kendi kurallarını da bozamadıktan sonra kimin kurallarını bozabilirdi?

Gulietta kütüphaneye gitmek için üstüne.elbise giydiyse de grev pankartım taşımayı sürdürdü. Gerçi pankartı kimsenin anlaması mümkün değildi. Grev süresince asgari düzeyde ev işi yapmak zorunda bırakılan Chuck, yer bezini bir kenara atıp Gulietta’yı takip etti. Gulietta onun peşinden geldiğini

biliyordu herhalde; çünkü her bir ya da iki sokak başında bir omzunun üzerinden arkaya bakıp kendi kaba dilinde “Grev kırıcı!” diye bağırıyordu. Chuck, Guliet-ta’nın inzivaya çekilmiş prensese neden ambalaj tasarımıyla ilgili kitaplar getirdiğini anlamaktan acizdi ama görevi gereği konuyu CIA’e bildirecekti.

Chuck kütüphane raflarının arasında gizlice Gulietta’yı izleye dursun, ne idiği belirsiz bir kamyonet iki yanı böğürtlen çalılarıyla kaplı dar yoldan, her iki camından entrika sarkarak hızla saraya doğru ilerledi. Yabancıya benzeyen iki adam indi kamyonetten. Eylül ortasında güneşli bir gün olduğu halde şapkalar takmış, uzun ve koyu renkli pardösüler giymişlerdi. Adamlar kapıyı çalmadan girdiler içeri. Yer bezi, kova, fırça ve gazete yığınlarının üstünden atlayarak, toz topaklarını, fino boklarını ve yer yer poker fişlerini a-yaklarıyla kenara iterek dosdoğru Tilli ve Max’ın yanma gittiler.

66) O gün daha sonra tavan arasının kapısı tıklatılınca Leıgh-Cheri duraksamadan açtı kapıyı. Gulietta’yı bekliyordu. Oysa karşısında dikilen babasıydı. Gürültülü kalbi farklı nitelikte bir kapıyı tıklatıyordu.

Kral aşın telaşlıydı. Leigh-Cheri, onun utanmasını, beş ay yüzüne bakmadıktan sonra mabedine tecavüz etmesine yordu ilk önce. Sonra çıplak olduğunu fark etti. Havasız tavan arasındaki sıcaklık yüzünden meme uçlarından ter damlaları sarkıyordu, apış arasındaki kıllar nemliydi ve yakın zamanda mutlu edilmiş gibi parlayan dudaklardan geriye itilmişti. Kukıısu tıraşlanmadığı sürece daha fazla meydanda olamazdı.

“Affedersin,” dedi Leigh-Cheri. Üstüne bir tişört ve külot geçirdi.

“Ah, alışıyorum artık. Önce Gulietta, şimdi de sen. İnşallah sırada kraliçe yoktur.”

“Ay-ay, spagetti-ay!” diye ansızın bağırdı prenses. İkisi de güldü.

“Biliyorsun ziyaretçi yasak”

“Özür dilerim tatlım. Gulietta sana bu cildi getirmek üzereydi Bari ben getireyim dedim.” Kızma bir kitap verdi. *“Sarıp Sarmalamak: Ambalaj*

Sanatı. Doğrusu tuhaf bir konu.”

“Benim aklıma daha tuhafları geliyor. Örneğin Amerika’da sürgün hayatı yaşayan bir kraliyet ailesi. Ayrıntıya gireyim mi?”

Max kafasını hayır anlamında sallamak üzere davrandı ama kafası öylesine meşguldü ki, tek yapabildiği iki yana salınmak oldu. Şarîo bıyığı da kafasıyla birlikte iki yana salındı. “Lafı uzatmayacağım Leigh-Cheri. Merak ediyorum, ruh sağlığının yerinde olduğu söylenebilir mi?”

“Kim tarafından?”

“İlgili taraflarca.”

“Kriterlerinin ne olduğuna bağlı.”

“Sorumluluk ve...”

“Neye karşı sorumluluk?”

“... liderliğe ve...”

“Liderlik ne zamandan beri sağlıklı aklın kriteri oldu? Ya da tam tersi. Hitler doğuştan yetenekli bir liderdi, hatta Nixon bile. Ergenlik çağında liderlik özellikleri göstereni, anüs nakli için hukuk fa-

kültesine postalarlar. Tutunursan hükümete girersin. Bemard öyle söylüyor. Dediğine göre, o kadar çok götün politikaya atılma nedeni, bunun bir hedefe doğru ilerleme içgüdüsü olmasıymış. Neyse, anladığım kadarıyla kimi romantikler benim izimden gitmeye başlamış. Bu da beni bir tür lider yapar.”

“Son sayıma göre, on yedi genç kadın ve bir genç erkek, senin böyle sevdalı bir şekilde arzularının peşinden koşmanı taklit etmek hevesiyle kendilerini odalarına kilitlemiş. Şebekler ve maymunlar, herhangi bir kuşbeyinlinin

rutin davranışlarını kopyalamaya kalkışır. Yerinde olsam *fazla* gururlanmazdım. Ama benim derdim başka. Oyunu tam desteyle mi oynuyorsun, ondan emin olmaya çalışıyorum.”

‘Tam ya da değil, ama en azından benim destem.”

Kral gözlerini tavan arasında gezdirdi. Oda tozlu, loş ve çıplaktı. Havasızdı, bir kenar mahallenin spor salonu gibi kokuyordu. Ayyaş bir güreş takımı yakın zamanda orada idman yapmış olabilirdi. Kral gürci kızının bu pis odada çıplak yaşadığım düşündü. Bedeninde çatlaklar var mı diye merak etti. “Leigh-Cheridedi. Neredeyse inleyerek. “Leigh-Cheri hayatını harcıyorsun.”

“Hayatım hiç bu kadar dolu olmamıştı baba. Ve nadiren daha mutlu oldu. ‘İlgili taraflarına’ söyle, aşk uğruna yaşanan bir hayat aklı başında olan tek hayattır. Hem burada başka meraklarım da var.”

Max odayı yeniden inceledi. Lazımlık, kurbağa kutusu, nevresim serilmemiş bir bez karyola, karartılmış bir pencerenin pervazında oturur gibi duran bir paket sigara. Başka meraklar derken? Max’m tüyleri diken diken oldu. Leigh-Cheri’nin nemli yanağını öptü. Devrim casusları tarafından ziyaret edildiğini, ülkelerim yeniden ele geçirince Leigh-Cheri’nin kraliçe olmasını istediklerini söylemeden çıktı gitti.

67) Kral Max giderken seslendi. “Ne zaman aşağı inmeyi planlı- yorsun?”

“Bemard serbest bırakılınca.”

“Peki ne yapacaksın o zaman?”

“Onunla birlikte olacağım.”

“Ne yapacaksınız? Kan koca yıkım ekibi mi kuracaksınız?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Onun planlan nedir, bilmiyorum baba. Hoşça kal.”

Hayır, Bemard hapisten çıkınca ne yapacaktı, Leigh-Cheri'nin en ufak bir fikri yoktu. Bemard'm planlan varsa ve bu planlara Le-igh-Cheri dahilse de ona bildirmemişti. Leigh-Cheri babası gittikten sonra Ağaçkakan'm hayatta ne yapabileceğini hayal etmeye çalıştı bir an ama yalnızca birkaç şeyden emin olabildi. Bemard'm ağzma koymayacağı kadar vıcık vıcık bir hamburger yoktu. İçemeyeceği kadar vasat bir tekila yoktu. Şehir içinde kullanamayacağı kadar kuş pisliği ve pas kaplı bir araba yoktu (spor bir araba olsa yağmurda bile, karda bile arabanın üstünü açıp gezerdi). Kutsallığına saygısızlık etmeyeceği bayrak, alaya almayacağı mümin, yanlış notadan söylemeyeceği şarkı, gitmemezlik etmeyeceği dişçi randevusu, oyunlar oynamayacağı çocuk, soğuktan kurtarmayacağı ihtiyar, altmda yatmayacağı Ay ve (Leigh-Cheri bunu itiraf etmeden önce duraksadı) yakmayacağı kibrit yoktu. Peki ama Bemard *ne yapacaktı?* Altın topun başma ne geldiğini bulmaya çalışır belki, diye düşündü Leigh-Cheri hasretle. Allah biliyordu ya Bemard ortalığı karıştıracaktı.

68) İster sezgi deyin, ister vahiy ya da düpedüz şans. Neresinden bakarsanız bakın, bir evrakaydı. Evraka! Leigh-Cheri kozmik bilmeceleri ambalaj tasarımı hakkındaki bir kitaba başvurarak çözebileceğini ummamıştı elbette. Böyle bir kitabın, Camel paketinde neden piramitlerin bulunduğu konusunda onu aydınlatabileceğine dair bir . . . *önsezisi*. . . olmuştu yalnızca. Sonuçta çok az bilgi mevcuttu ama olan kadarı Leigh-Cheri'yi "Evraka!" diye bağırtmaya yetmişti.

Anlaşılan Camel sigaraları, ulusal pazarı 1914'te (Yehova Şahitleri ve diğerlerinin Vahiy Kitabı yorumuna göre İsa Mesih'e nihayet cennetin kralı olarak taç giydirilen yıl; bu arada Isa gibi sigara içmeyen ve bir başka kral olan Ormanlar Kralı Tarzan'ın ortaya çıktığı yıl) kasıp kavurmuştu. Meşhur Virginia ve Carolina tütünlerinden elde edilmiş yepyeni bir harman olan, tat ve koku vermek i-çin ithal Türk yapraklan katılmış ve bol miktarda tatlandırıcı eklenmiş bu sigaralar bizzat R. J. (Richard Joshua) Reynolds tarafından bir önceki yıl N. C, Winston-Salem'de yaratılmıştı. Paketin taşanını da 1913'te yapılmıştı. Yeni sigaraya karışımındaki Türk maddesine yaraşır egzotik bir hava katmak üzere "Camel" ya da "Kamer adını vermek Mr. Reynolds'ın fikriydi. Bamum & Bailey'yi pakete adını veren karakterin, şu bizim tek hörgüçlü aksi sirk devesinin fotoğrafîanmasma izin vermeye ikna eden kişi Reynolds'in genç sekreteri Roy C. Haberkem idi.

Geri plana piramitleri kimin yerleştirdiği belirsizdi. Camel etiketi Reynolds için Richmond'iı bir li-tografı şirketi tarafından hazırlanmıştı. Şirkette yeni çalışmaya başlamış gezgin bir litografı ustasmm, haber vermeden işten aynlma-dan önce, piramitleri de içeren son rötuşları yaptığı sanılıyordu. Adı kimsenin hatırında kalmamıştı ama anımsadıklarına göre, yetenekli bir teknik ressamdı ve alev rengi kızıl saçları vardı.

Piramitlerin Türkiye ile bir alakasının olmadığını Reynolds ya da çalışanları akıl etmiştir mutlaka. Ne var ki, yanlış yere konmuş taş yapılara ne genel müdürlükten ne de başka bir yerden itiraz gelmişti. Hatta Camel etiketi, ambalaj tarihinde en çok sevilen etiket haline gelmişti. Üretici 1958'de etiketi değiştirmeye kalkışınca ("Kırk beş yıllık tasarımı modernleştirmek için bildik deve ve piramit sembolünde birkaç küçük değişiklik") sigara içenler, önceki geceden kalma bir kül tablasından daha pis bir koku çıkardılar. Şirketin rahmetli kurucusunun oğlu R. J. Reynolds, Jr. o kadar sinirlendi ki, şirket hisselerinin büyük bölümünü sattı. Halk öylesine olumsuz tepki gösterdi ki, şirket yöneticileri hemen orijinal tasarıma geri döndüler.

Leigh-Cheri, Camel etiketinin öyküsünü üç-dört kez okuduktan sonra kitabı kapatıp lazımlığın üstüne koydu. Gulietta kitabı orada muhakkak görüp kütüphaneye geri götürecekti. Leigh-Cheri'nin kitapla işi bitmişti. Leigh-Cheri, *Baby Ruth* şekerinin, adını beysbol oyuncusundan değil Başkan Grover Cleveland'ın kızından aldığı ya da *Doıtble Bubble* sakızının esas adının *Blibber Bıubble* olduğu bilgisiyle düşüncelerindeki piramidin saflığını bozmak arzusunda değildi. Evraka cihazı çın çın ötüyor, ışıklar çakıyordu. Leigh-Che-ri, Camel paketini tavan arasının pis kokulu havasında iyice yukarılara atıp çenesinin altında tutarken bir teori üretmek üzereydi.

Diğer teoriler gibi biraz tuhafçaydı. İnsanın bu teoriyi takdir etmek için boş bir tavan arasında bir sigara paketi üzerine düşüncelere dalarak yalnız başına birkaç ay geçirmesi gerekebilirdi. Yine de teorinin yankısı hayli uzaklara ulaşacaktı. Ay uğruna dünyadan vazgeçen, aşkı kalıcı kılmayı delicesine isteyen prensesin hayatmı yeniden şekillendirecekti.

69) Teori geldiğinde ne kapı eşiğine bırakılmış bir öksüz gibi ge-lişimini tamamlamış haldeydi ne de bir ayakkabıdan çıkan büyük bir çivi gibi

keskin hatlara sahipti; bir bulamacın içinden yavaş yavaş net görüntülerin belirdiği bir fotoğraf baskısı gibi de çıkmamıştı. Daha ziyade bir türban, bir mumya sargısı gibi açıldı. Bir kopçanın, kutsal bokböceği şeklinde bir tokanın aniden gevşemesiyle başladı, sonra bir uçtan salkım saçak olan öteki uca dek tuhaf spiraller çizerek çözüldü. Çözülme işlemi birkaç hafta sürdü. Sonunda tamamen açılınca şöyle bir şeye benzedi:

Piramitler her yerde kötü durumda olsalar da bilinen anlamıyla harabe değiller. Yani sadece arkeologları, tarihçileri ve geçmişle mastürbasyon yaparak bugünü harcayanları ilgilendiren iflas etmiş uygarlıkların kalıntıları değiller. Piramitler kalıcı olmak üzere inşa edilmişti, hem zamana hem insanlığa meydan okumak üzere yapılmıştı. Harç kullanılmadan yerleştirilmiş taşlan öyle sıkı bir şekilde birleştirilmişti ki, aralarına ne bir fatura ne de bir kredi kartı sıkıştırılabilirdi. Her bir açısı dört ana yönden birine bakacak şekilde o-lağanüstü bir isabetle yönlendirilmiş piramitlerden, dünya ekseninin konumunda binlerce yıldır fark edilir bir değişiklik olmadığı sonucunu çıkarabiliriz. Piramitler, teknolojide ya da doğada benzeri görülmemiş, muhteşem birer global referans noktasıdır. Mezar, tapmak ya da usturlap olarak mı kullanıldıkları yoksa her üç amaca mı hizmet ettikleri, piramitlerin, belli ki kendi şekillerine özgü özelliklerin sonucunda bir eneıji frekansı üretebildiklerinin veya bu frekansı çoğaltabildiklerinin keşfinden daha az önemli olabilir. Bu eneıji frekansı, bilim adamlarının biyoplazma, düşünürlerin yaşam gücü, Çinlilerin ise daima ch’i diye adlandırdıkları şeyi diriltir. Piramit enerjisi inorganik yaşamı zenginleştirir. Piramitler, canlısıyla cansızıyla diğer nesneleri normalde yerçekimi ve elektromanyetiz-me atfedilenlerin ötesinde yöntemlerle etkileyen devasa nesnelerdir.

Tasarlanan işlevleri her ne idiyse piramitlerin modası geçmemiştir. Hâlâ bir şekilde bizimle ilgililer. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde, mevcut uygarlık muz kabuklarıyla kaplı bir tırabzandan a-şağı gözleri bağlı sendeleyerek inerken, piramit enerjisinin gizleri bir çözülebilseydi, her yerde ve her zaman sorulan, “Bu noktadan sonra nereye gidiyoruz?” sorusuna yanıt bulabilirdik.

Belli ki, *birisi* piramitleri akılda bulundurmamızı istemiş çünkü piramit sembolü düzenli olarak ellediğimiz ya da gözlemlediğimiz şeylerde dikkat

çekici bir biçimde yer alıyor. Herhangi bir gün içinde piyasada iki milyardan fazla bir dolarlık banknot dolaşır. Yüzyılın büyük bir bölümünde Amerika Birleşik Devletlerinde içilen sigaraların yansı Camel idi; yani yılda aşağı yukan otuz milyar. Piramitlerin modem çağın en popüler iki nesnesini süslemesinin *rastlantısal* bir seçim olma ihtimali zayıf. *Birisi* dolarların ve sigaraların geniş çapta dolaşımda olacağmı biliyordu ve piramitlerin de onlarla birlikte gezmesini sağlamıştı. Orijinal yapılardan mesafe ve zaman nedeniyle ayn düşen bir kültüre, piramitlerin, eğer almasını öğrenirsek bize verecek değerli bir şeye sahip olduklan hatırlatıla-caktı.

Bu çarpıcı ve sürekli piramit teşhirinin sorumlusu tam anlamıyla kimdi? Şimdi, 1862'de banknot dolan yaratan heyet, gelenek ve hissiyata dayanarak hareket etmişti. Piramit sembolüne yer verme karannı almışlardı, çünkü Amerika'da en son kullanılan kâğıt paranın üzerinde piramit vardı. Faiz getirişi olan kimi banknotlar 1812 Savaşı gibi acil birtakım girişimleri finanse etmişti. O ilk banknotlar Amerika Birleşik Devletleri'nde bugüne dek üst düzey siyasi görev yapmış yegâne aydınlanmış kişi olan, elinden her dâhilik ge-

len Thomas Jefferson tarafından tasarlanmıştı. Piramidi 1913'te, neredeyse tam bir yüzyıl sonra, Camel paketinin üzerine koyan el, olaydan kısa süre sonra belki de Birinci Dünya Savaşı için toplanan askeri güçlere katılmak üzere oradan ayrılan gelip geçici bir litog-rafî ustasının mürekkep lekeli gömlek kolundan sallanmıştı.

Birtakım bağlantılar aradığımızda her iki tasarımın da, çağın en güçlü ve nüfuzlu dünya başkenti Washington D.C.'ye yüz milden az bir uzaklıktaki Virginia eyaletinde gerçekleştirildiğini görüyoruz. Görünüşte, Jefferson ile meçhul litografi ustası arasındaki diğer yegâne benzerlik her ikisinin de kızıl saçlı olmasıdır. Bu durum anlamsız bir rastlantı olarak nitelendirilebilirdi, şöyle bir şey olmasaydı eğer: Chavin, Mohika, Tiahuanako, İnka, Maya, Ölmek, Za-potek, Toltek, Aztek ve Yeni Dünya'nın piramit inşa etmiş diğer halklarının mitlerinde, efsanelerinde, hiyerogliflerinde ve sözlü tarihlerinde kızıl saçlı beyaz bir ırk, piramit yapımım emredip denetlemesi nedeniyle övgüyle anılır. Mısır piramitleri bağlanımda kızıl saçlılardan söz edilmemesinin nedeni, Mısır'da piramitler

hakkında geriye tek bir efsane ya da tarihi kaydın kalmaması olabilir yalnızca. Mısırlılar, ülkelerindeki son piramit dikildikten iki yüzyıl sonra büyük taş yapılara diğer herkes kadar şaşırmışlardı.

Pekâlâ. Baklayı ağzımızdan çıkartalım artık. Havuç kafalı yan tannlardan oluşan, her yerde Kızıl Sakallar diye bilinen bir ırk, eski çağlarda dünyanın çeşitli yerlerinde ortaya çıkıp yerlileri dönüştürmüş, onları çok kısa zamanda çok ileri düzeyde uygarlıklar geliştirmeye teşvik etmiştir. Geride devasa piramitler ve diğer Güneş/Ay nitelikleri taşıyan mimari yapıtlar bırakıp aniden, açıklanması imkânsız şekilde ortadan kaybolmuştur. Bu kadarı bilinen bir olgu. Chavin, Mohika, Ölmek, Zapotek ve Toltek halklarının da durduk yerde ve bir açıklama olmaksızın yok oldukları tarihi bir olgudur. Belli ki Kızıl Sakallar’m koskoca uygarlıkları başka boyutlara zaplama becerisine sahip güçlü düşmanları varmış. Kızıl Sakallar dış dünyalı idiyse, Argon gezegeninden herhangi bir nedenle yeryüzüne gönderilmiş bir Ay ırkı idiyse o zaman düşmanlan bir Güneş toplumu, Argon’un sanşm yöneten sınıfı olmalıydı. Onlara Sarı Sakallar diyelim. Sarı Sakallar, Kızıl Sakallar* ın yeryüzünde yapmaya kalkıştıklan şeyi öğrenir öğrenmez birlikte çalıştıkları insanları zapladılar. Hop! Diye uçuverdi Chavin, sonra Mohika, daha sonra Ölmek ve bu şekilde sürüp gitti. Her biri sırayla evrenden an-ti-evrene nakledildiler, arkalarında yeni bir adres bırakmadan. Kızıl Sakallar ile dostluk etmenin bazı riskleri vardı. En sonunda Kızıl Sakallar’m kendileri de zaplandı. Bu, İspanyol fatihlerin Yeni Dünya’ya gelişinden kısa süre önce gerçekleşti. İspanyol rahipler. Kızıl Sakallar hakkındaki hikâyeleri duyunca doğal olarak onları şeytan diye damgaladılar. İblis’in genellikle haşlanmış yengeç kadar kırmızı betimlenmesi rastlantı değildir.

Anti-evrende sıkışıp kalan Kızıl Sakallar yine de vazgeçmediler. Dünyalıların potansiyeline İnançları vardı. Evrende bir tek yeryüzünde yaşayan bizlerin, San Sakallar’m Güneş’ten kaynaklanan tavizsiz faydacılığına karşı koyabilecek mizah anlayışına, neşeye, romantik hassasiyete, genel bir sıcaklığa ve onurlu çılgınlığa sahip olduğumuzu hissettiler belki (belki de Ay’m yakmında bulunmamız, onunla özel bir ilişki içerisinde olmamız nedeniyle). Kızıl Sakallar piramitlerin boşuna yapıldığını tabii ki kabul etmeyeceklerdi. Bu nedenle yeryüzüyle yeniden bağlantı kurmayı denediler. Bu iletişim, mecburen telepatik olmak ve

öncelikle basit bir görsel sembolizme dayanmak zorundaydı. Anti-evren olarak bilinen şey, evren olarak bilinen şeyin ayna görüntüsüydü. Dolayısıyla sözcükler bir boyuttan diğerine geçerken tersine çevrilecek ve dil, sadık tercümelerde bile hiçbir anlam ifade etmeyecekti.

Böylece Kızıl Sakallar telepatik taşıyıcılarını dünyalı boyutlara ışınladılar. Sadece birkaç insan yanıt verdi. Onlar da yalnızca kızıl saçlılardı (genlerinde ırksal bellekten bir iz. Argon DNA'smdan kadim bir kalıntı kalmıştı belki) ve verdikleri yanıt hiç de arzu edilir nitelikte değildi. Boyut dışı sinyaller almak kafalarım karıştırmış, onlan sık sık kedere boğmuştu. Örneğin Vincent van Gogh, En Ünlü On İki Kızıl Saçlı listesinde yer almayan en ünlü kızıl saçlı, vazoları, sandalyeleri, yıldızları vesaireyi, sanki bunlar yaşam gücü barındırıyorlarmış gibi (ki büyük ihtimalle öyleydi); sanki bunların etrafında titreşimsel alanlar, auralar varmış gibi (ki muhtemelen vardı) resmetmeye vermişti kendini. Gelgeldim herkes zavallı Vincent'in keçileri kaçırdığını düşünüyordu ve Vincent sonunda canına kıydı. Birkaç yüzyıl süren benzer başarısızlıkların ardından Kızıl Sakallar tekniklerini incelttiler. Belirli bir amaca sahip belirli bir kızıl saçlı birey üzerinde yoğunlaşmaya başladılar. Böylelikle geniş kapsamlı sezgisi nedeniyle ideal bir alıcı olan Thomas Jefferson'ı etkileyebildiler. Koloni günlerinden beri basılan ilk Amerikan banknotuna bir piramit ekletmeyi başardılar. Bir yüzyıl sonra bu o-yun da pek işe yaramayınca kızıl saçlı bir litografı ustasının beynine daha hırslı bir mesaj ışınladılar.

Kızıl Sakallar, telepatik bir yayın yolu, doğrudan ve bilhassa Washington D.C.'ye, dünya başkentlerinin en önemlisine sızan bir kanal kurmuşlardı. Camel sigaralarının gelişimi tesadüfen bu kanalın en hareketli noktasında gerçekleşiyordu. 1913'te sigara içenlerin çoğu sigaralarını kendileri sarıyordu. Mamul markalar henüz yeni moda olmaya başlamıştı. Fatima, Boston ve Philadeîphia'da; Picayune de New Orleans'da beğeni toplarken Camel ulusal (ileride uluslararası) dağıtımı hedefleyen ilk sigaraydı. Dahası, R. J. Reynolds'in Camel tarifi bol miktarda tatlandırıcı gerektiriyordu. Şeker, tıpkı şehvet gibi, Ay'a yönelmiş insanların saç ve/veya çillerindeki kırmızımsı pigmentleri vurgular. Özellikle de bu insanlar doğrudan güneş ışığı aldıklarında. Leigh-Cheri bunu iyi niyetli Ar-gonlulardan öğrenmişti.

Haydi bakalım. Şimdi baklayı pişirip altın sosa yatırıyoruz. Yeni sigarada, paketi Kızıl Sakallar bildirisi için ideal araç kılan bir başka özellik daha vardı. Sigara zaten güçlü bir sembolizmle evliydi.

Devenin büyük, aptal, çirkin bir hörgücü vardır. Ancak çölde dalıa güzel, daha biçimli hayvanlar susuzluktan çabucak ölürken deve gayet güzel hayatta kalmayı başarır. Efsaneye göre deve, kendi suyunu taşır, aptal hörgücünün içinde depolar. Eğer bireyler de develer gibi iç kaynaklarını mükemmelleştirirlerse, gücü içimizde bulundurursak o zaman herhangi bir çorak araziyi görece rahat geçer, kurak ortamlarda dışarıya bağımlı olmadan hayatta kalmayı başarabiliriz. Üstelik tatlı sularımızı, gizli mutluluk kuyumuzu, kötü huylu iklimlerdeki ılımlılığımızın anahtarını muhafaza eden, genellikle “hörgücümüzdür” - toplumun varlığımızda eksantrik, saçma ya da tatsız bulduğu yammızdır. Deve, bir Ay hakikatini sembolize ediyor, çölde hayatta kalmak konulu bir Kızıl Sakal dersini totem-leştiriyordu. Çöl Güneş’e ait bir araziydi. Güneş’in canma okuduğu herhangi bir toprak parçasıydı.

Kızıl Sakallar, meçhul litografı ustasının kızıl çatısındaki antene yayın yaparlarken pakete palmiye ağaçlarının da eklenmesini sağladılar. Zira yaşamlarını mecburen çöllerde sürdürenler için elzem olan hurma ağacı, devenin taşıdığı sembolizmin altını çiziyordu. Her çölde vaha vardır, en kıraç ortamlarda yiyecek ve gölgelik bir yer vardır; yeter ki insan nereye bakacağını bilsin. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde zor zamanların, kıtlık, çevre kirliliği, siyasi ihanetler, cinsel karışıklıklar ve manevi açlık zamanlarının gelmekte olduğunun farkma varan Kızıl Sakallar, sigara paketi aracılığıyla isli perdelerimizden içeri bir ay ışığı gönderiyorlardı.

Deve ve palmiye ağaçlarının yerleştirilmesiyle tatmin olan Kızıl Sakallar, dikkatlerini esas ilgilerine, piramide yönelttiler. Piramidi, dünyalıların süregelen evrimi için yaşamsal addediyor, dünyalıları piramitlerle mümkün olduğunca sık karşılaştırmayı arzulu-yorlardı. Litografi ustasını telepati yoluyla öyle başarılı bir şekilde kışkırtmışlardı ki, Camel paketinin üzerinde bir değil, iki piramit belirdi.

Adam hâlâ hatta kaldığı ve sağ olsun güzelce yanıt verdiği için Kızıl Sakallar tasarıma ayrıca çıplak bir kadın da koymasını sağladılar. Bu kadın, Ay Tannçası’nm, yaratmanın, büyümenin, değişiklik ve yenilenmenin dişi

müdürü Yüce Ana’nın temsilcisiydi. Ay Tanrıçası, kayıtlara geçmiş en eski ve evrensel düzeyde en sık rastlanan ilahi varlıktır. Süregelen bereketliliğinin varlığım paketin ü-zerindeki çölde hissettirmesi gayet yerindeydi. Piramitlerin taze hayat veren eneıjisi belki de Ay Ana’dan kaynaklanıyordu. Ay Ana’nın bu eneıjiyi sembolize ettiği kesindi. Kompozisyon bozulmasın diye pakete çok incelikle yerleştirilmiş, tek hörgüçlü devenin sol ön ayağındaki san ve kahverengi tonlar arasına gizlenmişti. Uygun olan da buydu; çünkü bu Aşk Kraliçesi, bu fantezi ve rüyaların vericisi, bu Yıldızlara Dişi Çobanı, bu tüm yaşamın şifacı ve besleyicisi, her zaman incelikli, gizemli yollarla göstermişti kendini. Ay Kraliçe’nin sürekli Güneş Kral tarafından tehdit edildiğini (ayın on beşinden sonra küçülen Ay, güneş ışığı tarafından tüketildikçe bu kozmik drama her ay tanık oluruz) hatırlatmak amacıyla devenin' gövdesinde, kadının yukarısında ve sağmda, kadim ve yayguı Güneş sembolü olan san yeleli bir aslan saklıdır ayrıca.

Bu yeterli olmalıydı. Yirminci yüzyılm son çeyreğinde Camel paketini benzeri görülmemiş bir sembolik hakikat kutusu yapmalıydı; transistorlu bir çağa yaraşır şekilde kısa, kullanımı kolay ve veciz bir sanal Ay İncili yapmalıydı. Ne var ki, heyecana kapılan Kızıl Sakallar, bir şaheseri kuyruğundan yakalamışlardı ve onu salıvermeyi istemiyorlardı. Cesur bir adım daha atmayı kararlaştırdılar. Kendi boyutlarından bizim boyutlarımıza bir sözcük göndermeyi deneyeceklerdi.

O sözcük ne kadar da dikkatli seçilmişti!

Evet’e izin veren sözcük, hayır’i mümkün kılan sözcük.

Özgürlüğe özgürü yerleştiren ve aşktan zorunluluğu çıkartan sözcük.

Son kapı da kapandıktan sonra bir pencere aralayan sözcük.

Tüm maceraların, tüm coşkuların, tüm anlamın, tüm haysiyetin bağlı olduğu sözcük.

Evrimin çamur motorunu ateşleyen sözcük.

Kozanın tırtıla fısıldadığı sözcük.

Moleküllerin birleşmeden önce söyledikleri sözcük.

Ölüyü canlıdan ayıran sözcük.

Hiçbir aynanın tersine çeviremeyeceği sözcük.

Başlangıçta söz vardı ve o söz şuydu:

SEÇÎM

70) Dünya, alt katta, dışarıda, her yerde, Leigh-Cheri'nin teorile

1

Aslı Chichen Itza. Chichen'e benzeyen "chicken" kelimesi İngilizcede tavuk demektir, (ç.n.)

~ Perry Mason: 1950'lerin aynı adlı ünlü polisiye dizisindeki avukat kahraman, (ç.n.)

rine kulak asmadan, kanoya binmiş bir müzik dolabı gibi u-zayda yalpalamayı, şakımayı sürdürüyordu. *Dışarıda* sohbet konusu, petrol ve nükleer silahlardı, fiyatlar ve maaşlardı, maç sonuçları ve ünlülerdi, kariyerler ve hastalıktı, aşkın bin türlü sakar ve kaytarmacı yolla nasıl kalıcı kılınacağıydı. Milyonerin biri bir sekreterin yatağında ölmüştü. Bahçecilik uzmanları kare karpuz yetiştirildiğini açıklamışlardı. Birisi Beverly Hills'de köpekler için diskotek açmıştı.

Ekim ayı, Puget Körfezi kıyılarına altın sarısı ekmek kırıntıları-na bulanmış, az miktarda mavi zeytinyağında hafifçe sote edilmiş kuşbaşı kuzu eti misali geldi. Kimileri onu pastırma yazı diye nitelendirip yanıldı; çünkü teknik açıdan pastırma yazı, don yaptıktan sonra gelir ve nisandaki o delice soğuktan bu yana herhangi bir don emaresine rastlanmamıştı. Daha ziyade yazm bir uzantısıydı bu. Yaz, kış uykusuna yatma ihtiyacı duymadıkları için böğürtlen arazisinde güneşlenmeyi sürdüren zehirsiz yılanlar gibi kıvrımlarım a-çıp dümdüz uzanmıştı. Sadece kemer takan, pantolon giymeyen yılanlar, bu uzun sürmüş tembellikten yalnızca ara ara yere düşen

bir böğürtlen yüzünden uyanıp irkiliyorlardı. Bu yazların en uzununda güvercin yumurtası kadar şiş, bir beddua kadar karaydılar.

Çürüyen böğürtlenlerden yayılan şekerleme kokusu, Kör-fez'den gelen esintilerle tavan arasının pencerelerine sürükleniyordu. Şeker ve tuz kokusundan oluşan, aşın ciddi birinin burun deliğinden dışan süslü bir çiçek çıkartabilecek bir kanşımdı. Ancak tavan arası sımsıkı kapalıydı. İçeriye ne bir böğürtlen kokusu, ne de o sonbaharda güneye uçmakta acele etmeyen yaban ördeklerinin dinozorumsu çığlıklan giriyordu. Normalde tavan araşma nüfıız e-den o gürültü, Max'ın televizyonundan çıkıp iki tavanı ve iki katı geçerek yukan sızan spor dünyasınm boğuk bağış çağrışlan da yoktu. O ekim yağmur yağmaması gariptiyse futbol tezahüratının eksikliği daha da garipti. O kadar garipti ki, Leigh-Cheri bakışlarını Camel paketinden güçlükle ayırıp sonraki hafta sonlarında bu durumu Gulietta'ya sordu ama yaşlı kadın Yakışıklı Prens'i besliyordu. Bir yanıt veremedi ya da vermedi.

İşin aslı, Kral Max uyanık olduğu saatleri Magnavox'un önünde geçirmeyi sürdürüyordu. Sadece televizyonu açmayı unutmuştu.

Max'm vatanında kral yanlısı devrimciler ezici üstünlük sağlamışlardı. Bir ay, en fazla altı hafta içinde cunta çökecekti. Max, o-tuz yıl boyunca monarşinin iadesini düşlemişti, gizlice ve çok çok küçük bir umut kırıntısıyla. Şimdi bu cılız, sinsi düş gerçekleşmek üzereydi. Yalnız onun kral olmasını istemiyorlardı. Ezelden beri şikâyetçiydiler ondan. Bu sözde yaz gibi daha önceki yönetiminden sarkan kinleri vardı ona. Ayrıca, genç devrimci liderler, onun C1A ile uzlaştığı düşüncesindeydiler. Kraliçenin Vatikan'la bağlan kuşku uyandırıyor, küçümseniyordu. Max'ın ülkesinin düşündüğü, sosyalist bir monarşiydi; biraz İsveç ya da Danimarka çizgisinde, İngiltere'nin bir parça solunda, Max'ın ise epey solunda yer alan bir monarşi. Max yurdunda memnuniyetle karşılanacaktı. Kendisine yaz sarayı ile sarayın göldeki arazileri verilecekti. Amerikalıla-

nn ödediğinden çok daha yüklü bir para tahsis edilecekti kendisine. Tilli, geçmişte olduğu gibi operanın başına geçecek; Max'ın eski samimi arkadaşları orman tavuğu avlayıp iskambil oynamak üzere hafta sonlan toplanacaklardı. Gelgelelim Max devletin başına geçmeyecekti.

Açıkladıklarına göre, farklı birine, yepyeni birine ihtiyaç vardı. Desteyi karmak niyetindeydiler. Kralın beş para etmez oğullarından hiçbiri düşünülmüyordu. Çok fazla skandala, çok fazla arsa dolandırıcılığına, hisse senedi sahtekârlığına, kumarhane kavgasına karışmış, açgözlülüklerini kamu önünde çok fazla sergilemişlerdi. Karar verdikleri Furstenberg-Barcalona, Leigh-Cheri idi. Genç, zeki ve güzel olan, güçlü bir toplumsal bilince sahip Leigh-Cheri, yeni rejim için mükemmel bir göstermelik yetkili olacaktı. Ancak şimdi onun hakkında da nahoş söylentiler dolaşıyordu. Avrupa'da, mücadelenin tam ortasındayken Leigh-Cheri'nin adi bir suçlu yüzünden aklım yitirdiğini işitmişlerdi. Kendim boş bir tavan arasına kilitlediğim, sıçmak için bile dışan çıkmadığım işitmişlerdi. Dedikodu sütunlarında onun "trajik" olduğunu okumuş, doğru sözcük "çatlak" olabilir mi, diye merak etmişlerdi.

Max onların içini rahatlatmayı yürekten isterdi. Ama eğriye eğri, nasıl yapsmdı bunu? O tavan arasına çıkmıştı. Leigh-Cheri'yi çıplak, pis ve yalnız ama halinden çok hoşnut, ortada görünen hiçbir şey yokken birtakım "meraklar"dan söz ederken görmüştü.

Böylelikle Max, sessiz bir Magnavox'un önünde oturuyor, bir atmkine benzeyen uzun kafasını donuk ekrana doğru sallıyordu.

Yaşlı kral için ekran boş değildi belki. Belki orada bir görüntü tüpünün yeniden yaratabileceğinden daha canlı renklerle önceki hayatmın zengin debdebesini görüyordu. Belki de kendini at sırtında, göğsü öğlen güneşini yansıtan madalyalarla dolu bir haldeyken görüyordu. Gümüş süvari kılıcı gökyüzüne yönelmiş, askeri birliklerini denetlerken görüyordu kendini. Küçük ama denize karşı dayanıklı donanmasının islim salan bacalarını görüyordu. Jelatin gar-nitürlü sülünü, iri jambonları, soslu alabalıkları, şarap bekleyen kristal kadehleri görüyordu. Dükler ve de kontlar görüyordu; baronlar ve başbakanlar, başkanlar, prensler ve hükümdarlar; bıyıklarının ucu egzotik balmumlarıyla pırıldayan, dillerinin ucu bildik yalanlarla kayganlaşmış büyükelçiler. Leydilerin beyaz dişlerini,

fildişi ve oniks sigaralıklarım, sipariş üzerine yapılmış Fransız parfümleriyle dolu minicik şişeleri gizleyen boncuklu çantalarını görüyordu. Geceliklerinin altında, losyonlu kasıklarının yanı başında ne çeşit danteller ve satenler giydiklerini hangi kral hayal edebilirdi? Büyük

bulvarlardan gürültülü bir şekilde büyük geçit alayları i-lerîiyordu (bunu donuk televizyonda görüyordu Max). Dönümlere» uzanan parlak buğdayların arasından özel tren vagonları geçiyordu, opera binalan Noel için ışıklandmlmıştı, güzel av köpekleri tilkinin peşine düşmüşlerdi. Yasama bünyesinin geleneğe uygun gürültü patırtısı Gotik hükümet binalarında avizeleri sallandırıyordu. Gerçek hükümetler, gece geç saatlerde, İran halılarının en zengin örnekleriyle döşeli penceresiz odalarda yıllanmış konyaklar ve Havana puroları içerek toplantı yapıyorlardı. İyi eğitimli ve parlak zekâlı güçlü erkekler, dedikodu yapmak, mücadele etmek ve entrikalar çevirmek üzere bir araya geliyorlardı. Değerli madenlerden, demiryolu hatlarından, paralardan, sığırlardan ve mısırlardan konuşuyorlardı. Orduları kâh bir sınırda kâh öbüründe mevzilendiriyor, fiyat tarifelerini yükseltiyor veya aşağı çekiyor, nüfuzlu evlilikler ayarlıyor, Budapeşte’deki tezgâhtar kızlan ya da Kabil’deki deve sürücülerini etkileyecek kararlar alıyorlardı. Onlara karşı entrikalar düşünürken sesleri alçak ve derindi, başkalarına karşı entrikalar kurarken sesleri daha da alçak ama sevinçten müzikal bir tonda çıkıyordu. İşi sağlama almak üzere servetlerini artırmak için olduğu kadar kendilerine bağımlı insanlan korumak için de harekete geçiyorlardı. Ancak konu ister ticaret ya da savaş, ister antlaşma, haraç ya da meslektaşlarının kişisel sapkınlıkları olsun, onlar, istisnasız her biri, bütün bu alengirli işlerin heyecan verici iniş çıkışlarına karşı büyük, kocaman, hararetli bir aşkla yanıp tutuşuyor, gezegenin gizli tiyatrosuna amansız bir tutku besliyordu.

O günler geride kalmıştı. Dünyayı ilgilendiren kararlan artık küçük adamlar alıyordu; vizyonu ya da zekâsı olmayan, gri, yüzsüz bürokratlar; kurulca konuşan, kuruldüşünüşüyle düşünen kurul ü-yeleri, kaderden çok dogmaya dair bir şeyler bilen adamlar, üretimden anlayan ama haz konusunda cahil adamlar, evrak dolu bir dosyayla bir avuç dolusu kıymetli taşla olduklanndan daha çok rahat eden adamlar; gülümsemeyen, kibar olmayan, düş kumlayan, bir kontesi baştan çıkaramaz, bir ata binemezken insanlığı idare edebileceklerine inanan adamlar. Kızının eve sürüklediği o siyahlar giyen haydut bile, ister (zehirli bir tohum zarfındaki tatsız bezelyeler gibi birbirinin tıpatıp aynısı olan) komünist ister faşist isterse hıris-tiyan demokrat olsun, bunların herhangi birinden daha uygundu in- sanları yönetmek için.

Ona tacını iade etmedikleri iyi olmuştu. Krallara göre bir zaman değildi. Ne de kraliçelere göre bir zamandı. Prenses Leigh-Cheri kanun kaçaklarıyla düşüp kalksındı, eğer bu ona mutluluk veriyorsa bir tavan arasmda aylaklık etsindi. Max'm kalbindeki gong, şimdi yumuşak bir sesti. Vatandaşlarının sorularına yanıt vermeyecekti. Şeref unvanları, göldeki villaları onların olsundu. Max'm geriye kalan yegâne uyruğu Gulietta idi ve Max, onun hakkı olan parayı almasmı sağlayacaktı. Bir zamanlar kral olan ve bir daha asla kral olamayacak Max, güzelim ekim günlerini aynen oturduğu yerde geçirecekti. Yağmurlan bekleyerek. Yirminci yüzyılın son çeyreğinin anonim barbarlan gibi er ya da geç duvarlardan içeri sinsice sokulacak böğürtlenleri bekleyerek.

Pazar günü Seattle Seahawks, Dallas Cowboys ile mücadele e-decekti. Max televizyonun düğmesini açmayı unutmazsa.

71 İnsan kafasında iki buçuk santimetre kareye doksan saç kılı düşer. Bu ortalama bir sayı. Leigh-Cheri'nin durumunda her biri bir öncekinden daha kızıl doksan üç ya da doksan dört kıl vardı ve bunların üzerinde Haleakala'nın üzerinde süzülen bir UFO gibi, ocak ateşinin üzerinde duran pastırma tavası gibi süzülen bir taç vardı. Kıllar, tepelerinde sallanan hükümdarlık tacının farkında olsalardı foliküllerinin içinde daha da kızıl ışıklar saçarlardı ama gelgeldim, tek bir saç kılı bile üzerlerine konmayı düşünen elmas geminin varlığını sezmemişti. Böylelikle bir cumartesi banyosundan diğerine dek tozlandılar, özel bir çaba harcamadan parladılar. Saçların altında, kafatasının içinde yeterince faaliyet vardı. Hatta sonunda, görünüşte abes teorilerden yayılan dalgalanmalar yüzünden Einstein'm saçları kadar çılgın bir hal almaktan korkuyorlardı. *Görünüşte* abes mi? Ey kıllar, ne de naziksiniz. Leigh-Cheri'nin

teorisi, Bemard Mickey Wrangie'm inançlarının özenli, hayalperest ve kuşkucu bir şekilde yeniden ele alınmasından başka neydi kİ? SEÇÎM felsefesi kanun kaçağı felsefesiydi, kanun kaçaklarının bir felsefesi vardıysa eğer (onlar daha ziyade akşamdan kalma olurlar, mantar kaparlar ve itibarları rezildir). Evreni, önceden belirlenmiş yasalara göre birbirine çarparak geri tepen bilardo toplarının çalkalanması olarak nitelendiren deterministler, oyunu kendi istekalarıyla oynamakta direten “kanun kaçaklan” tarafından tehdit e-dilmişleıdir daima. Yasalar sınırlamayı

betimler. Onların amacı yaratmak değil, denetlemektir. Evren yasalara ancak evrim statik olduğunda, yani evrim soluğunu tuttuğunda uyar. Her şey yeniden değişmeye başlayınca, doğa ezelden beri periyodik olarak yaptığı gibi şövalesine, piyanosuna, daktilosuna (sakm ha Remington SL3 olmasın) geri dönünce, o zaman yasalar seçime izin verir. Ahmaklar yasalara itaat ederler çünkü seçim yapmamayı seçerler. Kanun kaçaklan, deneyimlerin şaşırtıcı çeşitliliğinden daha az korktuklarından, yeni ve sıradışı deneyimlerle karşılaşmaya aslmda neredeyse can attıklarından herhangi bir seçim fırsatı kendiliğinden ortaya çıkmadığında bile seçim yapmaya çalışırlar. Bu aşamada Leigh-Cheri kanun kaçaklarının Diğer Yerler'i gösteren canlı işaret direkleri olduklarının, ötekilik havarileri ve SEÇÎM failleri olduklarının faikına varacak denli aşinaydı kanun kaçaklarına. Yani Leigh-Che-ri'nin teorisi, Ağaçkakan'ın şarkısının tavan arasının çıplak duvarlarına birkaç kez çarpılmasından başka neydi? Ne de olsa, onu Kızıl Sakallar ile tanıştıran, şaka yollu olsa da Argon'la bağlantıları o-iabileceğini ima eden. Ağaçkakan idi.

Leigh-Cheri, bir tavan araşma kapanmış, bir paket sigaradan ve Ay'dan zırva dersler almaktaydı. Belli ki sevgilisinin boktan fikirlerini arkaik birtakım Kızılderili masallarıyla, emekli ponpon kızların bir daha giymek için fazla yaşlı ve şişman oldukları balo giysilerini kaldırdıkları sedir sandıklar gibi kokan ve kendilerini dışdün-yalı ilan etmiş bir çiftle olan kişisel karşılaşmasıyla birbirine karıştırmıştı. Dünyadan yalıtılmışken, kafası karışıkken başka bir boyuttan gelen şifreli bir mesajı çözdüğüne karar vermişti. Fakat Leigh-Cheri aynanın öteki tarafından sinyaller alıyor olsaydı saçı bunu bilirdi, öyle değil mi?

Her halükârda, teorisini kanun kaçağı zırvalığmm bir yan ürünü

olarak göremeyecek denli onun içerdiği anlamlara saplanıp kalmasına rağmen, Bemard'a her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Akima şu geliyordu: Eğer kendisi, düşünce yüklü hücresinde Camel paketinin şifresini çözdüyse Bemard da en az bu kadarını başarmış olmalıydı. Bemard pakette Leigh-Cheri'nin gözden kaçırdığı şeyleri görmüştü belki. Görmediyse bile Leigh-Cheri bilgisini onunla paylaşmayı, onun görüşlerini, tavsiyesini almayı deliler gibi istiyordu. Titreşen Altın Sonsuzluk Ruhani Korosu'nun, İn-cil'den esinlenen kötü filmlerin müziklerinde kullanılan o

grubun bir kasetini aşırmış gibi hissediyordu kendini. Hakikat tınısı hâlâ var mı diye anlamak üzere kaseti Bemard'm aletinde çalmak için sabırsızlanıyordu. Hakikat tınısı seslerin en güzelidir; gerçi kimi kadınlar yatakta kesinlikle onunla boy ölçüşecek gürültüler çıkarır. Leigh-Cheri'nin gözyaşları, bir değişiklik yapıp burnunun ucundan öteye gitmişti ve Leigh-Cheri, keşfettiği şeyi, kızıl saçlılıkta kendisini aşan o adamla paylaşmak için bir on dört ay daha beklerse kah-rolacaktı.

Böylelikle prenses bir seçim yaptı. Bemard'm yanma gidecekti.

Kızıl saçlı avukat Nina Jablonski'nin yeni bebeği olmuştu ve i-zindeydi. Leigh-Cheri onun kimlik belgelerini ödünç alacak, McNeil Adası'na gidip onun yerine geçecekti. Büyük bir gözlük takacak, yüzüne boyayla çil ekleyecek, saçını topuz şeklinde toplayacaktı. Tereyağından kıl çeker gibi. Jablonski teknik olarak davadan çekilmişti ama gardiyanlar bunu bilemezdi. Bemard "Jablonski'nin" altı ay sonra neden aniden belirdiğini merak edip onunla görüşmeyi kabul edecekti. Ve Leigh-Cheri sonunda onun hücresine girmeyi başaracaktı.

Bunu neden daha önce düşünmemişti? Avukatı kisvesi altında her hafta ziyaretine gidebilirdi. Bemard'la her perşembe küçük o-dasmda seviştiğini hayal edince eli ayağı kesildi.

Tüm heyecanına rağmen, o kadar uzun bir süre sonra at sırtında mızrak dövüşü yapmak, tavan arasını terk etmek pek kolay değildi. Suyun yüzeyine vurgun yememeye dikkat ederek çıkan bir dalgıç gibi yavaş yavaş dışarı çıkmasının belki daha iyi olacağını düşündü.

Birkaç sabah sonra, dış dünyaya yeniden çıkmasına hazırlık ni-

yetine, bir önceki akşam çivilerini gevşettiği pencereye yürüyüp o-nu yavaşça açtı. Ancak yeterince yavaş açmamıştı pencereyi. Merdivenin üst basamağında durmuş, Leigh-Cheri'nin radyo vericisini arayarak delicesine mastürbasyon yaparken boyalı olmayan tek camdan içeriyi dikizleyen Chuck, on iki metre yüksekliğindeki merdivenden aşağı düşüverdi. Böğürtlen çalılarının içine diklemesine düşüp gözden yitti. Sertliğini

koruyan organı kaba bir şekilde ve tekrar tekrar öğreniyordu ki, “diken üstünde oturmak” deyiminin bir de gerçek anlamı vardı.

Leigh-Cheri afallamıştı. Pencereden dışarı sarkıp yardım çığlıkları atmadan önce bir-iki dakika Chuck’m iniltilerini dinledi. Le-igh-Cheri’nin çığlıkları, Sears marka takım elbise giyen, saçı acemice kesilmiş, solgun bir adamın dikkatini çekti. Adam tam o sırada sarayın dar yolundan yukarı ayaklarını sürüyerek yürümekte, hapisten korkunç haberler getirmekteydi.

72) Chuck neredeyse bir ay hastanede yattı. Bu zaman zarfında CIA, Furstenberg-Barcalona ailesini gözetlemek üzere tam-gün çalışacak bir profesyonel görevlendirdi. Hafiye sürekli faiklı kılıklarda ortaya çıkıyordu; önce bir yangın müfettişi, sonra bir ansiklopedi satıcısı, ardından Max’ın kapakçığına kulak takmayı isteyen bir sağlık ocağı hemşiresi olarak. Neden sonra. Kraliçe Tilli, bir yandan sürekli finosunu okşayarak, sonunda herifin karşısına dikildi ve şöyle dedi: “Niçun sen de Chucky gibi kuçuk fotoğraf makinesi ve der defteri alıp ust kattaki paralelden dinlemiyor? Böyle kiliktan kiliğa gire gire sinirden başin ağrıyacak.”

Pratik değildi elbette. Amerika Birleşik Devletleri’nin, Tilli ve Max’m vatanında sağcı bir istibdat rejimini korumak için doğrudan silahlı müdahale dışında yapabileceği bir şey yoktu. Sağcı istibdat rejiminin yerini genellikle olduğu gibi ancak solcu istibdat rejiminin almasından şüphelenen Max, tüm bu işten usanıp soylu elini e-teğini çekmişti. Leigh-Cheri’ye gelince, CLA, onun devrim tamamlandıktan sonra monarşinin başına geçmeye istemeden aday olduğunu öğrenmişti. Leigh-Cheri bir devleti yönetmeye hazırlanmanın

çok uzağındaydı. Leigh-Cheri, bir Camel paketinin ahır avlusuna a-tıldıktan ve bir keçi tarafından çiğnenip kusulduktan sonraki haliyle aynı durumdaydı.

Kendi kendini hapsettiğine ilişkin haberler *National Enguirer, Parade* ve *Cosmopolitan* gibi dergilerin sayfalan aracılığıyla yayıldıkça prenses giderek daha çok sayıda taklitçiyi cezbetmeye başlamıştı. Kocalan hapiste ya da askerde ya da petrol hattında çalışmak üzere Alaska’da olan kadınlar, yalmz bağlılıklarım alenen ilan etmek için kendilerini odalarına kilitlemeye başlamışlardı. Birkaç erkek de aynı şeyi yapmıştı. Sonunda çığnndan çıkan

romantikler, Aşk’m otoritesine boyun eğdiklerini kanıtlamak için kendilerini tecrit etmeyi seçmeseler geceleri hiç de uzaklarda olmayan âşıklarının kollarında olabilecekken, boşaltılmış yatak odalarına, tavan a-ralanna, bodrum katlarına, odunluklara, köpek kulübelerine ve sığmaklara merak salmaya başladılar. Indiana, Unionville’de bir eş, şık tebrik kartlarına haftada otuz dolar harcamasıyla tanınan bir kadın, ışıksız bir kiler odasma çekilmiş, kocası ve aç kalan üç çocuğuna beslediği duyguların derinliğini göstermek için zehirli örümceklerle birlikte yerlerde sürünmüştü. Kendilerini bir yerlere kilitleyen bazılarının ise sevgilileri dahi yoktu. Sonbahar geldiğinde neredeyse yüz “prenses mahkûm” gözlerini ülkenin dört bir yanındaki emprovize “sevgi tavan aralan”nda bulunan duvar kâğıtlarına dikmişti ve bir tür rekabet başlamıştı. Radyo istasyonları dayanma rekorlarına para ödülleri veriyordu. Leigh-Cheri bu hareketliliği seziyordu ama zihni piramitlerle, kozmik gizemle meşguldü, konuya pek kafa yormamıştı. Efendim, haberler en sonunda McNeil Ada-sı’ndaki münzeviye dek ulaştı ve orada açıkçası hiç de hoş karşılanmadı.

Hatta, erken tahliye olma umuduyla nispeten düzgün davranan Bemard, haberlerden öylesine rahatsızlık duydu ki, gayrimeşru fakat hapishane düzeninde sıradan olan yeraltı postanesinden yararlanıp Leigh-Cheri’ye gizlice mektup göndermek için sicilini riske attı. Rüşvetle dikte ettirildiği gardiyanın el yazısıyla yazılan mektup, Tacoma’lı orta yaşlı bir suçlu olan ve kaptıkaçtıcılıktan on beş yıl yattıktan sonra yeni serbest bırakılan Perdy Birdfeeder tarafından teslim edildi. Dikkatsizleşip bir kolostomi kesesini kapmasından önce (ki bozuklukları saymak için durmasaydı o işten de yaka-

sini sıyırabilirdi) uzun yıllar boyunca yüzlerce cüzdan çarpan Bird-feeder, kan revan içindeki Chuck’a yardım edip onu böğürtlenlerin arasından çıkardı. Bunu yaparken devletin Chuck’a bağışladığı yeni takım elbiseyi dikenlere takıp fena halde yırttı, ardından mektubu Gulietta’ya verdi. Birdfeeder, kötü havadis getiren ulakları idam ettiren kraliyet geleneği artık dikkate alınmadığı için uğurlu yıldızlarına teşekkür edebilirdi.

“Oha!” Pusula böyle başlıyordu.

Oha! Sence Kara Delik kötüyse, bir de hayalarının derisine dişleriyle asılan yavru dağ gelinciklerini dene. Özel ilişkimizin aleni bir pembe dizi, Barbra

Streisand ile ucuz bir röportaj, bayrak direğinin üstüne o-turma, telefon kulübesine sığışma tarzı bir eğlence haline geldiğini öğrenince kendimi böyle hissettim işte. Güzelim, anlaşılan sen ve ben artık aynı telden çalmıyoruz. Romans, yapacak daha ilginç bir şey bulamayan yitik ruhların oyuncağı değil. "Romantik hareket"in kendi içinde çelişkili bir ifade olduğunu, toplumun, eğer kışkırtılırsa insanoğlunun en derin, en otantik deneyimlerini yine sığ bir hevese dönüştürmeye çok meraklı olduğunu artık öğrendin sanıyordum. Sen toplumu kışkırttın. Sanırım kızımızı hareketten çekip almak mümkün ama hareketi kızımızın içinden çekip almak mümkün değil. İnzivadayken bile sürüleri gütme içgüdünü bastıramadm. Aşkımızı Kutsal Dava olarak görmeyi senin gibi naif bir dünya kurtarıcısına bıraktık. Sense tutup Ay çığırkanlığı yaptın.

sonra pencereden dışarı, aşağıdaki böğürtlenlerin içine yuvarladı. (Düştüğünde döşeğin orada olmaması Chuck'm şanssızlığıydı.) Ardından lazımlığı duvara çarpıp parçaladı. Daha sonra, kendinden geçmiş bir halde odayı arşınlayarak ayaklarını lazımlığın kırık parçalan üzerinde kesti.

Camel paketini eline alıp piramitleri devirdi, devenin hörgücünü patlatıp küçük yumruğunun içinde sıktı. Sargı bezlerim peşlerinde sürükleyen mumyalar panik içinde koşarak piramitlerden dışan fırladılar. Sular, devenin çatlak hörgücünden bir gözyaşı çeşmesi gibi fışkırdı.

Saatlerce sessiz sessiz, neredeyse fark edilmez bir şekilde ağlıyor, gözlerini derileri sıyrılana dek parmaklarının oynak yerleriyle ovuşturuyordu. Sonra ayağa fırlayıp avaz avaz bağınyordu. Çaresiz kalan Kral Max ile Kraliçe Tilli (ve şimdi de makineyle kök ayıklayan işçi kılığına girmiş C1A ajanı) kapısında gece nöbet tutuyorlardı. Bu arada Gulietta tavan arasında çıtmı çıkarmadan duruyor, Yakışıklı Prens'i bitiştirdiği ellerinin içinde tutuyor, belki onu kızıl saçın öfkesinden koruyor, belki.de kurbağayı büyüsünü göstermeye çağırıyordu.

Leigh-Cheri üç gün boyunca böyle deli gibi davrandıktan sonra sakinleşti. Ne de olsa Ay'm ritimleriyle yakın uyum içerisindeydi. Nasıl ki her gecenin bir sabahı vardıysa Ay da her küçüldüğünde bir de büyümek zorundaydı. Ay ancak üç günlük karanlığa tahammül eder, sonra "Bu kadar yeter," diye acı acı ulur. Antika buzdolabmı yavaşça yeniden açmaya başlar, buzdolabının buz tutmuş iç kısımlarından dünyanın dönüştürücü ışığı parlar.

Dışarıda yağmurlar başlamıştı. Tahtaları gıcırdayan eski evi ilkbahara dek topa tutacak olan yağmurlar. Hiçbir ağlama Kuzeybatının yağmurlarıyla boy ölçüşemezdi.

Böylelikle Leigh-Cheri burnunu sildi. Bir yerini yutmamaya ö-zen göstererek çıplak poposunu somyanın tellerine yerleştirdi. Bir süre düşündü. Buruşmuş Camel paketini açtı. Ardından gülümsedi. Gulietta'ya döndü. Sesi kararlı ve neşeliydi.

"Bana A'ben Fizel'i getirin," dedi.

Perde arası

Bu daktilo da bu işi yapamazsa, o zaman... ne olacak? Esin Perisi top çelmeyi becerebilir mi?

Remington SL3'ün harekete geçmesi lazım. Satır aralarına yazamadığı açık. Mantarsı alkoloidlerin güzelliğine karşı duyarsız. Ben onları mideye indirdikçe Remington SL3 kendini ifade etme konusunda daha da acizleşiyor. Benim geleneksel edebi değerlerde ısrar etmeme rağmen o huysuzca *modeme* kalmayı sürdürüyor.

İnanın, işin tam ortasında birkaç kez karamsarlığa kapılıp makineyi değiştirmek istedim ama bu saatte sabahçı aşevi dışmda hiçbir yer açık değil ve aşevinin mönüsünü daktilo eden zamazingo "bu-ğulama"yı üç *u* ile yazıyor. Hem ayrıca öğrendiğime göre, Reming-ton'ın garanti belgesi, her ne anlama geliyorsa "bu tarz yazıyı" kap-

saımyor. (Buna şaşırmamam gerekir herhalde: Omaha' daki bir şirkete poliçe yaptırmaya gittiğimde sadece daktiloda kullandığım parmağımı yangın ve hırsızlığa karşı sigortalamayı kabul etmişlerdi.)

Sanırım bu buıjuva kâğıt-dövücüsünün debriyajına kuvvetle basıp bitiş çizgisine doğru gazlamak dışında yapılacak bir şey kalmıyor geriye. Olur da başaramazsam, olur da, ey sevgili okur, bensiz bitirmek zorunda kalırsan,

eh ne yapalım, şu ana dek iyi bir dinleyiciydin, aşın gelişmiş bir daktilosu olan az gelişmiş bir romancının hak ettiğinden daha iyi bir dinleyiciydin muhtemelen ve tek bir mükemmel cümle ile, hatırlanmaya değecek, beyin kutunun arka tarafında mor ipekler içinde saklanacak bir imgeyle aynlmayı istiyorum senden. Bir cariyenin dudağındaki aşk ısınğından sızan tropik marmelat damlası benzeri bir şey ile. Ne yazık ki, kendimizden geçmemizi sağlayacak kadar içecek kalmamış elimizde. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde bildik bir yakınma. Dolayısıyla, mahcup olma riskini göze alıp sana çabucak teşekkür edecek, bu noktada ayrılırken *arrivederci* diyeceğim. Benim memlekette dedikleri gibi, iyi günler.

74) Şafak, iyi Günler Dileriz amblemi gibi söktü. Güneş, Bay Mutlu Yüz gibi parladı ve tüm ufukların yüzünde gülücükler açtı. Bir huduttan diğerine, insanlar, damarlarına şampanya zerk e-dilmiş gibi uyandılar, *gerçekten* iyi bir gün geçireceklerine ikna olmuşlardı. Geleneksel, tarihsel açıdan ve kadim zamanlardan beri monarşiyle yönetilen bir devlet, otuz yıllık bir dönem boyunca ilk kez bir hükümdarım makamına oturtmak üzereydi. Yaşasın, Taç Giyme Günü gelmişti!

O gün herkes izinliydi. Oteller ve pansiyonlar doluydu. Kalabalık, geçit güzergâhı boyunca şafak sökmeden yoğunlaşmaya başlamıştı. Tribünlerdeki tüm yerler rezervasyonlar başlar başlamaz ayıltılmıştı. Biletler karaborsada doksan dolardan satılıyordu. Ge-

w

çit güzergâhına bakan balkonlar daha da pahalıydı. Okullu çocuklara kulplu bardaklar, tabaklar, broşürler, rozetler verilmişti ve çocuklar, bunları doğaüstü özelliklere sahiplermiş gibi, bayramlık giysilerine bastırarak taşıyorlardı. Otomobillerin radyo antenlerine takılı küçük bayraklar pır pır dalgalanıyordu. Askerler, devrimin kahramanlan, gıcır gıcır yepyeni deri çizmeler giymişlerdi. Kadınlar, genci yaşlısı, onlara çiçek demetlerinin ardından gülümsüyorlardı. Saat sekizde sokaklarda insandan çok çiçek vardı. Güller kadar sık rastlanan bir başka şey de koyu renkli çiçekleri andıran fotoğraf makineleriydi.

Saat onda fotoğraf makinelerinin içindeki anlar delice vızıldamaya başlayıp yaldızlı, süslü kıvnmlan olan, Cipriani’nin çizdiği barok pastoral sahnelerle

süslenmiş, parlak kırmızı ve altm renkli paltolar giymiş arabacıların sürdüğü, altı beyaz atm çektiği res-migeçit arabasının yaklaştığını duyurdular. Gümüş trompetler çalındı, katedral çanları baş döndürücü bir sesle çınladı. Başkentin korkuya kapılan güvercinleri gökyüzüne havalandılar ama bir de baktılar ki, gökyüzü balonlarla, konfetilerle ve acemi bir hava kuvvetinin elden düşme akrobat jet uçaklarıyla kaplanmış.

Yeni seçilen başbakan tören tuniği içinde daha az süslü bir arabadan indi. Tahtın durduğu platforma çıkan, zambak kordonlarıyla süslenmiş merdivenleri tırmandı. Devrimin askeri lideri olan başbakan kuvvetli bir şekilde, tekrar tekrar alkışlandı ama kalabalığın esas alkış tufanım sonraya sakladığı belliydi. Dini vecit haline benzer bir coşku dalgası yayıldı kalabalığa aniden. Gözyaşları elli bin çift gözden aşağı zıplayan kristal fasulye taneleri misali patır patır döküldü ve yarım milyon göğüste devasa bir iç çekiş şekillendi. “Tanrı kraliçeyi korusun!” diye haykırdı başbakan. Başbakanın Tanrı’ya inanmıyor olmasının en ufak bir önemi yoktu. “Tanrı kraliçeyi komşun!” diye kükredi ülkenin ileri gelenleri, askerler, ağlayan kadınlar, işçiler ve çocuklar. Ve işte çıkıyordu merdivenleri, uzun ermin kuyruğu peşinde kat kat yığılarak, kitlelerin rahatı ve devletin gururu uğruna büyülü giysiler kuşanmış kutsal bir kukla, yılların birikimi bir tarih halesi içerisinde çıkıyordu merdivenleri, devletin gözle görülür ve insani yanı, ulusallık diş macununun zümrüt kapağı, ırkın buruşuk yüzündeki güzellik alameti. “Tanrı Kraliçe Gulietta’yı komşun! Çok yaşa Gulietta! Çok yaşa kraliçemiz!” 75) Max’ın babası Kral Ehrwig IV mutfakta çalışan bir hizmetçi-yi hamile bırakmıştı. Dikkatsiz tohumundan meydana gelen sıska çocuktan büyülenen kral, Max doğmadan önce sık sık bulaşıkların yıkandığı bölmeye gider, orada lahana yapraklarının, pırasaların arasında kızı zarif dizinin üstünde zıplatırdı. Ehrwig onu evlat edinmeyi önerdi ama çocuğun Gulietta kadar cüretli ve inatçı annesi kabul etmedi. “Beni mutfakta bırakmaya gönlün razı,” diye suçladı. “O zaman bebek de burada kalacak.”

Max’ın doğumundan sonra Kral Ehrwig, nihayet doğru dürüst bir vârise kavuşunca o vakit on bir yaşında olan Gulietta’yı arayıp buldu, onun reçelden yapış yapış, kemikli küçük eline babalık hakkı tarayan bir belge tutuşturdu. “Gün gelir, buna ihtiyacın olur,” dedi. Belgenin bir kopyası kralın gizli evrakı arasına kondu ve bu kopya yıllar sonra devrimin

Furstenberg-Barcalona soyunu araştıran hükümdar seçme heyetinin bir üyesi tarafından bulundu.

Gulietta, Max'm üvey kardeşi olduğunu baştan beri biliyordu a-ma bu gerçeği asla gün ışığına çıkarmayarak annesini ölümde de kalımda da onurlandırmayı seçmişti. Ancak devrim ajanları yanına gelince (onu Puget Körfezi'nde bir şöminenin yanında sedir çırası yararken bulmuşlardı) damarlarında akan asil kanı açıkça itiraf e-derek babasını onurlandırmayı seçti.

"Max ve Tüli'ye inancımızı yitirdik," dediler ona, "hem zaten Max tacı geri çevirdi. Oğullarını dikkate almak imkânsız, beş para etmezler. Prenses Leigh-Cheri'yi isterdik ama ne halde, biliyorsunuz. Geriye bir tek siz kalıyorsunuz. Ve siz bu iş için biçilmiş kaftansınız. Hem kibirli kraliyet soyumuzun hem de iyi yürekli sıradan halkımızın temsilcisisiniz. Taç, sizin başınızda sadece otokratik bir eşya parçası olarak durmayacak; demokratik, sosyalist yönetimin tamamlayıcı bir parçası olacak. Halkın kraliçesi olacaksınız çünkü genetik açıdan soylu olmakla birlikte halkın arasından geliyorsunuz. Hatta anadilimizi, eski dili konuşuyorsunuz. Üstüne üstlük Furstenberg-Barcalona'larm hepsinden daha çok sağduyu sahibisiniz.

Başlangıçta Gulietta'nın yaşı onları endişelendirmişti ama ufak baltasını sallarkenki eneıjisini görünce onayladıklarım birbirlerine başlarıyla işaret edip gülümsediler. "Yirminci yüzyılı çıkarır," diye tahminde bulundular.

Böylelikle, Noel'den kısa bir süre sonra Gulietta tahta oturdu ve ilkbaharda kraliyet sorumluluğunun cafcaflı nişanlarını (asayı, yüzüğü ve en son da tacın kendisini) halkın önünde kabul etti. Öyle görkemli, duygu yüklü, iyi anlamda tantanalı bir olaydı ki, yaşlı kadının taç giyme töreni boyunca sıkılı duran sol yumruğunu bir kez olsun açmadığım hiç kimse, başbakan bile faik etmedi. Fark etseler bile, ki düşük olasılıktı, kimse yumruğun içinde canlı bir kurbağa olduğundan şüphelenmezdi. Yaratık vıraklayınca çıkan sesi kadim bağırsakların heyecanına yordular ve törene devam ettiler.

Gulietta, taç giydikten sonra ilk iş, Peru ve Bolivya'yla diplomatik ilişkileri yeniden sağlamlaştırdı. Bu ülkelerin elçilerine, sadece tıbbi amaçlarla kullanılacak bir parça güzel taze kokainin yerinde bir kutlama hediyesi olacağını güçlü bir şekilde ima etti.

İkinci iş, Amerika Birleşik Devletleri başkanından, Washington eyaletinde federal hapishanede tutulan bir “siyasi mahkûm”un cezasının hafifletilmesini şahsen istedi. Protokol gereği başkanın bu talebe razı gelmekten başka bir seçeneği yoktu pek.

76) "Merhaba hayatım. Kireçtaşından haber var mı?” Leigh-Che-ri A’beıı Fizel’e sarıldı. Onu dudaklarından öptü, hemen uzun sabahlığının içine kayan elleri buyur etti.

“İnsanın elinde et dururken taşın lafı mı olur?” diye sordu A’ben. Leigh-Cheri’yi kendine daha kuvvetlice çekti.

“Yavaş ol hayatım. Böyle acele etme. Et erimez. Sen bana kireç-taşından bahset.”

“Pekâlâ, nihayet iyi haber geldi. Gemi şu saatte Süveyş’ten geçiyor. İki güne kalmadan buraya varması gerek.”

“Yaşasın!” Leigh-Cheri mutluluktan ciyak ciyak bağırdı. “Öyle sevindim ki. Sen sevinmedin mi? Belki de planlanan tarihte bitiririz. Ne dersin?”

“Bana yavaş ol diyorsun. Şimdi ben sana yavaş ol diyorum. Taş erimez. Piramit asla erimez. Bu cennete gittikten çok sonra bile piramit burada dünyada kalacak.” Mücevherle kaplı parmaklan Le-igh-Cheri’nin kasığım kavradı.

“Mmnun. *Bu* cennete gitmiş bile. Veya az sonra gidecek.” Le-igh-Cheri, meyve toplayan bir rakunu, kibrit yakan bir kanun kaçağım andıran bir harekede onun pantolon fermuarım açtı.

77) Leigh-Cheri’yi Bemard’m notunda en çok rahatsız eden, Ber-

nard'ın onu ne kadar az tanıdığını ortaya koymasıydı. Genelde kadınlar, özelde Koç burcu kadınlan, daha da özelde kızıl saçlı Koç burcu kadınlan gibi o da yanlış anlaşılmaktan nefret ederdi. Başkalanna yapılan haksızlık onu çileden çıkarırdı, kendisine yapılan haksızlık ise içini cadı kazam gibi fokur fokur kaynatırdı. Yaptığı onca fedakârlıktan sonra, öylesine aşın derecede bağlanmasından sonra, yaramaz bir çocuk gibi azarlanmak,

lütfeder gibi ders verilmek, aşkmın, aşklarmın hafife alınması, tek kelimeyle tahammül edilmez bir durumdu. Aşkı kalıcı kılmanın yolunu bilebilecek yegâne adam (ya da Leigh-Cheri öyle sanmıştı), Ay kendi tekelindeymiş gibi davranmıştı. Leigh-Cheri'nin kalbinin romantik ihtişamı düşünme eğilimi bir kez daha sıradan bir kişi tarafından kesintiye uğratılmış, kendini beğenmiş birinin ihanetine uğramıştı. Allah korusun, bir daha asla! Leigh-Cheri'nin içinde bir şey kopmuştu. Bemaıd'ı artık umursamadığını söyleyemezdi ama yüksek sesle ve açıkça söyleyebilirdi ki, umursadığı için de telef olmayacaktı artık. O bir prensesti, çok özel güzelliklere sahip çok özel bir varlıktı ve bundan böyle, iş erkeklere gelince dizginleri elinde tutacaktı.

Girdiği her ilişkide, gözlemlediği bir yıldan eski her birliktelikte dengesizlik vardı. Taraflardan biri şaşmaz bir şekilde diğerinden daha çok seviyordu. Doğanın bir yasasıydı sanki, gerilime ve yıkıma yol açan, gaddar bir yasa. Böylesine haksız, böylesine sefil bir yasanın hüküm sürmesinden ötürü kederliydi ama bu yasa hüküm sürdüğüne göre, dengesizlik kaçınılmaz göründüğüne göre, daha az âşık taraf olmak daha kolay, daha sağlıklı olmalıydı. Bundan böyle dengesizliğin kendi lehine işleyeceğine yemin etti.

Kendi "teorim" diye adlandırdığı şeyi geliştirip araştıracağına da yemin etti. Yemin ederken bir yandan ezilip büzülmüş Camei paketini okşadı. Kendini Argon'la bir tür bağlantı olarak görüyordu ve o havasız, sessiz tavan arasında edindiği vizyon yeni yaşamındaki işinin temeli olacaktı.

Bu amaçlar doğrultusunda A'ben Fizel'i çağırttı.

Fizel, Havvaii'den. döndüğünde Leigh-Cheri'ye kur yaparken cesur ama cazibesiz bir arkadaş olmuştu. Aşın miktarda alkol ve zengin yiyecekler nedeniyle gıdısı katmerlenmiş, yüzünün rengi yeşile dönmüştü. Ziyadesiyle uzun boylu bir kurbağayı andınyor-du. Ama Leigh-Cheri karısı olmaya razı gelebileceğini ima edip o-nu çağırtınca inanılmaz bir değişim gerçekleşti. Fizel, zamparalığı bir kenara bırakıp Kuzey Dakota'daki bir sağlık kulübüne üye oldu, burada kendisine greyfurt ve çiğ sarımsak dişlerinden oluşan bir rejim verildi, günde otuz iki kilometre yürütüldü. Otuz günün sonunda Fizel, Böğürtlen Kalesi'nin kapışım yakışıklı, tığ gibi bir delikanlı olarak çaldı. Sadece hafif sarımsak kokuyordu. Leigh-Cheri

hayran kalmıştı. Gözlerindeki onaylayan ifadeyi fark eden Fizel derhal işe koyuldu. Ona bir Ritz krakeri büyüklüğünde bir elmas takdim etti. Ancak prensesin aceleye getirilmeye niyeti yoktu.

“Piramitlerin geleceği hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

78) Tahminlere göre, Büyük Gize Piramidi’nin modem teknolo-jiyle inşası için altı yıl ile bir milyar dolar gerekiyordu. Büyük Chicken Itza’mn aynısını yapmak için daha çok zaman ve para gerekirdi ama bu Albay Sanders’in sorunuydu. Leigh-Cheri’nin gözü o kadar yükseklerde değildi. Gize’nin üçte biri büyüklüğünde bir piramit yine de devasa bir yapıydı ve Leigh-Cheri’nin amacına gayet uygundu.

“Ülken Mısır’a komşu sayılır, arazi yapısı da Mısır’a çok benziyor,” diye hatırlattı prenses A’ben Fizel’e, “ama turistler ülkeni hiç ziyaret etmiyor çünkü cazip bir şey yok. Hatta ülkenden söz e-dilince çoğu kişi boş boş bakıyor. Akla gelen bir şey varsa o da petrol kuyuları, aşın kazançlar, dini fanatizm ve adi bir zevk anlayışı.

Cotonel Sanders: Kentucky Fried Chicken zincirlerinin kurucusu. Yukatan eyaletinde eski bir Maya şehri olan Chichen Itza’nın adını yazar Özellikle değiştirip “Chicken...” olarak yazmış, (ç.n.)

Düşün ki, Yakın Doğu’da üç bin yılı aşkın bir aradan sonra orijinal ebatta ilk piramidi inşa ettin. Bu, dünyanın dört bir yanından turist çekmekle kalmaz, popüler bir sembol işlevini görür ve devletine bir kimlik kazandırır. Piramit, kültürünü sergileyebileceğin bir mekân olabilir. Kazanç sağlamanın yanı sıra harika bir halkla ilişkiler örneği olur, insanlar, size tırnaklarının içinde petrol, kulaklarının arasında kum olan, sonradan görme barbarlar gözüyle bakmakta bu denli ısrar etmezler.”

Fizel bu sözlere bozuldu ama yine de büyülenmişti. O bir işadamı ve vatanseverdi, Leigh-Cheri’nin teklifini anlamlı buldu. Bu piramit pastanm kreması, Leigh-Cheri’nin yapı tamamlanınca onunla evlenmeye söz vermesiydi. Nasıl ki Tac Mahal, Şah Cihan’ın en çok sevdiği karısına duyduğu aşkm bir anıtı idiyse Fizel’in piramidi de Leigh-Cheri’ye duyduğu aşkm ünlü bir anıtı olacaktı. Fizel, maddi gücü, sevgisini böylesine heybetli ifade etmeye yeten az sayıda erkekten biriydi.

A’ben iki hafta düşünüp taşındıktan ve babasına danıştıktan sonra razı geldi. Ancak prensesin parmağına elması geçirmeden önce bir şart koydu. Müstakbel karısının bakire olmadığım neredeyse herkes biliyordu. Dolayısıyla Fizel, piramit yapılırken prensesin kendi ülkesinde, Fizel sarayına yakın oturmasını ve Fizel’in haftada bir gece odasma gelmesine izin vermesini talep etti.

Leigh-Cheri, piramit inşaatını denetlemeye niyetli olduğundan ve McNeil Adası’yla araşma mesafe koyması yakışık alacağından A’ben’in ülkesine taşınmaya gayet istekliydi. Fizel’in her hafta onun yatak odasına girme talebine gelince, bunun için oylama yaptı. Yüreği hayır diyordu, kıkusu ise e artık zamanıdır diyordu. Bu konuda kararsız kalan beyni sonunda kukunun lehine oy kullanmaya karar verdi. Böylelikle nişanlandıkları duyuruldu.

79) Leigh-Cheri lav dereleri gibi dökülen, geride kıpkırmızı kuy-rukluyıldızların örülü kuyrukları gibi iz bırakan saçlarını tarayarak aynanın önünde geçirdiği bazı anlarda karşısında bir fahi-şenin yüzünü görüyordu. O anlarda kendini çirkin ve kirlenmiş his-

sediyor; genç kızlık masumiyeti, romantik düşler, Ay’ın sönükleşmesi için yas tutarak aynadaki yüze gözyaşları sıçratıyordu. Ancak Fas işi pencerelerin altındaki meydanda gerçek develer geviş getirmekteydi. Brokar perdeleri aralayınca sigara paketindekilerle çarpıcı benzerlikte kubbeler, minareler ve hurma ağaçlan görebiliyordu ve ta uzaklarda ufukta bir piramit *(onun* piramidi) hızla yükselmekteydi.

Piramit kırk sekiz metre yüksekliğe ulaşana dek yükselmeyi sürdürecekti. İki dönümlük bir alanı kaplayana dek yayılacaktı. Üçgen şekilli dört yüzü, yerle elli bir derece elli iki dakika açı yapacak şekilde tasarlanmıştı. Bu açı Gize’ninkiyle tıpatıp aynıydı. Piramit haliyle dört ana yönü gösterecek biçimde hassasiyetle hizala-nacaktı. Bu arada Cambridge’in astronomi bölümünden danışmanlar, piramidin Güneş, Ay ve yıldızlara göre de hizalanacağı konusunda güvence veriyorlardı. Piramidin dış bölmeleri, her biri çok kaliteli kafeler, kapalı çarşılar ve gece kulüpleri, bir ticaret fuarı ve küçük ama önemli bir Yakm Doğu arkeoloji müzesi için aynlacak-tı. İç bölmeler yalnızca Leigh-Cheri’ye aitti. Leigh-Cheri bu bölmelerde piramitoloji konusunda kapsamlı deneyleri denetleyip yürütecekti. Piramit

eneıjisi, cesetleri muhafaza eden, tıraş jiletlerini bileyen, düşünce biçimlerini güçlendiren ve cinsel canlılığı artıran o enerji frekansı, bütünüyle anlaşılana dek en iyi bilim dehaları tarafından incelenecek, Argonlu ustaların niyetlediği amaçlar doğrultusunda kullanılması için her türlü çaba gösterilecekti. Belki de piramidin itici gücü sayesinde Kızıl Sakallar bir şekilde sürgünden kurtarılabilirdi ya da yeni bir Kızıl Sakallar soyu meydana getirilebilir ve bu soy zamanla Güneş güçlerinin üzerinde yeniden hâkimiyet kurabilirdi.

Leigh-Cheri piramitsel açıdan düşününce, ki çoğu zaman öyle düşünüyordu, A'ben Fizel'i kullanmasına ya da. onun kendisini kullanmasına izin vermesine üzülmüyordu. Böyle anlarda aynaya u tanmadan bakabiliyordu. Saçlannı, Ay'ın ebedi doğuşuna ait ışıltı lanmışçasına tarıyordu. Bazen de buruşmuş, kıvrılmış Camel.pake tini tuvalet masasından kaldırıp aynaya tutuyor; o harika SEÇİM kelimesinin normal yansımanın ters dönme kuraima bir kez daha karşı çıkmasına gülümsüyordu. Şimdi sürdüğü hayatı kendi hür i-radesiyle *seçmişti* ve bu hayatın nahoş yanları var idiyse, eh, artık

cesur olmalı, bu lekeyi taşımalıydı. Nişanlısıyla *liaison'u* onun için sıkıntı değildi. *Au contraire*. Ah, tamamen au contraire.

80) Leigh-Cheri bacaklarım Fizel'e ilk açtığında çenesini dişçiye açmış gibi oldu. Dehşet, şüphe, kızgınlık, suçluluk ve duygusallık bulutlan toplanıp en silik bir haz ışınını bile gölgeledi. Leigh-Cheri gözlerini sımsıkı kapayıp içindekinin Bemard olduğunu hayal etmeye çalıştı ama bu yeni adam öylesine farklı, öylesine garip bir his uyandırıyordu ki, bu fantezi asla somutlaşmıyordu, izleyen haftalarda öncelikle Fizel'in beklenmedik kibarlığı sayesinde Le-igh-Cheri biraz rahatladı. Gözlerini sımsıkı kapalı tutmayı sürdürerek Fizel'e seks mağazasından alınma bir aletmişçesine yaslanıyor, soğuk orgazmın kremalı uçurumunun ta kenarına gelinceye dek kendini mekanik bir şekilde çırpıyordu. Tütsülerin odayı dumana boğduğu ve deve çanlarının aşağıdaki meydanda çıngırdadığı bir a-lacakaranlık vakti nihayet uçurumdan aşağı atlayınca, kendini gık daha

rahat hissetmeye başladı. Fizel bir daha yatağının başucunda soyunurken Leigh-Cheri gözlerim dört açtı ve onea zamandır kaçırdığı şeyi gördü.

A'ben aktif bir gece hayatına yeniden başladıysa da (evlenmeden önce diskoların son kez keyfini çıkardığı iddiasmdaydı) aile spor salonunda yaptığı günlük idmanlar onu formda tutuyordu..Sa-mi ırkına özgü burnu, güçlü erkeksi bir şekle sahipti. Utangaç gülümsemesini kuşatan dişleri parlak ve düzgündü (özellikle de Ber-nard'ın san harabelerine kıyasla). Çikolata rengi gözlerinde bonkör bir ışık vardı. Fallusu uzun, ince ve kaygandı, bîr Fenikelinin kaşı kadar kavisliydi. Sertleştiğinde kibarca dik duruyordu ama patlıcan kadar pürüzsüz ve mor başı neredeyse göbeğine değecek şekilde geriye doğru eğikti. Leigh-Cheri, A'ben'm yatağa girmesine fırsat vermeden o egzotik demirbaşı okşuyor, doğal kayganlığına hayret ediyor, onu memelerinin ucuna sürtüyor, kızarmış yanaklarına bastırıyordu. Zavallı adam Leigh-Cheri onu ağzına almadan önce a-yaklarını yerden ancak kesebilmişti. A'ben, aşk tanrısının dünyayı yapıştırmaya çalışırken kullandığı o şehvetli, yan şeffaf, yapışkan sıvıdan sular seller gibi fışkırtarak Leigh-Cheri'nin boğazında güm güm atarken Leigh-Cheri, konsantre huşu yutmakta olduğu duygusuna kapıldı. Bu sıvı, kanının alçak sesle şarkılar mırıldanmasına yol açtı. O akşamın ilerleyen saatlerinde A'ben Leigh-Cheri'nin klitorisi üzerinde alışılmadık bir hassasiyetle durdu. Saraya dönmek i-çin oradan ayrılırken Leigh-Cheri haftada bir kez buluşmanın Afro-dit'i kazıklamak olabileceğini ima etti. !'Ne de olsa, sen şeyhsin, ben de kızıl saçlı," diye fısıldadı. O günden sonra A'ben, Leigh-Cheri'yi hem çarşambaları hem de cumartesileri ziyaret etti ve birlikte geceler boyu sikiştiler.

Leigh-Cheri ona gönlünü kaptırdığına defalarca ikna etmeye çalıştı kendini ama biliyordu ki, sadece belden aşağısı âşık olmuştu. Kukusu onun karşısında ne kadar ateşli coşsa da yüreğinde tık yoktu. Kukusunun fıkır fıkır kaynadığı durumlarda yüreği içine kapanır, yağmurluğunun yakasını yukan kaldırır, şapkasının kenarını a-şağı çeker, somurtan dudaklarından bir sigara sallandırır ve liman bölgesinin cılız ışıklı sokaklarında saatlerce yürürdü. Yürek vajinaya da kulak asmazsa neye kulak asar? Bu som yanıtsız kaldı ama çarşamba ve cumartesi akşamlan fiziksel bir vecit hali içinde geçti ve dış yüzey kaplaması için Tura kireçtaşı bulunmasında güçlük çıkana dek piramit planlanan zamandan erken ilerledi.

81) Ahlâk kültüre bağlıdır. Kültür iklime. İklim coğrafyaya. De-niz taraklarının şarkılar söylediği Seattle, trol ağlarının saklandığı Seattle, böğürtlenlerin pırıl pırıl parladığı Seattle, gökyüzünün şalvar donunun sarktığı Seattle, ellerini bir proktolog gibi aidi arkası kesilmez bir şekilde yıkayan şehir Seattle. Seattle Leigh-Cheri için çok gerilerde kalmıştı; rutubetli, bol yosun tutmuş bir yatakta belleğini dinlendiriyordu. Prenses şimdi geniş bir çölün ucunda, güneşin mührü altında yaşıyordu. İç coğrafyadaki değişiklik tam tersiydi. Leigh-Cheri'nin evi, çorak tavan arası yerine lüks bir daireydi. Dış dünyasıyla iç dünyası yer değiştirmişti. Buna denk düşen bir psikolojik değişim gerçekleşmiş miydi? Ve bunun etkileri Leigh-Cheri'nin ahlâk yasasmda düzeltmeler yapmış mıydı?

I96

Belki. Birazcık. Ancak tavan arasının samimi genişliğinde bu değişikliği olumsuzlamasa bile önemsiz kılan bir şey olmuştu. Le-igh-Cheri nesnelik konusunda hassaslaşnuştı.

Camel paketi sayesinde artık b'ır nesneyi hiçe sayamıyordu. Ca-mel paketi sayesinde canlı şovenizmi hastalığından kurtulmuştu. Üniversitedeki tanıdıkları, Çevre Şenliği'nin en aydınlanmış delegeleri arasında, ırkçılığa, cinsiyet ve yaş ayrımına en açıkça sövüp sayanlar, çevrelerindeki cansız nesnelere karşı her saat ayrımcılık yapıyor, onlara sevgi, saygı, hatta dikkat göstermeyi reddediyorlardı. Leigh-Cheri bu konuda bilinçli bir sonuca varmamakla birlikte en ufak, en cansız şeyi bile kendine özgü bir yaşamı varmış gibi düşünmeye başlamıştı.

Gün içinde piramit şantiyesine gittiğinde, işçilere duyduğundan hiç aşağı kalmayan bir hayranlıkla işçilerin aletlerine bakarken buluyordu kendini. Eli kapı tokmaklarında gerektiğinden çok daha u-zun süre oyalanıyordu. Büyük granit bloklara, başkalarının önlerinden geçen bir ite gösterecekleri sıradan şefkatle eliyle hafifçe vuruyor, taşlara her birinin ayrı kişiliği varmış gibi davranıyordu. Susuzluğunu giderdiği ahşap matara ise özel dostu olmuştu. Mataranın ağzma kendi ağzından daha çok değer veriyordu, onu düşmanlara karşı savunmaya hazırdı. Akşamlan, çölün tozunu suyun altına girerek attıktan, burnundaki kırmızılığa (kızıl saçlılar çabuk yanar) çinko oksit merhemi sürdükten sonra dairesinde gezinir (tabi-i çarşamba ya da cumartesi değilse), kül tablalarını, müzik kutularını, kahve

fincanlarım, mektup açacaklarını, el yapımı eşyalan ya da şekerleri rasgele eline alır, her biri genişleyip sınırsız bir dünya haline gelene dek onları bakışlarıyla delerdi. Her parça, fiziksel a-çıdan daha hareketli olan, Leigh-Cheri'nin merak duymayı süıdür-düğü ama bir kez daha yalıtıldığı diğer dünya kadar zengin ve ilginçti.

Esasen kitle güdülerini düzenlemek, yönlendirmek ve tatmin etmek üzere tasarlanmış bir toplumda insanın birey olarak sahip olduğu sessiz bölgelere sunulacak ne var? Din? Sanat? Doğa? Hayır, kilise, dini standart bir halk gösterisine dönüştürmüştür; müze de aynısını sanat için yapmıştır. Grand Canyon ile Niagara Şelalele-ri'ne o kadar çok bakılmıştır ki, bu yerler bitkin düşmüş, çok fazla sayıda aptal göz tarafından emilerek içleri boşaltılmıştır. İnsanın birey olarak sahip olduğu sessiz bölgelere sunulacak ne var? Geceya-nsı kâğıt tabakta soğuk tavuk kemiğine ne dersiniz, emriniz doğrultusunda uzayan ya da kısalan kızıl alev rengi ruja ne dersiniz, hiç tanımadığmız bir "kuş" tarafından terk edilmiş suni köpükten bir kuş yuvasına ne dersiniz, sağanak yağmurda arabayla evinize giderken birbirini boş yere izleyen bir çift sileceğe ne dersiniz, sinemada koltuğun altından ayakkabınıza değen bir şeye ne dersiniz, körelmiş kurşunkalemlere, şirin çatallara, tombul küçük radyolara, kutular dolusu kravata ve küvet başmda duran banyo köpüklerine ne dersiniz? Evet otistik görüş ile deneysel dünya arasındaki bağı kuran, bu şeylerdir, bu uçurtma ipleridir, zeytinyağı şişeleridir ve meyveli şeker ezmeleriyle dolu Sevgililer Günü kalpleridir. Bu şeyleri hakiki gizemli ışıklarında göstermektir Ay'm amacı.

Leigh-Cheri, bir çarşamba akşamı, A'ben Fizel'in yarımda uzanmış, bıı-saatlik, çifte fazla mesailik bir birleşmenin ardından dinlenirken hem kendini hem de müstakbel eşini şaşırtarak yatağın içinde aniden dikilip oturdu, ay ışığında seyrettiği vazelin şişesini kavradı ve yüksek sesle sordu: "Peki ya altm topa ne oldu?"

82) Leigh-Cheri zamanla çevresindeki cansız nesnelerin çoğuyla samimiyet kurdu. Bu cansız nesnelere, tüm canlı yaratıkların üreme çevrimlerini denetleyen, gelgitlerin koreografisini yapan, a-kıl sağlığını etkileyen, J. Isaacs'ın . . tüm çağlardaki şiirin tarihi, Ay için yeni imgeler bulma girişimidir" diye yazarken sözünü ettiği o cansız nesne de dahildi. (Ay, Nesneler İmparatoriçesi'dir ve Ay takvimine dayalı doğum kontrol

yönteminin uygulayıcısı olan Leigh-Cheri Ay cemiyetinde yer alıyordu.) Ancak Leigh-Cheri'nin nüfuz sahasında, ay ışığı sayesinde özellikle canlandığı halde bilhassa dikkate almadığı bir nesne vardı. O da nişan yüzüğüydü.

Büyük ihtimalle yüzüğün ifade ettiği şeyden korkuyordu. A'ben Fizel'i sevgili olarak tamamen kabullenmişti ama evleneceklerini düşündükçe ürperiyor, ter döküyordu. Ne zaman kendisini onun ö-mür boyu eşi olarak hayal etmeye çalışsa hemen suratı asılıyordu. Piramidin tamamlanacağı günle düğün günü aynı olduğu halde piramidi düşünmeye başlıyordu.

Fizei'in ülkesinde nişanlı bir çiftin halk arasında birlikte görünmeleri tabu sayıldığından Leigh-Cheri, fıkır fıkır çarşamba akşamlan ve yaramaz cumartesi geceleri dışında onu nadiren görüyordu. A'ben piramit inşaatı için malzeme sağlıyor, işgücüyle ilgili düzenlemeler yapıyordu. Bu konuda öylesine becerikliydi ki, en az iki yıl sürmesi gereken proje, kireçtaşı kaplamanın teslimatındaki gecikmeye rağmen yirmi ayda tamamlanacak gibi duruyordu. Ancak A'ben şantiyeye nadiren uğruyordu. Müzmin bir gece kulübü müdavimi olan A'ben, bir akşamlık eğlence için sık sık Roma ya da Mikonos'a uçuyor, sabahlan uzun uzun uyuyor ve akşamüstlerini ağır jimnastik seanslarına, greyfurt ve çiğ sanmsaktan oluşan yemeklere ayırıyordu. İmtiyaz sahibi olduğu profesyonel Amerikan basketbol takımının oynadığı her maçın televizyon yayınlanm alabilmek için uydu kiralamıştı ve anlaşılan, spor dünyası dikkatinin büyük bölümünü alıyordu.

Leigh-Cheri Fizel'in ülkesine geldiği hafta aile sarayında onuruna resepsiyon verilmişti. Leigh-Cheri burada ailenin en büyüğüyle, finansal açıdan dünya yüzündeki en güçlü erkeklerden biri olan Ihaj Fizel ile tanıştı. A'ben'in iki erkek kardeşiyle de tamştınlmış-tı. Anne şöyle bir uğradı, kız kardeşler ise hiç görünmediler. Leigh-Cheri kadınlan sorunca A'ben omuz silkti. "Önemi yok," dedi. Leigh-Cheri, Fizel'lerin vatanında dişilere pek az değer verildiği izlenimini edindi. Elmas yüzüğe çoğu kişinin sigara paketlerine bakarken duyduğundan daha fazla heyecanla bakmamasının (bakmasının ama görmemeyi seçmesinin) *bir nedeni* de buydu kuşkusuz.

"Merak ettiğin şu altın top neyin nesi?" diye sordu A'ben, sorunun durduk yerde gündeme geldiği gece.

Leigh-Cheri cevap vermedi. Cevap veremedi. Hareketsİzieş-menin başka yerlerde olmak anlamına geldiği o sessiz bölgeye dalmıştı.

“O altın topu istiyorsan alayım. Fiyatı mühim değil.”

Leigh-Cheri hâlâ cevap vermemişti. A’ben, vazelin şişesini, i-çindekilerin çekingen ama duyumsal parıltısı nedeniyle hayretten donmuş bir şekilde elinde tuttuğunu faik etti; “top’un cinsel çağrışımlı argo bir sözcük olduğunu hatırladı ve acaba “altın top” kendisinin tecrübeli olmadığı özel bir cinsel ilişki anlamına mı geliyor, diye merak etmeye başladı. Belki cinsel mükemmelliği, niha-i birleşmeyi ifade ediyordu ve belki A’ben bunu sunmayı başaramamıştı ve belki vazelinden yardım alması gerekiyordu. Hayatında ilk kez kendinden şüpheye düşmenin acısını çeken A’ben, asık suratla sordu: “Bu altın top, Ağaçkakan denen adamla yaşadığm bir şey miydi?”

A’ben daha önce Ağaçkakan’dan hiç söz etmemişti ve şimdi söz etmesi Leigh-Cheri’yi dalgınlığından geri döndürecek denli sarsıcıydı. Gerçi “geri dönmek” sözü burada yanıltıcı; çünkü düşüncelere dalmış hayal diyarında “oraya gitmenin” tek yolu, paradoksal bir şekilde tamamen “burada olmak”tır.

“E, şey, tam değil,” diye kekeledi Leigh-Cheri. Bakışlarını o parlak yapışkanın deniz ışığından ayırarak vazelini yatağın başu-cundaki masaya geri koydu. “Şey o, o, bana bir seferinde bir şey söylemişti. Ne demek istediğini ancak şimdi anladım.”

Fizel, Leigh-Cheri’nin açıklamasını tüm yetersizliğine rağmen kabul edip lafın kireçtaşma gelmesine izin verdi. Ancak ertesi sabah, Arap dünyasının tüm giriş noktalarındaki gümrük görevlilerine Bemard Mickey Wrangle adma düzenlenmiş pasaport taşıyan her yolcunun, gerekirse zor kullanılarak geri çevrilmesini emreden mesajlar uçurdu.

83) Bir aydan az bir süre sonra, ister inanm ister inanmayın, üze-rinde tam da böyle bir pasaport bulunan bir adam uçakla Cezayir’e geldi. Kendisine Cezayir’e giremeyeceği bildirilince olay çıkardı ve tutuklandı.

Durum A’ben Fizel’e bildirildi. Fizel, Cezayirli komisere bir kasa konyak, bir fıçı havyar ve bir zamanlar Kral Faruk’a ait olan inci saplı bir binici kırbacı gönderdi. “Wrangle, Siyonist bağlantılara sahip, tehlikeli bir uluslararası hayduttur,” diye telgraf çekti. “Azami güvenlik tedbirleriyle gözaltına alınması gerekir. Süresiz olarak. Komiserim, motorlu araçlardan sizin için en uygunu hangisi, Amerikan Lincoln Continental mi yoksa Alman Mercedes-Benz mi?”

Daha sonra Fizel, piramitte çalışan ekibe yüz işçi ekledi. Kireç-

taşı kaplama döşenene, iç bölmeler Prenses Leigh-Cheri’nin belirttiği gibi olana dek çalışmalar gece gündüz sürecekti. Fizel saray görevlilerine düğün hazırlıklarını hızlandırmaları emrini verdi ayrıca.

84)Sanırsınız ki, bir elektrikli daktilo elektrik faturasını ödeyen eli ısırmayacak kadar akıllıdır. Ancak Remington SL3, can sıkıcı teknolojik pratikliğe manyakça düşkünlüğü, yüzünden eski usul, edebi deha girişimlerini engellemekte ısrarlı. Sanırsınız ki, yirminci yüzyılın son çeyreğinde gerçek ölçülere uygun bir piramit inşa etme saplantısına kapılmış bir kadın, bu işin gerçekleşmesini sağlayabilecek yegâne adamı kızdırmayacak kadar akıllıdır. Ancak Le-igh-Chen, A’ben’in ona sarılmasına izin vermiyor, sert bir tonda konuşuyordu.

“Ne diye korunuyorum ha?” diye cevap istedi. “Neden her arkamı döndüğümde o iki salağa çarpıyorum?”

Leigh-Cheri’nin seks konusundaki heyecanı, A’ben Fizel* i aynı anda hem mutlu ediyor hem de korkutuyordu. Aylar önce, bîr harem ağasını, Leigh-Cheri’yi izlemesi, tutkularının onu bir başkasının kollarına sürükleyecek denli dümensiz olmadığı konusunda güvence vermesi için gizlice görevlendirmişti. Ne de olsa Leigh-Che-ri çoğu zaman yalnız kalıyordu. A’ben haftada iki seferlik servisin onun hararetli motorunu soğutmaya yettiğinden emin değildi. Ber-nard Mickey Wrangle adında birinin Cezayir’de tutuklandığını öğrenince muhafız sayısını ikiye çıkarmıştı. Leigh-Cheri bu ikilinin kapısı önünde kamp kurduğunu bal gibi biliyordu.

“İki malak dediğin o adamlara ben güveniyorum. Onların görevi..

“Beni casus gibi gözetlemek.”

“Hayır. Hayır!” A’ben başım hızla iki yapa salladı. “Onların görevi seni korumak.”

“Neden?”

“Kötü adamlardan. Sen kaçırtabilir. Sizin televizyonda ‘terörist’ dedikleri adamlar öyle şeyler yapıyor. Sen Orta Doğu’nun âdetlerini bilmezsin.”

Bu sözün Leigh-Cheri’yi sakinleştirmesi gerekirdi. İnsan kaçırmanın ve hava korsanlığının dünyanın bu bölgesinde hayli sık kullanılan siyasi taktikler olduğunun bilincindeydi. Ne var ki kızıl saç, kepeği bir kez havalandı mı kolay kolay yatışmazdı ve Leigh-Che-ri’nin şirret ruh halinin kendini ifade etmek için yeni fırsatlara ihtiyacı vardı.

“Müslümanların cumartesi günleri ne yemek yediklerini ne de seviştiklerini bilecek kadar aşinayım Orta Doğu’nun âdetlerine. Neden beni hep kutsal bir günde ziyaret ediyorsun? Diskoda görünmeye cesaıet edemediğin bir gün de ondan, değil mi? Vatandaşların cumartesi günleri piramitte çalışmayı reddediyor, Yunan işçiler tutmak zorundasın. *Senin* kutsal gününü nasıl geçirdiğini bilmediklerine bahse girerim. Cumartesi günü et yenmez A’ben. Öyle eteği! mi? Cumartesi günü et yenmez.”

A’ben'in gözkapakları çikolatalı şekerleri andıran gözlerinin Çizerine paket kâğıdı gibi döküldü. Ağzının sol köşesinde suçluluk duygusuyla pır pır atan bir tik belirdi. “Belki ben Amerika’da fazla kaldı,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Belki ben çok karıştırıyor Mekke ile senin salçaların arasını.”

Leigh-Cheri gülmek zorunda kaldı. “Kalça, A’ben.” Uzun sabahlığının önünü açıp eliyle hafifçe vücuduna vurdu. “Bunlara kalça denir.”

A’ben’in gözleri sulandı. Alt dudağı, az önce lakerdanın anlamını öğrenmiş bir palamut gibi titredi. O anda üzülen Leigh-Cheri. titremeleri, tikleri ve gözyaşlarını öperek uzaklaştırmaya koyuldu. Varlıkları unutulan muhafızlar az sonra birbirlerini dirsekleri vle dürtüp sırıtıyorlardı. Evden dışarı sızan gürültüler kutsallığa saygısızlık olsa da küfür kabilinden değildi.

85) “Artık fazla sürmez,” dedi Leigh-Cheri bir kaşığa. Faslı mı-marlar pencerelerini anahtar deliklerine benzetmeyi âdet edinmişlerdi. Kızıl saçlı prenses şimdi böyle bir pencerenin yanında dikiliyordu, giyinmekte olan piramidi anahtar deliğinden gözet-

leyen kanlı bir göz gibi. Garipti ama Hıristiyanlıkta olduğu gibi Müslüman dünyasmda da sütliman, sessiz sakin olan gün pazardı. Çoğunlukla Yunan ve Yugoslav taş işçilerinin çalıştığı (güneşten anlayan Araplar gece çalışmayı seçmişlerdi) gündüz vardiyası iş başındaydı ve kireçtaşı kaplamayı döşüyordu ama Leigh-Cheri o gün kendine izin vermişti.

“Artık fazla sürmez,” dedi Leigh-Cheri. Sesinde endişe izi var-dıysa bile kaşık bunu ayırt etmekten acizdi.

Bir önceki akşam A’ben onunla güzel sevişmişti. Leigh-Cheri e-pey geç saatte uyumuştu. Kahvaltıda çayınm başında oyalandı, sonra zamanının bir kısmmı çay kaşığıyla oynamaya ayırdı. Penceresinin yanında dikilmiş, gölgeden yoksun şehre bakarken olabildiğince öğle vaktiydi. Şehir, bir kemik tarlası, bitmiş bir tebeşir parçasının emeklilik pikniği kadar kasvetli, sararıp solmuş ve karmakarışıktı. Öğlen güneşinin altında piramit de bembeyaz parlıyordu. Yoğun sıcağa rağmen şehirde soğuk bir hava vardı. Şehir, Leigh-Che-ri’nin Amerikan mizacına ebediyen yabancı kalacaktı. Oysa piramit . . . Leigh-Cheri’ye göre piramit, kendi toplumundaki binaların olmadığı kadar gerçekti.

Bir şey diğerinden nasıl daha gerçek olabilir? Özellikle de o şey anlaşılmaz ve gizemliyse? Belki de bir şey tamamen açık ama tamamen gereksiz diye algılandığında tamamen hakiki bir hal almaktadır. O şey kendi içinde gerçektir, gerçek olmak için dış bağlantılara ya da çağrışımlara bağımlı değildir. Bir şeye ne kadar çok duygusal değer yüklenirse o şey o kadar çok amaç doğrultusunda kullanılabilir, o kadar çok etki yaratır ve sonra o kadar çok yanılsama yaratır. Yanılsamalar pek çok değerin kendisi gibi bıktırıcı ve yanlıştır. Fakat düz çizgiler ve düz yüzeyler sürekli gerçeklik sızdırır. Bilhassa faydacı bir işlev algılanamadığında. Bir piramidin geometrik şekli, gözün piramidin köşelerini dönmesine izin verir. Piramidi bütünüyle tanımak için etrafını dolaşmamız gerekmez. Ön yüzünü görmek arka yüzünü görmektir. Hatta ön yüzü aslında arka yüzüdür. Piramit aslidir. İşlev değil, biçimdir. Etki değil, varlıkta. Onu bir anda görebiliriz ama yine

de okumayı sürdürürüz. Bizi tekrar tekrar besler. Piramit esas olmasına rağmen değil, esas olduğu *için* anlaşılmaz ve gizemlidir. Mekanik olanın hipnotik histerisinden, elektronik olanın uyuşturucu cansızlığından ve biyolojik ola-

mn ölümcül çürümesinden uzak olan piramit, zaman ve uzam arasında, her ikisinden ayn ve hiçbirini temsil etmeden, tatsız bir ihtişam içinde yer alır ve ilerleme denen mitin değerinin düşürülmesine yardımcı olur.

Tabii Leigh-Cheri piramidi geometrik hakikat açısından düşünmemişti hiç. Teorisini besleyen zihinsel süreçler dahi onu açıklamanın ozon tabakasının o kadar derinliklerine götürmemişti (gerçek “uzay boşluğu”, yeryüzünün somut mutluluklarından soğuk ı-şık yıllan uzaklığındaki akademik analizdir). Connie Francis’in “Gerçekten gerçek mi?” şarkısını hatırlamak içinse çok gençti. Le-igh-Cherİ piramide, kendi piramidine bakınca elini kaderin cebine sokmanın verdiği baş döndürücü duyguyu yaşıyordu yalnızca.

Çay kaşığmı gözlerinin önünde tuttu, ufiık çizgisi boyunca hareket ettirdi, ta ki uzaktaki anıt kaşığm çukurunda oturuyor gibi görünene dek. Soma piramidi yiyormuş gibi yaptı. “Hımmm,” dedi, “Tuzu eksik.”

Leigh-Cheri’nin şakasında endişe vardıysa bile kaşık bunu ayırt etmekten acizdi.

86) Bir zamanlar (Gulietta’nm Leigh-Cheri’nin zihnine kazıdığı masaldan alıntıdır bu başlangıç) sarsak, kötü kullanılmış, köle gibi çalıştırılmış, paslı, tozlu ve ön farından arka kapağına dek Oklahama’dan göç etmek zorunda kalmış, meyve toplamakla geçinen bir ailenin az sayıdaki eşyası ve çok sayıdaki çocuğuyla tıka basa dolu eski bir kamyon, Walla Walla Vadisi’ndeki bir kavşakta bir benzin istasyonunun bulunduğu anayolun karşısında takır tukur sesler çıkartarak durdu. Yaklaşık iki yaşında, altı hâlâ bezli, hatta ü-zerinde bez dışmda hiçbir şey olmayan bir çocuk, egzoz borusundan dışarı gazap üzümleri büyüklüğünde yağ damlaları püskürten kamyondan aşağı indi. Çocuk asfalt yolu sendeleye sendeleye geçti. Anlaşıldığı kadanyla erkekti, ama benzin istasyonundaki kadınlar tuvaletine daldı. Aşırı uzun sayılabilecek bir süre boyunca orada kaldı.

Belki de altındaki bezin iğneleriyle uğraşması gerekmişti. Bu esnada direksiyonun başında oturan Oklahamalı göçmen tanın

işçisi gaz pedalını sabırsızca eziyor, arka taraftaki kirli çocuklar sürücü bölmesinin tepesini yumrukluyorlardı. Nihayet, yeni yürümeye başlamış çocuğun çıplak ayaklan tuvaletten dışan çıktı, sürücü zınk diye debriyaja bastı ve kamyon sarsılarak uzaklaştı. Çocuk gözden kaybolan araca gözlerine inanamayan bir ifadeyle bakakaldı, sonra badi badi peşinden gitti. “Bebeği bekleyin,” diye haykırdı. “Bebeği bekleyin, orospu çocuklan!”

Bu sahneye Züppe Wrangle adında biri tanık olmuştu. Adam', eski bir rodeo yarışçısı, tutunamamış bir Hoî!ywood kovboyu idi (fiyakalı adı buradan kaynaklanıyordu, Züppe'nin esas lakabı Burnu Havada Bemie tarzında bir şeydi) ve orta yaşlarında zengin bir soğan çiftçisi olmuştu. Kamyon ne durmuş, ne de geri dönmüştü. Bunun üzerine Züppe ufak çocuğa bir Pepsi aldı, onu spor Cadil-lac'mda oturmaya çağırdı. Çocuk kıllanmıştı ama Cadillac’m cazibesi de karşı konulacak gibi değildi. Züppe, çocuğa hem acıdı hem de metanetine hayran kaldı. Kızıl buklelerini, deri altı yaralan kadar gül renkli olan çillerini de sevdi. Böylelikle ona radyo çalarak, Hostess Twinkies yedirerek akşam karanlığına dek yanında oturdu. . Sonra, göçmen ailenin geri dönmeyeceğine ikna olan Züppe, çocuğu çilleriyle birlikte Yar Bana Bir Nehır-Soğan Çiftliği’ne götürdü.

“Merhaba Kathleen. Merfıaba Kathleen. Kusura bakma geciktim ama tek başına çocuk peydahlamak zor iş. Hele de küçük herif daha ancak iki yaşındaysa. Hadi, söyle bakalım, iyi iş becermiş miyim. Hadi söyle.”

Züppe Wrangle, birkaç yıl önce, Whitman Üniversitesinde genç bir felsefe profesörünün ayaklarım yerden kesmiş; kadın, saten gömlekli bir satir, boyasız bir çiftlik evi ve yiyebileceği kadar tatlı Walla Walla soğanı uğruna Spinoza’dan vazgeçmişti. Kathleen, güzel bir yüze, parlak bir zekâya ama kelek de bir tesisata sahipti. Ne kadar uğraşsalar onu hamile bırakamıyorlardı. Züppe’nin önüne attığı bu hazırlop yavruya bayılmıştı. Onu hemen yıkadı, sonra kendi yatağma soktu. Bütün gece hiç uyumadan onu seyretti. Bebek uykuya dalmadan önce hafif mızıldandı ama sabah neşeliydi, orospu çocuklarıyla tekrar bir araya gelmeye pek hçvesli değildi.

Bütün bunlar, Washington Eyaleti'nin doğusundaki Wal!a Wal-la Vadisi'nde, Seattle'a üç yüz yirmi kilometre ve üc vîiz yirmi esneme uzaklıkta, elmaların çene tokuşturduğu, gökyüzünün zevksizlik derecesinde mavi olduğu bir yerde yaşanmıştı. Yerli Kızılderili lehçesinde *walla* su anlamına geliyordu. Kızılderililer korkunç tepeleri aşıp çaylarla ve nehirlerle çağıldayarak türküler söyleyen bereketli bir vadiyi ilk keşfettiklerinde iki büklüm olmuşlar, bu yere Walla Walla adını vermişlerdi. "Burada su var, hem de bol boL" "İnsanın bu tozlu yerlerde umabileceğinden çok daha bol miktarda nem,'' ya da beyaz insanların hoşlandıkları etno-dille "Sular diyarı." Vadi *gerçekten* sulak olsaydı, vadinin kanalları, bataklıkları ve lagünleri olsaydı ona Walla Walla Walla adını verebilirlerdi. Hatta belki Walla Walla Walla Walla adım. Aynı Kızılderililer yağmur mevsiminde Puget Körfezi'ne denk gelselerdi *walla malarının* sonu gelmezdi vallahi.

Züppe Wrangle Walla Walla'da doğup büyümüştü. Çocukken her şeyi iki kez söylemek gibi yorucu bir alışkanlık geliştirmesinin açıklaması bu olabilir. "Hadi lütfen! Hadi lütfen!" "Pis kokulu pişmiş domatesten iğreniyorum. Pis kokulu pişmiş domatesten iğreniyorum." "Çişim geldi. Çişim geldi." Büyüyünce de vazgeçemediği bir özelliğiydi bu. Sinemada başarısızlığa uğramasından diğer şeyler kadar repliklerini tekrarlama alışkanlığı da sorumluydu. Hiçbir yönetmen, bölgedeki koruculara peş peşe iki kez "Geçitte yollarını kesin" denmesini istemiyordu. Ayrıca Komançe bölgesindeki gergin akşamın havası bir şekilde bozuluyordu; kahraman, "Bu gece dışarısı çok sessiz. Bu gece dışarısı çok sessiz," deyince. Ya evet Wrangle, sen saçmalamaya başlayana dek sessizdi.

Wrangle'lar tarafından evlat edinilen Bebek, Züppe'nin tekrarlarına alışmıştı. Yıllar sonra loma loma ve mahi mahi'siyle Hawa-ii'de o denli rahat etmesinin nedeni muhtemelen buydu.

Ailesi tarafından terk edilen kızıl saçlı, Yar Bana Bir Nehir-So-ğan Çiftliği'nde büyürken Kathleen'den felsefe, Züppe'den de sahte kovboyluk numaralarım ve âdetlerini öğrenmişti. Walla Walla civarında yaşayan herkes ona Bebek diyordu; çünkü on beş yaşına dek başka ismi olmamıştı. On beşine basınca İsviçre'de pahalı bir akademiye gönderilmişti; çünkü Kathleen onun Walla Walla'lı bir köylü olarak yetişmesini istemiyordu.

Züppe ise onun devlet okulunda yaptığı yaramazlıkların hem niceliği hem de niteliğinden ö-türü üzgündü. Cenevre'ye gidişinden önceki gece Züppe ve Kath-leen onunla bir litre ekşili Kızılderili viskisi içtiler, onu vaftiz edip Bemard Mickey adını verdiler.

Hafif akşamdan kalma olan üçlü, ertesi gün Spokane havaalanına geç kalmıştı. Bemard Mickey uçağa yetişmek için mecburen koştu. Biniş kapışma doğru hızla koşarken, "Bebeği bekleyin! Bebeği bekleyin, orospu çocukları!" diye bağırdı. Omzunun üzerinden kendini evlat edinmiş olan ana-babasına baktı, delice güldü ve onlara öpücük gönderdi.

Onlar da gülüp öpücük gönderdiler.

"Burnunu temiz tut, hayatım," diye şakıdı Kathleen.

Züppe ise böğürdü: "Göğsümüzü kabart, duydun mu. Göğsümüzü kabart, duydun mu."

Şimdi, Bemard Mickey Wrangle, her ne kadar gereksiz tekrarlarla yetiştirilmişse de büyüyünce uyanık bir herif olmuştu. Makineli tüfek taşıyan Cezayirli bir gardiyana dur emrini ikinci defa tekrarlatmak istemezdi. Doğrusu da bu değil miydi?

87) Leigh-Cheri vurulma olayından ancak bir ay sonra haberdar oldu. Bir ay sonra onu haberdar eden Kraliçe Tilli idi. Gulietta'nm talebi üzerine, Max'm ülkesi, Amerikan hükümetinden bağımsız saygm bir emeklilik hayatı yaşayabilmesi için ona yüklü bir para ödedi. Max bu toplu parayı derhal ikiye bölüp yansını Tilli'ye verdi, kendi yansını da Reno'ya götürdü. Kalp kapakçığı patlayana dek orada kumar oynamak niyetindeydi. Mütevazı bir otele yerleşti, her sabah kumarhanelere gitti, çark-ı felek ile intihara kalkıştı. Haftada iki kez Tilli'ye telefon ediyor; para kazanıyorum, sağlığım da yerinde diyerek onu rahatlatıyordu. "Böğürtlenlerden uzakta kendimi daha iyi hissediyorum," diyordu. Kraliçe, Max'ın kendisi meraklanmasın diye yalan attığından kuşkulanıp Leigh-Cheri'nin düğünü için Ortadoğu'ya giderken Reno'ya uğramayı planladı.

Kocasının şehrin gözbebeği haline geldiğini görünce şaşırdı. Max sezonun en çok kazanan kişisiydi. Kumarhane işletmecilerinden eğlence dünyasının

yıldızlarına, taksi şoförlerine dek herkes

Kral Max’a daima selam veriyordu. Max çok az şey istiyor ama bol bahşiş veriyordu. Yerel hayır cemiyetlerine bağışlarda bulunuyordu. Kapı görevlilerine içkiler ısmarlıyor, kalelerde çalışan garson kızlara çok para kazananların şov kızlarına gönderdikleri türden çiçekler gönderiyordu. Kalbine gelince, doktorlar her an raydan çıkabileceği konusunda uyarsalar da kalbi çuf çuf ilerliyordu. ‘Tek duam kalbimin rulet masasında durması,” dedi Max, denizaltına patlayıcı madde atar gibi çayına üçüncü bir kesmeşeker daha atarak. “Son kuruşumu da kırmızı on üçe koyacağım. Kazansam da kay-betsem de son nefesimi bir hükümdara yaraşır şekilde vereceğim.”

Tilli, otelin lobisinde oturmuş Max’m kahvaltıya inmesini beklerken (Max sabah üçe kadar kumar oynamıştı) fark etti gazetedeki yazıyı. Sırt çantalı sakallı birkaç delikanlının lobide bir kanepe üzerinde unuttuğu Philadelphia Drummer adlı yeraltı gazetesinin bir sayısmı eline almıştı. Tilli’nin niyeti gazeteyi odada yere sermekti, finosu küçük abdestini gazetenin üstünde becersin, halıyı pisletmesin diye. Drummer’ı katlayıp çantasına koyarken gözü Cezayir’de yaşanan bir olayla ilgili yazıya takıldı. Yalnızca bu gazetede yayımlanan habere göre Cezayirli nöbetçiler, otuz altı yaşında. Bemard Mickey Wrangle admda, altmışların sonunda ve yetmişlerin başında bombacı direnişçilerden oluşan nam salmış bir çeteye Ağaçkakan lakabıyla elebaşılığı yapmış bir Amerikan vatandaşına makineli tüfekle ateş etmişlerdi. Yazıda Cezayir’in olayı örtbas ettiği söyleniyordu ama yazının devamında da, daha önce pasaportla ilgili bir ihlal yüzünden tutuklanan Wrangle’in kaçmaya çalışırken öldürüldüğünü Kasbah’da herkesin bildiği belirtiliyordu.

“Ay-ay, spagetti-ay,” dedi Kraliçe Tilli. Bir sonraki yorumu, ku-çukuçusunun kucağından aşağı kayarken çıkardığı kesik havlama sesleri arasında kaynadı gitti.

88) “Biliyor musun Tilli, elimde değil, Wrangle için biraz üzülü- yorum.” Kral krepinin üstüne pekmez döktü. Arzunun bey in kıvrımlarını doldurması misali pekmez de krepin içindeki oyuklan doldurdu. “Temsil ettiği şeyden iğreniyorum ama bir şeyi temsil et-meşine, kendinden üstün birinin ona kemik atmasını beklemekten-se eti kesmeye hazır olmasına

hayranlık duymalı. Leigh-Cheri'nin habıe peşinden eve sürüklediği o ciddi çevrecilerden daha iyi bir misafirdi. Seattle'm damlarına böğürtlen ekmeyi istemesi dışında. Aman Tanrım! Ne barbarlık!" Max'ın kalp kapakçığı bağırsakları guruldayan robot taklidi yaptı.

"Bu yazıda deniyor ki -tereyağını uzatıver- Wrangle'in yetmiş birde Küba'ya giden bir yolcu uçağının kaçırılmasına yardım ettiğinden şüphelenilmiş. Fakat Marksist değilmiş. Devlete duyduğu genel nefret yüzünden yapmış işi. Zeki, cesur bir adam kanuna neden bu derece saygısız olur? Şans oyunlarında insan oyunu kuralına göre oynar. Kurallar pokere şeklini, özünü, gerilimini, hayatmı verir. Kuralsız poker anlamsız ve sıkıcı olurdu. Kuralları hiçe sayanların oynamasına izin verilmez. Eskiden öyle yapanları vururlardı. Sanırım bizim Mr. Wrangle'in başına da bu geldi. Biraz daha pekmez."

"Sağlıkta da kurallar vardır," dedi Tilli, "ve onları çiğnemekte senin üstüne yoktur, seni gidi çiğneyici kanun."

"Ben doktorların emirlerine uymayınca, Tilli, bu durum benden başkasını etkilemez. Oysa pokerde kuralları çiğnersem masadaki herkes etkilenir. Wrangle da bunu yaptı ve o yüzden öldü. Yakında ben de öleceğim ama ben ondan kırk yaş büyüğüm. Ölüm bana ceza değil, ödül." Bir gülümseme, Max'm mekanik yüzünü kırıştırdı. "Neyse, öteki dünyada ona rastlarsam hoşbeş ederiz. O..."

"Bütün bunların önemi yoktur," dedi Tilli, dört çenesinden üçünün üzerindeki pekmezi silerek. "Önemli olan, öldürülmüş olmasıdır, iki gece önce Leigh-Cheri ile der telefonda konuştu ben. O bu işten hiç haberdar değil. Ona söylemeli miyim yoksa söylememeli miyim?"

'Tabii ki söylemelisin. Bilmek hakkı. Vefat ettiğini saklamak i-çin bir neden yok. Leigh-Cheri ona artık âşık değil." Sessizlik oldu, bu esnada Max söylediği sözü düşündü. "Ama, şey, Tilli," dedi sonunda, "yerinde olsam söylemek için evlenmesini beklerim. Tamam mı?"

"Madem sen öyle düşünüyor, peki." Tilli pastırma dilimlerini i-tine götürmek üzere peçeteye sardı.

“Bunu okudun mu? İddiaya göre, Wrangle aralık ayında Hava-

na’ya ayak basmış. Kübalıların komünist olduktan sonra artık Noel’i kutlamadıklarını görüp şaşırmış. Wrangle, bunun üzerine Fidd Castro’yu görünce ona yortusuz asi demiş. Ha ha. Ne şakacı adam, değil mi?”

Tilli komik olan nedir, anlamadı.

89) Beethoven *Beşinci Senfoni'nin* son notasını mürekkebiyle yazdığında, Shakespeare *Hamlet’i* tamamlayan sözcüğü (“shoot”) seçtiğinde, Leonardo Mona Lisa’yı Louvre ekspresine bindiren fırça darbesini uyguladığında, bir an, tek başına ayn bîr an, inci tanesi şeklinde, titreşen ve ana hadarı radyumdan oluşan bir an yaşanmış olmalı. Modem piramidin tepe taşının oturduğu en üst noktaya son kaplama dilimi de yapıştırıldığında en azından Prenses Leigh-Cheri’nin zihninde böyle bir an yaşandı. Aynı anda (Beethoven, Shakespeare ve Leonardo’nun da yapmış olması gerektiği gibi) hem kederlenen hem de coşkun bir sevince kapılan prenses yalnızca “Bitti,” diyebildi.

Tabii esas görevi daha yeni başlamıştı. Manly P. Hail şöyle der: “Eski zaman insanlarının sahip oldukları tüm bilgelik, Büyük Piramit’in yapısında temsil edilmiştir âdeta. Piramidin sımm çözen kişi, piramidi kuran kişi kadar bilgedir muhakkak.”

Leigh-Cheri, Büyük Piramit’in sımm çözmeye çalışmıyoıdu aslmda ama genelde piramitlerin kendilerine özgü özelliklerini ve insan soyunun iyileşmesindeki katkılarını anlamayı arzuluyordu. Gerek kendisinin gerekse bilim adamlarından oluşan ekibinin sıra-dışı yeteneklere ihtiyaç duyacağının farkındaydı. Uzmanlık eksikliğinin, bu girişimdeki korkunç cehaletinin de farkındaydı. İçin için Kızıl Sakallar’a güveniyordu, onların bir şekilde araya gireceğine...

Her halükârda piramit bitmişti. Ve muhteşemdi. Etkileyiciydi Ürkütücüydü. Ona aitti. Yani ona ait sayılırdı. A’ben, piramidi ons düğün hediyesi olarak

vermeye söz vermişti ama dış bölmelerim A'ben'in devletine bedelsiz kiralaması şartıyla. Böylelikle iki gün içinde piramit bizzat ona ait bir oyuncak olacaktı. Dünyanın en büyük, en ağır, en pahalı, en mükemmel oyuncağı. Ancak ne kadar ça-

balarsa çabalasın onu yalnızca kendine ait olarak düşünemiyordu; hayallerini süsleyen en büyük şey olduğu halde kendim ona yakın hissedemiyordu. Kanun Kaçağı Üniversitesi'nin Cansız Nesneler Dekanı, Camel paketinin samimiyetine karşılık piramidin böyle mesafeli oluşunu görece boyuta bağlardı. Dekan der ki, insan vücudundan küçük nesneler mahremiyet niteliği taşır. İnsan vücudundan büyük nesneler aleni olma niteliği taşır. Nesne ne kadar büyükse mahremiyeti o kadar azalır ve tarzı o kadar alenileşir. Burnunu tekila şişesinden ya da sevgilisinin donundan çıkarabilsek dekana Ay hakkında sorular da sorabilirdik. Ay, en büyük piramitten bile kat kat büyüktür, herhangi bir anda çok daha fazla insan tarafından görülebilir. Ay, bir şey ne kadar aleni olabilirse o kadar alenidir. Fakat Ay, mahremiyet duygusu uyandırmakta nadiren başarısızlığa uğrar. Ay'm asli vasıflarından ikisi (ışık ve yerçekimi) bizi doğrudan, şahsen etkilediğine göre mantıken bunun Ay'm mahrem özelliğinin kaynağı olduğunu varsayabiliriz. Ne yazık ki, Kanun Kaçağı Üni-versitesi'nde mantık sökmez. Dekan homurdanır, ucuz purosunu tüttürür ve Ay'ı aleni olduğu kadar mahrem kılan şeyin üzerindeki *işaretler* olduğunu ileri sürer. Küçücük boyutlardaki pek çok süsleme gibi, Ay'm mahremiyet duygusu da yüzeydeki ayrıntılar sayesinde yaşanır. Yüzey iç ilişkileri kurar; iç ilişkiler de dıştaki geştaltı, aleniyeti kırar. Fizel Piramidi (sonsuza dek bu adla tanınacaktı) el değmemiş kirli beyaz kaplamasıyla boştu. Derin cazibesi, o değişmez, bilinen cisimselliğinden kaynaklanıyordu; çünkü piramit, Ay'ı mahremiyete yönlendiren o bilmecemsi, duyumsal noktalardan yoksundu.

Tabii dekan bey, niye şimdi gidip bilardo falan oynamıyorsun? Bizi arama, biz seni ararız. Remington SL3 boşa çalışıyor. Piramidin açılışı ve onyılın en muhteşem düğünü için akın akın gelen binlerce insan (davetli kalantorlar, basın temsilcileri ve meraklı halk) dururken işimiz başımızdan aşkm şu anda.

Leigh-Cheri piramit şantiyesinden aynldı. Şu anda limuzinle e-vine götürülüyor. Orada düğün konuklarından onu heyecanlandıran iki kişiyi bekleyecek: Kraliçe Tilli ile Kraliçe Gulietta'yı.

90) Piramit mucize eseri iki yıldan çok az bir süre içinde tamamlanmıştı. Vallahi sendikalı işçilerin Golden Gate Köprüsü'ne yeni bir kat boya sürmeleri bile o kadar sürmüştü. Leigh-Cheri'nrn limuzininin eve dönmesi de sanki o kadar sürdü. Pazarcılar, deve sürücüleri, yılan oynatıcıları, maymun kavalcıları, oğlan ve kız fahişeler, dilenciler, dansözler, alışveriş yapan insanlar, dindarlar ve askerlerden oluşan her zamanki curcuna üçe katlanmıştı. Her yabancı kâfirin etrafında toplanmış yarım düzine insan ve şehrin Haçlı Seferleri'nden bugüne dek gördüğünden daha fazla yabancı kâfir vardı. A'ben Fizel halka yabancı kâfirleri vaat etmişti ve işte oradaydılar; kameralarıyla, bahşişlik bozuk paralarıyla tam teçhizat gelmişlerdi. Sokaklarda bayram havası esiyordu. Trafik gıdım gıdım ilerliyordu.

Günlerden pazardı ve gün, bu defa beyazlamamıştı. Yani tamamen beyazlamamıştı. En yoğun, en gürültülü pazar, en sessiz cumartesinin yanında daima boynu bükük durur. Bir pazar günü şehri kırmızıya boyamaya kalkışırsanız pembe elde etmeye hazırlıklı olmalısınız. Neyse. Günlerden pazardı ve her şey oldukça kıpır kı-pırdı. Mühim gün salıydı. Leigh-Cheri ile A'ben, Fizel sarayının bahçesinde şafak vakti evleneceklerdi. Özel ve sade bir törenle. Peşi sıra piramidin en iç bölmesinde aynı sadelikte özel bir resepsiyon verilecekti. Yeni evli çift, yeşilaycı Müslümanların kınayan bakışlarından uzakta yeni evli kafalarını çekebilecekti. Saat dokuzda, şerefe kaldırılan şampanyaların görev bilinciyle içilmesinden sonra, evlenen taraflar piramidin resmi ithafına başkanlık etmek üzere dışarı çıkacaklardı. Ardından ana girişin dışında gün boyu süren bir resepsiyon verilecekti. Resepsiyona bugüne dek düzenlenmiş bütün kutsal toplantıları dize getirmeye yeterli sayıda şeyh, sultan, şah, e-mir, vezir, vazo ve haşmetli, kadiri mutlak hükümdar katılacaktı. Bol bol Avrupai lüks de sunulacak, akşam karanlığına dek alkolsüz cümbüş yapılacaktı. Ihaj Fizel'in şahsına ait Boeing 747 akşam karanlığında gelinle damadı balayı için Paris'e götürecekti. Bunlar salı günü olacaktı. Leigh-Cheri pazartesiyi Tilli ve Gulietta ile geçirebilecekti. Evine dönmeyi başarırsa.

91 Tilli öylesine naifti ki, Pinokyo’ya doğrulan öğreten perinin arka bacaklarını biıbirine sürterek şarkı söylediğini sanıyordu hâlâ. Kokainin bir çeşit nezle ilacı olduğuna inanıyordu, gerçi paket olarak plastik bir kurbağa kullanılmasını biraz tuhaf bulmuştu. Aynca ne Gulietta ne de Leigh-Cheri, bütün gün her yarım saatte bir burunlarına ilaç sürmeye İhtiyaç duyacak kadar hasta görünüyordu. “Sana niye papatya çayı demlemiyor ki ben?” diye sordu Tilli.

Kızı ve eski hizmetçisi bakışıp kıkır kıkır güldüler.

Kokain, kokain, sen neymişşin Buldukça içersin içtikçe coşarsm

Çek bir nefes, geçmez bu heves

diye uyum içinde söylediler. Yalnız Leigh-Cheri’nin söylediği bölüm İngilizceydi.

Pazartesi günü böyle geçti. Üç kadın bütün gün evde kaldı. Arada bir tek terziler Leigh-Cheri’nin gelinliğinin son provasını yapmaya geldiler. Yaşlı kadınlar onu gelinlikle görünce ağladılar ama Gulietta’nın yüzünde hemen tekrar gülücükler açtı. Plastik kurbağası solungaçlarına dek, bugüne kadar pek çok kış Bolivya canglımdan elenmiş en saf karla doluydu. O ve prenses kendilerine güzel bir ziyafet çekiyorlardı. Kraliçe Tilli de kendi çapmda eğleniyordu. Finosu düğün töreninde taksın diye mücevherlerle süslü bir tasmaya dünyanın parasım vermişti. Gün boyunca tasmayı birkaç kez küçük itin boynuna geçirdi. “Zümrütler gözlerine pek yakışti, ne diyor siz?”

Hem kraliçeler hem de prenses çeşitli şık gece toplantılarına davet edilmişlerdi ama beraber olmayı seçmişlerdi. Kim bilir bir daha ne zaman bir araya gelirlerdi?

Tilli, Max son bahsini oynarken yanında olabilmek için Re-no’ya taşınmaya karar vermişti. Reno’da bir tek nota ciddi müzik çalınmıyordu. Tilli sonsuza dek oyun makinesi korosuyla, şarkı söyleyen limonlarla, kirazlarla, gümüş dolar rüyalarıyla ve yirmi beş sentlik hayal kırıklıklarıyla yetinmek zorunda kalacaktı. Bir pot ve bir kalp kapakçığı, arya partnerleri olarak birbirlerinin kollann-2I3

da ölürler, IV. Sahnenin Sonu, Reno Operası.

Asilerin kararına göre, Gulietta ülke işlerinde en çağdaş hükümdarlarla aynı rolü üstlenecekti. Bu rol, temsili görevlinin biraz ötesindeydi ama siyasi eylemleri başlatan kimse rolü de değildi kesinlikle. Ancak yaşlı kadın yönetimdeki en güçlü kişi olup çıkmıştı. Gulietta ülkesinin sınırlan içinde nükleer santrala yer verilmeyeceğini buyurduğunda bakanlar reaktör siparişlerini iptal etmek zorunda kaldılar. “Kaynaklarımız Güneş, rüzgâr, nehirler ve Ay olacak,” diye açıkladı Gulietta. “Ay mı?” diye sordular. “Ay’dan eneıji sağlanmaz.” “Yanılıyorsunuz,” dedi Gulietta. Şimdi vatanına dönüp onlara neden yanıldıklarını göstermesi gerekiyordu. Daha şimdiden, (kısmen Leigh-Cheri’nin tavan arası deneyiminden yola çıkan) Ay konulu bilinçlendirme programı sayesinde ülkedeki tüm kadınlar aym anda âdet görüyor, çocukların hepsi dolunayda doğuyordu. “Biraz daha güç olacak,” dedi Gulietta,^erkeklere karanlıkta görmeyi öğretmek.”

Leigh-Cheri’nin ise bir piramitle ilgilenmesi gerekiyordu. Ve de piramidin parasım ödeyen damatla.

Böylelikle üç kadın son günü birlikte geçirdiler. Aralarında sıcak, yakın bir ilişki vardı. Zaman zaman Tilli dalgınlığa düşüp Gulietta’ya hizmetçilik yapması için emir veriyor, bunun üzerine Leigh-Cheri, annesine içlerinden kimin saltanat süren hükümdar olduğunu hatırlatıyordu ve bir güzel gülüyorlardı. Hemen gülmeleri geliyordu. Gulietta ve Leigh-Cheri, fiyat kırmış bir kerhanenin kapı züi gibi zır zır ötüyorlardı. Tilli ise, prenses, üç milyon dolarlık düğün hediyesi verecek kadar zengin bir adamla evleneceği için mutluydu. Gerçi adamın babasının bir palanın ucundan hapır hupur koyun gözü yeme alışkanlığı, adamın şeceresi konusunda Tilli’de kuşku uyandırmıştı.

Erken saatte yenen akşam yemeğinin ardından istemeye istemeye ayrıldılar. Düğün şafak vaktiydi ve şafağın kahvaltıdan önce sökmek gibi sinir bir alışkanlığı vardı. Leigh-Cheri, Tilli ve Gulietta’yı aşağı, onları otellerine götürecek limuzine indirdi. Tilli bir manevrayla cüssesini arabaya sokmadan önce Leigh-Cheri’ye bir zarf uzattı. Sözümona zarfta Kral Max’ın düğüne gelemeyiş nedenini açıklayan ve kızına sevgisini ifade eden özel bir not vardı. Heyhat, Tilli yanlış nameyi çıkarmıştı. Leigh-Cheri’ye yanlışlıkla

Ağaçkakan’m ölümüyle ilgili yazılı haberleri (diğer gazeteler olayı işitmiş, *Drummer*'daki orijinal hikâyeyi abartmıştı) içeren zarfı vermişti.

Prenses yukarı çıkınca mektup açacağım parmaklan arasında tekrar tekrar döndürdü. Mektup açacağı fildişiydi. Sapı bir hayvanı andıracak şekilde oyulmuştu. Leigh-Cheri hangi hayvan olduğunu çıkaramadı. Kurbağa değildi. Arzın merkezinde İliç durmadan, sürekli koşan sincap da değildi. Belki Arabistan’a özgü bir hayvandı. Leigh-Cheri açacağı amacına yönelik kullanıma soktu. *Cırt cırt cırt cırt.* Mektup açacağı önündeki küçük bir kâğıt kıvrımım ittirip yırtık pırtık bir yarık açtı. Leigh-Cheri elini uzattı, matbu tümörü çekip aldı.

92) “Niye böyle deli gibi davranıyorum, bilmem,” dedi prenses.

“Nina Jablonski bana sulugöz derken haklıydı galiba.” Süm-kürdü. Sümküren bir kadın, deniz kabuğuyla deiinip patlayan şişme bir at gibi yumuşak ve dokunaklı bir ses çıkarabilir bazen.

“Geri zekâlı, kızıl saçlı orospu çocuğu, aşktan sandığım kadar i-yi anlamıyormuş. Kanun kaçaklığından bile sardığım kadar iyi an-lamıyormuş. Salak bir Arap muhafız yüzünden geberdi gitti. Gırrr! Ama hakiki bir insandı. Allah için, Bemard Mickey Wrangle *gerçekti.*

Bir insan diğerinden nasıl daha gerçek olabilir? Eh, kimileri gerçekten saklanır, kimileri de arar. Belki saklananlar; karşılaşmalardan kaçarak, sürprizlerden sakınarak, mal varlıklarını koruyarak, fantezilerini dikkate almayarak, duygularım kısıtlayarak, yaşantının göbek dansı eşliğindeki Pan flütünden uzak durarak saklananlar; belki de o insanlar, zenci düşmanlarıyla konuşmayı reddedenler ya da zenci düşman iseler entelektüellerle konuşmayı reddedenler, ayakkabılarını çamurlamaktan ya da burunlarını ıslatmaktan korkanlar, canlarının çektiği şeyi yemekten korkanlar, Meksika suyu içmekten korkanlar, kazanmak için düşük olasılıklı bahse girmekten korkanlar, otostop yapmaktan, trafik kurallarını çiğneyerek yürümekten, izbe meyhaneleri dolaşmaktan, düşünüp taşınmaktan, şap diye öpmekten, manen yükselmekten, salınmaktan, aheste yürümekten, yumruk atmaktan ya da Ay çığırtkanlığı yapmaktan korkanlar, belki de böyle insanlar cidden sahtedir. Aksini iddia eden düzmece bir hümanist, dilinin Yalancılar Cehennemi’ndeki kızgın kütüklerin üstünde

kızartılmasına mahkûmdur belki. Kimileri saklanır, kimileri arar. Aramak, akılsız, nevrotik, deliye dönmüş bir halde ya da korkakça yapıldığında bir saklanma biçimi olabilir. Ama öğrenmeyi isteyen, aramaktan korkmayan ve aradığını buldu mu da kıçını dönüp gitmeyen insanlar vardır. Bu insanlar aradıklarım asla bulmasalar bile yine de iyi vakit geçirirler; çünkü hiçbir şey, korkunç gerçeğin ne kendisi ne de yokluğu, yeryüzünün tatlı havasından çekilen tek bir dürüst nefesi onların elinden alamaz.

“Belki kaçık bir piçti ama *hakiki* bir kaçık piçti,” dedi Leigh-Cheri, “ve onu hiç kimseyi sevmediğim ya da sevemeyeceğim kadar çok sevdim.” Bunun üzerine yeniden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Leigh-Cheri kendini piramitte bulduğunda saat, geceyarısıyla uğraşıyordu; geceyarısı da Leigh-Cheri’nin kafasıyla uğraşıyordu. Uyuyamaması, Gulietta ya da annesini rahatsız etmeyi istememesi dışında piramitte olmak için mantıklı bir gerekçesi yoktu. Penceresinden evinin önündeki dar sokakta direksiyon başmda kestiren limuzin şoförünü gözetlemişti. “Beni Cezayir’e Bemard’m mezarına götür,” demeyi istedi. Ya da “Beni Husky Stadyumu’na götür, amigo egzersizi yapmanın zamanı geldi.” Ya da “Beni Hawaii’ye, Mu’ya ve Ay’a götür.” Ama “Piramide,” demiş, tüm ümitsizliğine rağmen orada teselli bulacağını ümit etmişti.

Açık çöl gecesinde yıldızlar patlamış mısır taneleri kadar çıldırmıştı. Ay çoktan batmışa benziyordu ama piramit şantiyesi panayır yeri gibi aydınlıktı. Otuz ya da kırk kadar işçi hâlâ çalışıyor, son rötuşları yapıyor, sabahki kutlamalar için kurulacak geçici ahşap platformu hazırlıyordu. Leigh-Cheri, giriş kapısı ardına kadar açık olduğu için şanslıydı çünkü anahtarım unutmuştu. Koridordan en ortadaki bölmeye doğru yürüdü.

Olta bölmenin bitişiğinde tam teçhizatlı bir fizik laboratuvan i-le Leigh-Cheri’nin kendi ofisi dahil güzel döşenmiş birkaç ofis vardı. Ancak orta bölme çıplak bırakılmıştı. Hiçbir süsü olmayan, taştan ibaret bir yerdi. Orta bölme tılsımın gerçekleştiği yerdi ve Le-igh-Cheri onu mümkün olduğunca Büyük Piramit’inkine benzetme çabasıyla elektrik tesisatı döşenmesine bile izin vermemişti. Granit duvarlara takılmış birkaç gaz lambası vardı o kadar. Lambalar antikaydı (Kleopatra’nın çılgın partilerini aydınlatmakta kullanılmış olabilirlerdi) ve Leigh-Cheri bir tanesini yakabilmek için beş

dakika uğraştı. Lamba nihayet alev alınca Leigh-Cheri tiz bir çığlık attı; çünkü lamba, bölmede gizlice duran bir figürü aydınlatmıştı. Yalnız değildi.

93) İlk başta onu işçilerden biri sandı. Sonra lambanın ışığı ada-mın parlak kızıl sakalına vurdu. Leigh-Cheri tekrar tiz bir çığlık attı. Belkemiği bir ekmek kızartma makinesinin rezistans telleri gibi karıncalandı. Oysa cam çavdar ekmeği çekecek halde değildi. Vay Anasını Sürpriz Tanrısı! Bu onlardan biriydi!

İnsan geceyansı bir piramitte Argoniu bir uzay seyyahına ne der? Bir Camel ister misin denizci?

Leigh-Cheri hiçbir şey söylemedi. Konuşma yetisini kaybetmişti. Ekmek kızartma makinesi çalışır vaziyette, bayılsam mı bayıl-masam mı diye karar vermeye çalışarak orada öylece durdu, ta ki Kızıl Sakallı eğer aralarında herhangi bir konuşma geçecekse söze önce kendisinin girmesi gerektiğini anlayana dek. Böylelikle Kızıl Sakallı silme çürük diş dolu ağzım açtı ve şöyle dedi:

“Merhaba ejderha yemi.”

Leigh-Cheri bayıldı.

94) Uyandığında başı bir bombanın üzerindeydi. Ona ceketinden yastık yapmış, dinamiti çıkartma zahmetine girmemişti.

“Sen ölüsün.”

"Hayır değilim.”

“Değil misin?”

“Vallahi değilim.”

Leigh-Cheri gözlerini hızla kırpıştırıyor, yutkunmakta güçlük çekiyordu. “Öyleyse... yanlışlık mı oldu?”

“Gayet doğal.”

“Şirin oyunlarından biri miydi bu?”

“Yo. Şans meselesi. Benim şansım yaver gitti. Birdfeeder’ınki kötü.”

“Kiminki? Bemard, seni iki buçuk yıldır görmüyorum. Bir ölüsün, bir değilsin. Kimden bahsediyorsun? Neden bahsediyorsun?”

“Perdy Birdfeeder adında bir mahkûm bana iyilik olduğunu *sandığım* bir şey yaptı. Belli ki yanılmışım ama o ayrı bir hikâye. Kapkaççı Perdy hayatının geri kalanmı Fransız Rivyerası’nda geçirmeyi istiyordu. İşittiğine göre oradaki iş olanakları kıyakmış. Onun için Pioneer Meydanımda bir barmenle, benim kişisel evrakımla ilgilenen bir herifle buluşma ayarladım. On dört pasaport seçeneğinden benim resmi takma adımı taşıyanı seçti...”

“Resmi takma adın mı?”

“Hi hi. Nam-ı diğer Bemard M. Wrangle. Benim *gerçek* adım Bebek. Gülme. Bu konuda hassasım. Her neyse, Birdfeeder Rivye-ra’da yolunu bulamadı. Benim pasaportu kullanmaya devam ederek Kuzey Afrika’ya doğru uzadı. Orada da pek yolunu bulamadı. Cezayir ölmek için boktan bir yer olmalı. Gerçi Tacoma’dan daha iyidir herhalde.”

“Bemard burada ne yapıyorsun?”

“Ölü olmadığıma sevinip sevinmediğini merak ediyorum şu anda.”

Leigh-Cheri sendeleyerek ayağa kalktı. Hemen hemen Bemard kadar uzundu ve uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı. “Bir seferinde Hawaii’de, daha seni hiç tammıyorken, tutuklandığını sanıp nedense panik içinde koşa koşa teknene gitmiştim. Bu gece, öldün sanıyordum. Koşa koşa gidebileceğim bir tekne yoktu.”

Leigh-Cheri devam etmek niyetindeydi ama içindeki sulugöz tuzlu başını havaya kaldırdı. Bemard kollarını onun gövdesine doladı. Leigh-Cheri de kendininkileri ona doladı ve bu şekilde dikildiler kim bilir ... eh, kim bilir ne kadar. Leigh-Cheri’yi piramide dek takip eden iki harem ağasının bunun A’ben Fizel’in bekârlığa veda partisini kesintiye uğratmaya değecek bir gelişme olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca.

?1R

95) “Burada ne yapıyorsun Bemard?”

“Duygu yüklü ve dramatik bir şey. Birtakım amaçlarım var.” “Beni kurtarmaya geldin, değil mi? Ejderha yemini oltanın kancasından çıkarmaya?”

“Bum-bum yapmaya geldim.”

“Aman Yarabbim! Tahmin etmeliydim. Burada? Tam burada?” Leigh-Cheri geri çekildi.

“Bu kaya yığıntna çentik atmak için nükleer bomba lazım. Buraya pastadan çöplenmeye uğradım,” -bölmenin öteki ucunda, masanın üstünde duran çok katlı düğün pastasını işaret etti eliyle- “ortalığın boşalmasını beklerken. Tepeye tırmanacağım da. Sivri ucu havaya uçuracaktım.”

‘Allah aşkına niye?”

ttl

‘Düğün hediyesi. Fizel’de zaten altı tane bulunmayan başka hiçbir şey yoktu sana verebileceğim. Bum-bum. Ben olduğumu anlardın değil mi?”

“Haliyle. Yanlış hedefi bombalamakta üstüne yok.”

“Ay. Kırıldım. Ama dinle bak. Kâğıt doların üstündeki piramidin tepesi kaldırılmış. Gelenek böyle. Ya da kendi kendini gerçekleştiren kehanet böyle. Yanlış hedef derken neyi kastediyorsun bakalım?”

“Senin tabirinle bu kaya yığını, inanılmaz derecede güzel olmanın yanı sıra binlerce yıl boyunca gezegenimizde inşa edilmiş en ö-nemli yapı. Bunu en başta senin anlaman gerek.”

“Nasıl vardın bu sonuca?”

“Bir paket Camel ile baş başaydm. Mesajı almadın mı?”

“Hangi mesajı? Hediye ya da kupon beklentisi içinde olmamam gerektiği, sigara içmenin sağlığıma zararlı olduğu bilgisi verildi ba-na.

“Ben farklı bir mesajdan bahsediyordum.”

“Yani...?”

“Eğer bilmiyorsan, ki bilmediğine ikna olmadım, şimdi sana anlatacak zamanım yok.”

“Doğru. Kritik an hızla yaklaşıyor. Leigh-Cheri, siyah saçlı bir herifle evleneceğine inanamıyorum.”

“Saçla ilgisi yok. Ama yeri gelmişken söyleyeyim, sakalından hoşlanmadım. Kanndeşen Jack’e benzemişsin böyle.”

“Jack hiçbir zaman sakal bırakmamışa. Piramidinin tepesini koparacaktım diye mi ters davranıyorsun?”

“Hem o. Hem de notun yüzünden.”

“Ha, şu not. Notta sırf darbe vardı, hiç hareket yoktu, kabul. Tonu niyetlediğimden çok daha haşindi. Her şeyin ortaya dökülmesine kızmıştım, o bildik dünyayı kurtaralım sendromundan kokuyordu ama maksadım soğuk bir tavır değildi...”

“Ay çığırtkanlığı yapmak?”

“Ne olmuş?”

“Aşkımız senin için sadece bu muydu?”

“Aşk zaten bundan ibaret. Kibar bir misafir odasında verilen harpsikord konseri değil aşk. Sosyal güvenlik, bitki özlü kanser i-lacı, İrlanda piyangosu ya da döner disko olmadığı da kesin. Aşk mahrem ve ilkeldir. Biraz da tuhaf, ürkütücü tarafta yer alır. Tarot destesindeki Ay kartını düşünüyorum: Garip, devasa bir kabuklu hayvan, zırhı parıldayarak, kıskaçları kıpırdayarak, takır takır sesler çıkartarak bir havuzdan dışarı çıkarken vahşi köpekler, bel vermiş Ay’a doğru uluyup çığırırlar. Kalplerin

ve çiçeklerin altmda aşk böylesine çılgındır. Onu evcilleştirme, inceltme, yengeçleri güvercin gibi giydirip soprano söyletme girişimleri daima kansız cansız bir sonuç verir. Neticede bir parodi çıkar ortaya. ‘Sevmeyi’ tarif e-den pek çok güzel ses var ama ‘âşık olmak’ daha ziyade çığırtkanlık yapmak tarzında bir şey. Yine de not için özür dilerim. Sana bir not daha yazdım, daha yumuşak tondaydı ama ben postacı ayarlayana kadar sen çoktan sultanın gözde devesine atlayıp Seattle’dan dört nala uzaklaşmıştın. Seni suçlayamazdım belki -ama sızlayabilirim.”

Leigh-Cheri onun kollarına geri döndü. Bemard doldurulmuş hayvan satan bir mağazanın vitrinindeki bir ayı gibi kolları açık durmuştu. Yine uzun süre birbirlerine sanldılar, nedenini pek bilmeden birbirlerine tutundular. Leigh-Cheri işte bu pozisyonda, Bemard’m omzundan öteye bakarken gördü A’ben Fizel’i bölmenin girişinde. Kimi önemli sinirlerinin seğirdiğini hissetti ama herhangi bir kasının reaksiyon göstermesine fırsat kalmadan Fizel kapıyı çarparak kapattı. Leigh-Cheri, anahtarın kilidin içinde dönüp dönmeyeceğini işitme gayretiyle nefesini tuttu.

Anahtar döndü.

96“En azından açlıktan ya da susuzluktan ölmemiz zaman alır,” dedi Bemard. Bir şişe şampanya patlatmış, düğün pastasına doğru hamle yapmaktaydı.

“Sakın,” dedi prenses sert bir ifadeyle. Bemard'ın elini pastanın ortasındaki süsten çekip aldı.

“Affedersin. Resepsiyon iptal edildi sanmıştım.” Şampanyayı yerine koydu.

‘Tabii ya iptal edildi. Tabii. Benimki de salaklık işte. Buyur, çatlayana kadar pasta ye. Al hadi.” Şekerlemeleri akan büyükçe bir parça koparıp Bemard’a verdi. Leigh-Cheri’nin parmaklarındaki krema sıvaşığı, Bemard’a Ağaçkakan Çetesi’nin kan dolaşımım hızlandırmak için dağlarda kartopu savaşı yaptığı günleri hatırlattı.

“Eh, tatlıya düşkünümdür. Ama merak etme. Sabah bu düşkünlüğümü ayağa kaldırırım.”

“Şampanya?” Leigh-Cheri şampanyayı ona ikram etmeden önce şişeden bir fırt çekti. Burun deliîderine öyle çok kabarcık hücum etti ki, az kalsın nefes alamayacaktı. Kendini televizyondaki bir cumartesi gecesi eğlence programı gibi hissetti. Burnunun içinde orkestra vardı sanki.

“Şampanyayı Katolik bir keşiş keşfetmiş,” dedi Bemard. “Adam bir yudum almış, mahzeninden dışan fırlayıp bas bas bağırmış: ‘Yıldızlan içiyorum, yıldızlan içiyorum!’ Tekila, insan kurban etme ve piramitler üzerine ciddi düşüncelere dalan üç-beş Kızılderili tarafından icat edilmiş. Nasıl ki Amerika’nm gizli tarihi kurutulmuş sığır eti ve Hostess Tvvinkies arasında bir yerlerdeyse Meksika'nın gizli tarihi de şampanya ve tekila arasında bir yerlerdedir. Hikâye istemiyor mu canm?”

“Bemard, kapana mı kıstırıldık?”

“Sen söyle. Beyefendinin huylarına aşina değilim. Ne kadar zaman kin tutar?”

“Dışarı çıkmamıza yakında izin vermeye mecbur. Buna mecbur. Annem burada. Gulietta da öyle. Basın her yere yayılmış durumda. Şafak sökmeden dışarı çıkmamıza izin vermeye mecbur.”

“O zaman hayatım, biraz daha şampanya. Bu arada pasta nefismiş. Neşem yerinde. Ne densizlik değil mi?”

Leigh-Cheri yarım yamalak gülebildi. “Ben de tuhaf bir şekilde sevinçliyim. Garip. Düşlediğim, uğruna çalışıp didindiğim, güvendiğim her şey parçalanıyor ve ben mutluyum. Ayrıca donuyorum.”

Leigh-Cheri’nin üzerinde kot pantolonla yeşil pamuklu kolsuz bir bluz vardı. Bemard siyah fitilli kadife ceketiyle sardı onu. Dinamitler Leigh-Cheri’nin göğüslerine çaıptı. Leigh-Cheri titremeye devam edince Bemard dantel masa örtüsünü pastanın altından çekip aldı. Örtünün altında birbirlerine sokuldular, Harvard-Princeton maçında aynı battaniyeye sarman bir çift gibiydiler. “Büyük Piramit’in orta bölmesi her zaman on sekiz derecedir,” dedi Leigh-Cheri. “Aynı koşullan burada da yaratmayı amaçlamıştım. On sekiz derece nerede, Maui nerede.”

“Öldürecek zamanımız olduğuna göre neden bana bu piramitten bahsetmiyorsun? Niye önemli, sigaralarımdan onun hakkında ne öğrenmem gerekiyor?”

“Bunun için biraz geç artık, koca budala,” dedi Leigh-Cheri. Fakat şampanya öylesine yıldızlıydı, pasta öylesine kar gibi beyaz ve parlaktı ki, Kleopatra’mn feneri ışığında Harvard’ı Princeton’dan ayırt etmek de imkânsızdı. Dolayısıyla ona anlatmaya başladı. Bütün hikâyeyi.

Bu arada polisler, Leigh-Cheri’nin darmadağın evinin altım üstüne getiriyorlardı. A’ben Fizel ise müstakbel karısının Siyonist teröristler tarafından kaçırıldığı söylentisini yaymakla meşguldü.

97) Fransız şampanyası tarafından kaçırıldığı daha isabetli bir i-

fade olurdu. Şampanya her ikisini de esir almıştı ve görünürde herhangi bir fidye mesajı yoktu.

“Yıldızlar işiyorum!” diye ciyakladı prenses.

Bemard gömleğinin cebinden bir paket Camel çıkardı. Pakete oyuncak UFO manevraları yaptırdı, üçüncü türe özgü bip sesleri çıkardı.

Leigh-Cheri kendine geldi. “Ayakkabılarımda yıldızlar var,” diye sızlandı.

Bemard paketi alçaktan uçurarak onu selamladı.

“Teorime verdiğin yanıt bu mu?”

“Argonlu çifti hatırlıyor musun? Geçen ay Hollyvvood Bulva-n’nda Ranch Market’te rastladım onlara. Nina Jablonski, hayatımdan yola çıkarak bir film senaryosu yazmış. Senaryoyu Jane Fonda ve Elaine Latourelle’e satmak üzereydi. Yeniyetme Bombacı Zirveye Tırmanıyor. İşi durdurmak için Los Angeles’a gittim. Onlar orada, Ranch Maricet’teydi. Pina colada alıyorlardı. Bu senin teorini bozar mı?”

“Küçük bir aksilik. *Şamata'doyken* gördüğümüze ne demeli? O pina colada falan değildi, *mon amore*. ”

“Gördüklerimiz başka bir şey değildi. Hawaii*nin gökyüzünde de Ranch Market’te de. Sen UFO’i ardan bahsedince sinirleniyorum çünkü onlardan yardım beklediğinden şüpheleniyorum. Uçan dairelerin sevdiğim yanı, bizi kurtaracaklar mı yoksa batıracaklar mı ya da cevap hiçbiri mi ya da her ikisi mi, tam bilmememiz. Mizah duygusuyla hareket ödiyor gibiler. Onları uzayın kanun kaçaklan diye düşünmeyi yeğlerim. Ranch Market’ten uzaya Haieakala ya da Argon’dan olduğu kadar kolay fırlatılabileceklerini düşünmeyi yeğlerim. Hay Allah, bu meret pek leziz.”

“Bir şişe daha mı açtın? Bemaıd!”

“Oh!”

“Pekâlâ... Camel paketine ne demeli?”

“Adolph marka salamura sosuna ne demeli? O da deneyime a-çılan saydam bir kapı, bakmayı bilirsen eğer.”

“Hah... Bu oldu işte. Hah! İşte!” Leigh-Cheri ellerini çuptı. “Camel paketinde bilgeliğin kapısını açan bir anahtar buldun. En cazip kutsal nesnelerimizden biri mutlaka. Ancak böyle pek çok şey var. Şahsen ben mutfak kibritini sembolizm açısından özellikle zengin buluyorum. Dippity-Do marka saç jölesi ise bizi ilahi olanın Tantrik boyutlarım keşfetmeye çağıran açık bir davet. Fakat Camel sigarasının özelliği doğrudan olması. Yani, meseleyi dolandırmadan ortaya koyuyor. SEÇÎM. Kişinin hayatını sürdürmekte kullanacağı basit bir hakikat, işte buyrun. SEÇİM. Doğanın ya da toplumun bize sunduklarım edilgen bir şekilde kabullenmeyi reddetmek, kendi adımıza seçim yapmak. SEÇÎM. Boşluk ile töz, gerçekten yaşanan bir hayat ile bir ofis duvarına yansıyan silik bir gölge arasındaki fark bu işte.”

Leigh-Cheri onu hiç düşünmeden öptü. “Anlayacağını biliyordum. Tüm hayatım boyunca sen nerelerdeydin koca oğlan?”

Bemard ona şişeyi uzattı. Şarkı söylemeye başladı:

Yirmi minik kurbağa gitmiş okula Haydi trala la la İnmişler gölgelik suyun başına Haydi trala la la

Orada öğrenmişler çalışmayı, oynamayı Haydi trala la la Ve bütün gün bira yuvarlamayı Haydi trala la lom.

“Bemard canım şarkı söylemek istemiyor.”

“Tabii ki istiyor.

Nehir soğuk ve yeşil akar Nehir soğuk ve yeşil akar Düşer bir bir yapraklar Nehir soğuk ve yeşil akar.

Ne garip, nehirler bize hep balad söyletir. E.E. Cummings tarzı şeyler getirmez aklımıza.”

“Bemard biraz daha konuşmak istiyorum.”

“Hadi öt bakalım.”

‘Tavan arasında geliştirdiğim fikirler Camel paketine içseldi, fikirlerimin kaynağı illa ki Argon’a özgü değildi, diyorsun sanki.” “Belki Camel paketi Argon’dur *aslında.* Çarşıdan aldım bir tane, eve geldim bin tane hikâyesi. Çaktın mı? Ben kanun kaçağıyım, düşünür değil, ama şu kadarını biliyorum: Her şey anlam yüklü, her şey birbirine bağlı ve iyi şampanya içilesi bir şey.”

Bemard yeniden şarkı söylemeye başladı. Leigh-Cheri çekinerek katıldı ona. Kıta aralarında bir şişe daha açtılar. Şişenin mantarından çıkan patlama sesi taş bölmenin her yerinde yankılandı. Yeryüzünde yaşayan üç milyar insandan sadece Bemard ile Leigh-Cheri duydu mantarın patlamasını ve yankılanmasını. Masa örtüsünün altında sadece Bemard ile Leigh-Cheri kendilerinden geçtiler.

98) Onlar uyurken lamba söndü. Kömür katranının içine ölüm korkusu yerleştirecek denli zifiri bir karanlığa uyandılar. Ber-nard bir kibrit yaktı, Leigh-Cheri onun kolunu yakaladı.

“Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu Leigh-Cheri.

“Sanmam. Domates kelimesinin kökenini düşünüyordum. Ne şirin bir kelime. Tombul ve sevecen. Fırıncının kızı tarzında bir seksiliği var.

Mükemmel. Bu kelimeyi kim bulmuş, merak ediyorum. Eski Yunan'da yaşamış, domates suratlı, yaşlı bir şair herhalde. BabiFden çıkma gezgin bir satıcı mıydı acaba?"

"Bemard! Kes artık! Saatler oldu. Eminim, şafak vakti çoktan geçti."

"Bu barda anlamak imkânsız. Dur hele. Bir lamba yakayım." Antika fenerlerden birini daha yakmayı başardı.

"Bizi şimdiye kadar dışarı çıkartmadığına göre .. . Bemard! Bu geçici bir küslük değil. Niyeti bizi burada bırakmak."

"Korkarım haklısm. Tükürdüğünü yalamadan bizi dışan sala-maz. O da pek çok erkek gibiyse budala konumuna düşmekten ziyade katil olmayı yeğleyecektir."

Leigh-Cheri bir süre sessiz kaldı. Sonra durduk yerde güldü. "Ama ne önemi var, değil mi?" Ağzını *New York Times'm* pazar baskısının geçebileceği genişlikte açıp sınttı. "Yanında dinamit var!"

"Burada pek işimize yaramaz."

Leigh-Cheri'nin gülümsemesi hızla kapandı. Kalbi *New York Times'ı* arayıp aboneliğini iptal etti. "Ne... demek... istiyorsun?"

"Üç yıl önce Hawaii'de sana dinamiti açıklamaya çalışmıştım. Bomba hemen uygulanabilecek çözümlerden değildir. Dinamit bir sorudur, yanıt değil. Kimi şeylerin kemikleşmesini engelleyebilir, açık biletler kesebilir. Bazen sadece soruyu sormak bile yaşamı yeniden üretmek için yeterlidir, kayıtsızlık yüzünden oluşan çürümeyi tersine çevirmek için yeterlidir. Ancak dinamit burada işimize yaramaz. Kapıyı patlatarak yıkabiliriz elbet ama sığınabileceğimiz bir yer yok. Patlama bizi öldürür."

Leigh-Cheri ağlamaya başladı. (Güzel soylu bir prenses için hayatta pek çok gözyaşı döktüğü kesindi.) Bemard sımsıkı sarıldı o-na. Parmaklan Leigh-Cheri'nin saçındaki orman yangınının için-

den tilkiler gibi koştu. “Biliyor musun,” dedi, “bahse girerim domates Amerikanca bir kelimedir. Kulağıma Amerikanca gibi geliyor. Tatlı, sessiz sedasız, iyi beslenmiş, iyimser, cana yakın, köylü bir eğlence topu. Dondurucu bir cuma akşamı oynanan futbol maçından sonra bir Chevrolet’niıı arka koltuğunda hamile bırakılan ortabatılı bir amigo geliyor aklıma. Ne demek istediğimi anladın mı? Amerikan Domatesi.”

99) Dışarıda bir örümcek ağı örülmekteydi. Yirminci yüzyılın

son çeyreğinde Orta Doğu’daki siyasi ortam nedeniyle Guli-etta dahil herkes, A’ben Fizel’in anlattığı prensesi Siyonistlerin kaçırdığı hikâyesini yutmuştu. Çok sayıda ülkenin polisi ve bir düzine ordunun askerleri Prenses Leigh-Cheri’yi aramaktaydı. Yahudi-si Arabi herkes onu arıyordu. Ortaklaşa çabalan sayesinde nadiren bildikleri banşçıl bir işbirliğine varmışlardı.

İçerisi McNeil Adası ya da tavan arasından farklı değildi. Ber-nard ile Leigh-Cheri hapis kalan çoğu kişiden çok daha iyi durumdaydılar. Onlara eşlik edecek bir Camel paketi bile vardı. İçeri yemek tabağı ya da lazımlık sokan yoktu elbet ama piramit enerjisi düğün pastasını fınndan yeni çıkmış gibi taze tutuyordu. İhtiyaç gidermek için Leigh-Cheri’nin kendi köşesi, Bemard’ın da kendi köşesi vardı. Günler geçtikçe pasta ve şampanyadan aldıkları porsi-yonlan giderek küçülttüler. Yine de erzakları sonsuzdu sanki. “En çok Ay’ı özledim,” dedi Leigh-Cheri. Kanun kaçağı onu kendisinin de özlediğini söyledi.

Özgür bırakılınca ne yapacakları ve bunu beraber yapıp yapmayacakları konusundan ihtiyatla kaçmıyorlardı. Leigh-Cheri’nin dünyanın o köşesinde bannamayacağı açıktı. Piramidini, onu inşa eden nişanlısı kadar geride bırakmak zorunda kalacaktı. Nişanlının uzun, kaygan asasma, asanın şaşırtıcı kavisine ve menekşe rengi tepesine ilişkin iç gıcıklayıcı kimi anılara rağmen, bu durum, Leigh-Cheri’nin işine gelirdi pekâlâ.

Gulietta’ya sürpriz bir ziyarette bulunabilir, köklerine bir göz a-tabilirdi. (Bemard’ın da Gulietta’nın sarayım ziyaret için geçerli bir

davetiyesi vardı.) Daha sonra muhtemelen Amerika'ya dönerdi. Bemard da dönerdi kuşkusuz. Ancak beraber yaşamaya gelince, eh, Bemard onun Arap oynaşını görmezden gelebilirdi ama Leigh-Cheri'nin boş idealizme, grup olarak düşünme tarzına yönelik eğilimlerini unutması imkânsızdı. Leigh-Cheri ise kendi adına yirminci yüzyılın son çeyreğinde Aşk Tanrısı'nm ortalıkta görünüp bir işi bitiremeyecek kadar şaşkın, çılgın ve genellikle de kızgın olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. “Üç kayıp kıta var,” diye kederlendi. “Biri biziz, yani âşıklar.” 100) Piramidin görünmez biyojeneratöründen inanılmaz bir e-neıji elde ediyor; bu enerjiyi, dur durak bilmeyen sohbetlerinde ve cinsel aızuya karşı direnmekte kullanıyorlardı. İlişkilerinin geleceği yeniden değerlendirmeye tabi olacağına göre, sessizce anlaşmışlardı, abur cubur seks sayılabilecek bir şeyden çöplenme-yeceklerdi. Zaman zaman birer öpücük alışverişinde bulunuyor, i-şemek üzere kendilerine ait köşelere gittiklerinde birbirlerini gözetliyorlardı ama onun dışında Leigh-Cheri manastırda yetişmiş, Ber-nard da sütten çıkmış ak kaşıkmış gibi davranıyorlardı.

“Leigh-Cheri az kalsın o adamla evleniyordun. Böyle terbiyesizce davranacağım bilecek kadar bile tanımıyor muydun onu?” Leigh-Cheri düşünüp taşındı. “Şey ... bir seferinde tuhaf bir şey söylemişti. İçki içiyordu, kendisinin ve ailesinin ne kadar güçlü olduğu hakkında atıp tutuyordu. Amerika Birleşik Devletleri'ni parmaklarında oynatabileceklerini söylemişti. Amerika herhangi bir kimseyle, mesela Rusya ile savaşa girerse o ve halkının savaşın neticesini belirleyebileceklerini söylemişti. Amerika'nın petrol kaynağını diledikleri vakit kesebileceklerini, ülkemiz için İter şeyin sona ereceğini söylemişti. Araplar petrollerini geri çekme fikrine kapılırlarsa ülkemizin işgal edilmesini önleyemezsiniz. Sence mümkün mü?”

“Ha, herhalde mümkün.”

“Bu dunım seni üzmüyor mu?”

“Yok canım. Bunun için endişelenecek değilim. Politika ve eko-

nominin *herhangi* bir cephesi için endişelendiğimden daha fazla endişelenmem.”

“Başını kuma gömüyorsun. Rusya Amerika’yı fethederse korkunç olur.”

“Çoğu açıdan evet. Yeryüzünde komünistler kadar sıkıcı kimse yoktur, milliyetleri ne olursa olsun. Hem Slavlar zaten karanlık ve kasvetli tarafta yer alıyorlardı. Komünizm, politik idealizmin insanları nasıl androidlere dönüştürebileceğinin en mükemmel örneği. Emin ol, o robotlar demir pençeleriyle elektrik düğmelerimize dokunurlarsa parlayan ışıklarımız kısılır. Ama eğlenmek için evimden çıkmam gerekmez. Yine de “rock and roll” yapmanm yolunu bulurum.”

“Bencilsin. Uçarısın. Çocuk gi-”

“Bir dakika. Dur bakalım. Ben, ne kadar katı olursa olsun, her totaliter toplumda bir yeraltı dünyası vardır, diyorum sadece. Aslında iki yeraltı dünyası. Bir siyasi direnişle ilgilenen yeraltı dünyası var. Bir de güzellik ve eğlenceyi, yani insan ruhunu korkmakla ilgilenen yeraltı dünyası. Sana bir hikâye anlatayım. Bin dokuz yüz kaklarda, Nazi işgali altındaki Paris’te Marcel Cam6 adlı bir sanatçı bir film yaptı. Hırsızlar Sokağı mevkiinde, eski Paris’in bir zamanlar Shakespeare kumpanyalarından pire sirklerine, operadan çıplak kız şovlarına dek her şeyin bulunduğu tiyatrolar sokağında çekti filmi. Came’nin filmi dönem filmiydi ve ufak roller için on dokuzuncu yüzyıl kostümleri giyen yüzlerce oyuncu gerekiyordu. Atlar, arabalar, hokkabazlar, akrobatlar gerekiyordu. Film tamamlandığında üç saatten uzun olmuştu. Ve Came onu Nazilerin burnunun dibinde çekmişti. Film yaşamın üç saatlik bir olumlaması ve aşkın garip, bazen de yıkıcı manyetizmasının incelenmesi. Romantik mi? Ah hayatım, bir seyahat posterine iç geçirtecek, bir sonenin yüzünü kızartacak kadar romantik. Ama tamamen ödünsüz. Film, insan ruhunu tüm saçma, uysal ve grotesk kisveleriyle kutluyor. Ve Cam6, filmi Nazi işgalinin tam ortasında çekti, o güzelliği tam bir keşmekeş içinde çekti. Ona *Les Enfants du Paradis*, Cennetin Çocukları adını verdi. Film kırk yıl sonra hâlâ tüm dünyada seyircileri etkiliyor. Şimdi, Fransız direnişinin hakkını yemeyi istemem. Cesur saldırıları, sabotaj eylemleri, Almanların gücünü zayıflatmış, onların çöküşüne zemin hazırlamıştı. Ama Marcel Came’nin filmi.

Cennetin Çocukları pek çok açıdan silahlı direnişten daha önemliydi. Direnişçiler, Paris’in postunu kurtarmış olabilirler ama Came onun ruhunu canlı tutmuştu.”

Leigh-Cheri, Bemard'm elini çilleri renk değiştirene dek sıktı. Çiller pılılannı pırtılarım toplayıp parmak uçlarına doğru yola koyuldu. Çiller gemiyi terk etmeye hazırdı. "Bir gün beni o filme mutlaka götüreceksin. Söz mü?"

"Söz Leigh-Cheri. Politikacılar, generaller ne yaparsa yapsın, o filmi görmenin bir yolunu bulacağız. Bizi ne komünist totalitarizm ne de kapitalist enflasyon durdurabilir. Biletlerin her biri bin dolar da olsa gözümüzü kırpmadan ödeyeceğiz parayı. Eğer paramız yetmezse içeri gizlice gireriz. Sonra Hostess Twinkies ile bir şişe şarap alırız. Eğer Twinkies ile şarap çok pahalıysa tohum ve üzüm yetiştirir, kendimiz yaparız. Küçük üzüm bağımıza ve Twinkie arazimize elkoyarlarsa, eh o zaman ihtiyaçlarımızı, elinde fazla bulunanlardan *çalarız** Ah Leigh-Cheri, hayat, yasalara ve ekonomiye hükmeden mutsuz, hasta ruhlu androidler yüzünden herhangi bir zevkinden mahrum kalamayacağımız kadar tosa. Biz hiçbir şeyden mahrum kalmayacağız. Totalitarizmde bile. Bir piramidin içinde bile."

Bemard bu söz üzerine geriye kalan son şampanya şişesini patlattı, günlük istihkakının dört katı miktarda bir yudum içti. Şişeyi Leigh-Cheri'ye uzattı. Leigh-Cheri de aynısını yaptı.

"Oh," dedi Bemard.

Leigh-Cheri'nin hemfikir olduğu açıktı.

101) Sonraki iki gün boyunca Bemard şampanya içmedi. Leigh-Cheri ise ancak dudaklarını ıslatacak kadarını yudumladı. Bu durumda bile öyle az kalmıştı ki...

Pastadan, kar beyaz katlan bir zamanlar doğal bir kaynak kadar tükenmez görünen o pastadan geriye sadece kırıntılar kalmıştı. Kırıntılar, bir de şekerleme meleğin kırık şeker kanadı.

Üstelik biri hariç bütün lambaların yağı tükenmişti. Kısıtlamaya gidip lamba ışığından günde bir ya da iki saat yararlandılar ve

zamanın çoğunu karanlıkta geçirdiler.

Aradan bir ay geçmişti (gerçi farkına varmaları imkânsızdı) ve artık kötü etkilenmeye başlamışlardı. Ölüm olasılığından nadiren söz etseler de lamba titreyerek yandığında bu olasılık gözlerinden okunuyordu, giderek azalan yiyecekle içeceğe bakışlarından okunuyordu.

Niye kimse onları aramaya gelmemişti, akılları almıyordu. Kaim granit duvarlar piramidin üzerinde püskürtme tabancalarla hani harıl çalışan işçileri işitmelerini engelliyordu. A'ben Fizel piramidi siyaha boyatmaktaydı. Bir daha hiç kimse piramide sokulmayacak, diye buyurmuştu Fizel. Piramit daimi olarak kapatılmış, sevdiği kadına ithaf ettiği bir anıt olmuştu.

Bir seferinde Leigh-Cheri, iyice ileri gidip "Bundan çok, çok yıllar sonra bizi burada bulurlarsa şimdi göründüğümüz gibi görüneceğiz. Piramit eneıjisi sayesinde cesetlerimiz mükemmel korunacak," dedi.

"İyi," dedi Bemard. "Benimki gibi bir güzellik kalıcı olmayı hak ediyor. Yannın çocuklan dişlerime bakabilsinler isterim."

"İronik, değil mi, bu işin piramitlerle başlayıp piramitlerle bitmesi? Yani, Camel paketi olmasaydı ve tabii senin Argonlu Kızıl Sakallar ile ilgili çılgın hikâyen olmasaydı bu şeyin içinde kapalı kalmayacaktık. Sanırım Camel sigarasından daha geriye gidiyor başlangıcı. Kızıl saçımıza kadar gidiyor."

"Saçımız mükemmel bir şekilde korunacak, çok şükür."

"Ya tabii. Ama gerçekten ironik. Piramitlerin sımm çözmeyi istemiştim, şimdi burada birinin içinde hapis kaldım. Belki birinin i-çinde öleceğim ve sırrın cevabma eskisi kadar uzağım."

"Yani tüm istediğin bu muydu? Piramitlerin anlamını öğrenmek?"

'Tüm istediğin derken neyi kastediyorsun? Bu az bir şey değil ki. Sen piramitlerin anlamını biliyorsun galiba."

"Biliyorum."

Leigh-Cheri ona kısmen inandı. “Öyleyse beni aydınlatır mısın lütfen? Pek çok kişi başaramamışken sen nasıl oldu da buldun piramitlerin anlamım?”

“Basit. Çünkü diğerleri, tıpkı senin gibi, piramitlere yanlış gözle baktılar.”

“Yanlış gözle mi?”

“Hi hi. Piramite bitmiş bir ürün, maddenin tamamı, bizzat kendisi imiş gibi baktın. Oysa piramit işin bir kısmı, hem de en alt kısmı sadece. Piramitler kaidedir yavrum. Piramit başka bir şeyin üstünde durabilmesi için bir taban yalnızca.”

“Ciddi misin?”

“Evet”

“Peki, Yarabbim, Bemard. Piramitlerin üstünde ne duruyordu?” “Ruhlar. Senin benim gibi ruhlar. Şimdi onların üstünde durmak zorundayız. Piramit alt kısım, üst kısım ise biziz. Üst kısım hepimi-ziz. Yeterince çılgın, yeterince cesur ve yeterince âşık olan herkes. Piramitler, gerçekten canlı ve gerçekten âşık olanların ruhlarının üstlerinde durup Ay çığırtkanlığı yapabilecekleri kaideler olarak inşa edildi. Ben, ruhlarımızın, seninkinin ve benimkinin sonsuza dek piramitlerin üstünde beraber duracağına inanıyorum.”

Leigh-Cheri onu karanlığın içinde bulup sarıldı, ta ki Bemard’ın çillerinin kaptanı bir kez daha herkesin cankurtaran sandallarına binmesi için alarm verene dek. (Sandalları çHleyin?) Bemard da o-na sarıldı. Dudakları birbirine değdi. Ağızlarında biriken suyun miktan her ikisini de şaşırttı. Çok geçmeden öpüşmeleri yüzlerine sığamadı ve ağızlan birbirlerinin kirli bedenlerinde özgürce gezindi. Bemard Leigh-Cheri’nin içine işitilebilir bir şılık sesiyle girdi. Güçsüz düşmüş olmalarına rağmen bir saatten uzun bir süre usul u-sul, tatlı tatlı seviştiler.

Bemard daha sonra masa örtüsünün alımdaki taşların üstünde u-yuyakaldı. Hafif horlamaya başlamıştı ki, Leigh-Cheri sessizce sıvışıp dinamiti hazırladı.

102) “Üzüm üzüme baka baka kararır,” diye düşündü prenses. ‘Şimdi bombacı benim.” Fitilleri Örmüş (karanlıkta kolay iş değildi) dinamitleri kapıya dayamıştı. “Ağaçkakan benim.”

Bemard’m son kibritlerinden birini yakıp ilmiğin ucuna tuttu. İlmiğin ucu kıvılcımlar saçmaya başlayınca kibrit kutusunu yere attı. El yordamıyla yolunu bularak çabucak Bemard’ın yanma koştu.

Resepsiyon masasını, pastayla şampanyanın durduğu masayı yana devirmişti. Masa Bemard’m uyuyan bedeni boyunca eğreti bir barikat oluşturuyordu. Leigh-Cheri masaya çıkıp Bemard’m üstüne doğru kaydı. Bemard sırtüstü uyuyordu. Leigh-Cheri var gücüyle tüyleri diken diken olmuş çıplak bedenini onunkine yasladı, ona siper oluşturarak, onu koruyarak. Yüzü yüzünü örttü, kolları başını sarıp beşik gibi salladı.

Bemard ilk önce yine sevişmek istediğini sanıp hoşnut bir mırıltıyla karşı çıktı. Leigh-Cheri’nin uyguladığı baskıdan korkmaya başlaymca başmı kurtarmaya çalıştı. “Leigh-Cheri nefes alamıyorum,” dedi. Sesi boğulmuştu. Leigh-Cheri onu daha da kuvvetli sıkıştırdı.

“Sen bu dünya için benden daha donanımlısın,” dedi Leigh-Cheri. “Ben sürekli dünyayı değiştirmeye çalışıyorum. Sense onunla yaşamayı biliyorsun.”

Bemard artık tamamen ayıktı. Havayı kokladı, sonra kıvılcımlar saçan fitili işitti. Leigh-Cheri’nin ne yaptığım anlamıştı. O da aym şeyi tasarlıyordu. Kendisine bir gün daha tanımayı, Leigh-Cheri’yle sevişmek için bir şans daha taramayı seçmişti yalnızca. Leigh-Cheri ondan önce davranmıştı! Onu kurtarmak için kendini feda ediyordu. Kahraman prenses. “Aşkı kalıcı kılmanın bir yolunu buldum,” dedi Leigh-Cheri.

Bemard yuvarlanmaya, onunla yer değiştirmeye çalıştı ama Leigh-Cheri bacaklarını kenetlemişti. Bemard onu döndüremiyordu.

Bemard, Fizel’in herhangi bir kuyusunun petrol pompaladığından daha hızlı adrenalin pompalayarak içinde kalmış her kuvvet voltuna ve cevherine uzandı. Kasları yırtılarak, eneıjisi gerilerek, dişleri kıvılcımlar öğüterek ayağa kalkmaya çalıştı. Leigh-Cheri üstüne sülük gibi yapışmıştı. Bemard,

bu halde kısmen ayaldanmış-tı ki, Leigh-Cheri bacaklarının araşma uzanıp taşaklarını kavradı. Onları öyle vahşice sıktı ki, Bemard az kalsın bilincini yitiriyordu. Acı ön kapıdan içeri koşarak girdi. Kuvvet arka kapıdan gizlice kaçtı. Birlikte yuvarlandılar. Yere düşerlerken galaksiler ve oyuncak ayılar vız diye geçtiler, kurbağalar bir yıldızdan diğerine sıçradılar, Ay İspanyol dansı yaptı. Max ile Züppe’yi, Tilli ile Kathle-en’i, A’ben ile Ralph Nader’i, pırıl pırıl böğürtlenleri, altın sarısı sert soğanları ve Mu’nun müzikal tepelerini gördüler.

m

Sancılı tek bir güm sesiyle Camel paketinin üzerine indiler. “Oh," dedi Leigh-Cheri ısrarla, Bemard’ın sakalının içine doğru. Ve sonra bomba patladı.

103) Ay'ın elinden bir şey gelmez. O sadece bir nesne. Ay’ın ni-yeti, her okyanusun havzasında, her dişinin rahminde, her şairin mürekkep hokkasında, her delinin salyasında telaşlı fokurtular yaratmak değil.

“Sadece kâğıttan bir Ay/Karton bir denizin üzerinde seyreden.” En güzel oyuncaklar kâğıttan, en güzel eğretilemeler peynirden yapılıyorsa Ay’m elinden bir şey gelmez.

Kayıp nesnelerin sonunda Ay’a gittiği söylenir. Denizlerin şarkı söyleme merakının sorumlusu denizkızlaıı mıdır?

Ay’m elinden bir şey gelmez. Ay yalnızca tombul, dilsiz bir nesnedir, gökyüzünün domatesidir. Doğruyu söylemek gerekirse Ay berbat suratlı bir şeydir. Bulaşık suyu renginde, yanık bir cüruf; çıplak kayalarla kaplı, bayat, gri bir kurabiye. Güneş sistemimizdeki her başıboş kaya ona bir yumruk sallamıştır. Taşlanmış, kavrulmuş, sopayla dövülmüş, çıbanlara maruz kalmıştır. Âşıklar, bu hırpalanmış sahipsizi, bu işkence görmüş toz topağım, bu çukurlarla dolu, sivilceli metruk arazi parçasını düşlerinin mahzeni olarak seçmişler ise Ay’m elinden bir şey gelmez.

Güneş meraklıları, Ay’m sadece güneş ışığını yansıttığına dikkat çekmekten hoşlanırlar. Evet, Ay gerçekten de bir aynadır. Elinden bir şey gelmez. Ay orijinal aynadır, SEÇÎM sözcüğünün şeklini bozmayı reddeden ilk aynadır.

Nesneler düşünemez. Başka yöntemlere başvururlar. Ama biz insanlar düşünmek için nesneleri kullanırız. Ay söz konusu olunca insan seçtiği gibi düşünme özgürlüğüne sahiptir.

Ay, Böğürtlen Kalesi'nin üzerinde bir kehanet gibi, ucuz edebi bir araç gibi asılı duruyorduysa elinden bir şey gelmezdi. Ay orada öylece asılı duruyordu. Bemard Mickey Wrangle ile Prenses Leigh-Cheri bir taksiye binip gittiler.

104) İlk önce Bemard'ın bilinci yerine geldi. Keçi postundan lazımlıkları, sümük yeşili duvarlan olan bir Arap kliniğinde uyandı. Başına üşüşen sineklerin neden vızıldamadıklarını anlaması bir saatini aldı. Polis onu bir not defteri aracılığıyla sorguya çekmeye başlayınca uyandı duruma. Sağır olmuştu.

Leigh-Cheri'yi doğal olarak onun kaçırdığına inanıyorlardı. Eyleminin nedeni siyasi mi yoksa cinsel amaçlı mıydı diye sordular. Bemard not defterine şöyle yazdı: "Petrol varilleri sikimde bile değil. Kuran sikimde bile değil."

Polisler bakışıp başlarını salladılar. "Siyasi ve cinsel amaçlı," dediler.

Bemard yalnızca kaçmayı düşünüyordu. Önce Leigh-Cheri'nin cesedini ne yaptıklarını öğrenmek zorundaydı. Niyeti küllerini Ha-vvaii'ye götürmekti. Lahaina yakınındaki kumsalda kumdan piramit şeklinde bir kale yapacaktı. Külleri piramidin üstüne serpecek, dalgaların gelip onları Mu'ya götürmesini seyredecekti.

Bacakları yatağa zincirliyken zihni de bu marazi plana zincir-lenmişti. Üçüncü gün bacaklarındaki demirlerin kilidini açtılar. Zihni zincirli kaldı.

"O diyor sen masum," diye yazdı polis.

Bemard yerinden fırladı. "Yani yaşıyor!" dedi. Dediğini duyamadı.

Başlarıyla onayladılar. Bemard'ı koridordan geçirip onun odasına götürdüler.

Leigh-Cheri'nin saçının üçte ikisi hafif yanmıştı. Sağ yanağı Ay'ınki kadar yırtıktı. Ama uyanıktı ve gülümsüyordu.

Bemard kulaklarına işaret etti. Leigh-Cheri de kendininkilere i-şaret etti. O da sağır olmuştu.

Leigh-Cheri not defterine uzandı.

"Merhaba ejderha yemi," diye yazdı.

105) Klinik onları serbest bırakmıyordu. A'ben Fizel orada tu-

tul malarım emretmişti. A'ben Amerika'daki iş gezisinden

apar topar eve dönmek üzereydi. Geri dönmesinin ne anlama geleceğini her ikisi de biliyordu.

Gulietta A'ben'den Önce geldi. Beli silahlı sakallı dev bir adam olan başbakanı ona eşlik etmişti. Yanlarında ayrıca yirmi beş asi komando vardı. Kraliçe Gulietta, Ihaj Fizel'e genç çifti teslim etmesini önerdi. Uluslararası düzeyde olay çıkarmakla tehdit elti. Yaşlı sultan Gulietta'nın yürüttüğü manttğı anlıyordu. Kızıl saçlıların beladan başka bir şey olmadıkları konusunda oğlunu pek çok kez uyarmıştı. "Onlan hemen uzaklaştım buradan," dedi Guliet-ta'ya. "Benim oğlanı idare ederim. Şalom."

Bemard ile Leigh-Cheri, Gulietta'mn sarayında sağlıklarına ve güçlerine yeniden kavuştular. Kulak zarları dışında çabuk iyileştiler.

Bemard, odalarındaki (Kraliçe G. iffet budalası değildi) çalışma masasında Leigh-Cheri'ye mektup yazdı. Sabırsız Leigh-Cheri mektubu omzunun üzerinden okudu.

Bemard bir rüyayı ya da bir sannyı anlatıyordu. O ve Leigh-Cheri patlamadan hemen önce yere düştüklerinde Camel {»ketinin içine düştükleri duygusunu yaşadığım yazıyordu.

"Bilincimin yerinde olmadığı tüm o süre boyunca," diye yazdı, "rüya görüyordum, sanırım rüya görüyordum, Camel paketinden geçerek

kaçtığımızı görüyordum. Sonra paketin içine girdik, deveyi yakaladık, eyer vurmadan vahaya sürdük..

Leigh-Cheri not defterini ondan aldı. “Hızlı sürmek zorundaydık,” diye yazdı, “çünkü çıplaktık ve güneş kızgındı. Kızıl saçlılar çabuk yanar.”

Bemard kâğıtla kalemi yeniden eline aldı. “Evet,” diye yazdı. “Doğru. Neyse, vahaya varmayı başardık, orada su çukurunun yanında, palmiye ağaçlarının gölgesinde dinlendik.”

Leigh-Cheri defteri çekip aldı. “Küçük gölün içinde bir kurbağa vardı. Kurbağama çölün ortasında oraya nasıl ulaştığını merak ettik.”

Bemard defteri kaptı. “Nereden bildin?”

Sıra Leigh-Cheri’deydi. ‘Taze hurmalar yedik. Sen gülünç bir yorumda bulundun, hurma müshil ilacıdır dedin. Bazı Bedeviler geldi, bize eski bir deve battaniyesi verdiler. Aramızda bir battaniye vardı. Ona sarındık...”

“Açık kahverengiydi,” diye yazdı Bemard. Öylesine heyecanlanmıştı ki kalemi titriyordu.

“Mavi çizgileri vardı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben de aynı rüyayı gördüm. Rüyadan daha gerçekti sanki. Sanrı mıydı desem? Bir...”

“Alacakaranlıkta seviştik.”

“Ayak parmaklarımı emerek başladın sevişmeye.”

“Ayak parmakların çok sevimli. Sonra hurmalar etkisini gösterdi.”

Prenses güldü. “Piramitte erkekler tuvaleti var mıdır, diye merak ettin.”

“Piramitlerden uzak durmaya karar verdik. Kaide amacıyla kullanmak dışmda. Küçük gölün kenarında uyuduk. Sen nereden biliyorsun? *Biz*

nereden biliyoruz? İkimiz de tıpatıp aynı rüyayı görmüş olabilir miyiz?”

“Rüya mıydı yani?”

Suskun bir inanmazlık içinde, hafif titreyerek birbirlerine bakıyorlardı ki, Gulietta girdi içeri. Girmeden önce kapıyı tıklatması anlamsızdı.

Gulietta Tilli’den telgraf getirmişti. Haberler Max ile ilgiliydi. Kızının ortadan kaybolması ve dirilmesi krala fazla gelmişti. Kalp kapakçığı tombala yapmıştı. “Bahse girerim yakında iyileşirsin,” demişti Tilli, kral olduğu yerde yığılınca. “İkiye beş bahse girerim, iyileşmeyeceğini,” diye yanıtlamıştı Max. Bahsi Max kazanmıştı.

Bemard ve Leigh-Cheri, o an Camel paketini, patlama anında onları ölümden koruyup korumadığını unuttular.

Kafalarını bu konuya takmak için yirminci yüzyılın son çeyreği ve belki daha fazlası vardı önlerinde.

106) Kral Max Reno’da defnedildi. Böğürtlenlerden uzak bir yerde. Bemard ile Leigh-Cheri cenaze törenine katıldılar. Daha sonra Tilli’yi Avrupa’ya giden bir uçağa bindirdiler. Guîietta onu devlet operasına müdür olarak atamıştı. "Çalışan bir kız olacak ben,” dedi Tilli. “Ay-ay, spagetti-ay.”

Bemard ile Leigh-Cheri uçakla Seaîtle’a gittiler. Furstenberg-Barcalona ailesinin evine varınca evin çepeçevıe böğürtlen sarma» şıklarıyla sarıldığım gördüler. Hâlâ garajın orada yaşamayı sürdüren Chuck ön kapıya çıkan bir tünel açmıştı. Böğürtlen çalılarının içinden geçip Max‘ın eski Magnavox’unda yanşma programlarını izleyebilmek için bu tüneli kullanıyordu. Taksi şoförü Bemard ile Leigh-Cheri’yi bir otele götürmeyi teklif etti. Reddettiler. Ay ışığı altında tünele girdiler.

Yaşamlarını evde kurdular. Dikenlerin ve böğürtlenlerin içinde. Alışverişe gitmek dışında nadiren dışarı çıkıyorlardı. Süpermarketlerden hoşlanıyorlardı. Eczanelerden. Sebze tezgâhlarından. Tütün dükkânlarından. Ucuzcu mağazalardan. Büyük et pazarlarından. Aileler için ayakkabı satan merkezlerden. Sincap Kardeş Fındıkları ve Şekerlerinden. Alet edevat mağazalarından.

Nereye baksalar önemli bir şey gerçekleşiyordu.

Günün her saatinde ve evin her köşesinde sevişiyorlardı. Bazen Chuck televizyona ulaşabilmek için üstlerinden adamak zorunda kalıyordu.

Fakat yalnızlığın tadına vardıklarından ikisi de günlerini ayrı ve tek başına geçiriyordu. Leigh-Cheri tavan arasında, Bemard kilerde. Ne garip, romansta her zaman iki kişi bulunduğunu düşünürüz. Oysa yalnızlık romansı çok daha leziz ve yoğun olabilir. Yalnızken dünya bize kendini özgürce sunar. Maskesinden sıyrılmak için başka seçeneği yoktur.

Haliyle çok yağmur yağıyordu. Meşhur Seattle yağmuru. Aşk, kalıcı olacaksa ayaklarının ıslanmasına hazırlıklı olmalıydı.

Leigh-Cheri şövalede resim yapmaya başlamıştı. Natürmortlar yapıyordu. Fena değildi. Bemard üstünde sürekli kibrit bulunduruyordu. “Herkesin bir hobiye ihtiyacı var,” diye açıklamıştı.

Bir seferinde, doğuda, dağların üzerinde, gökyüzünde tuhaf bir parıltı bilimkurguladı. Biri dışında her renkten, yanıp sönen ışıklar vardı. Bemard ile Leigh-Cheri bu şeyin geçip gittiğinden emin olunca birbirlerine kızıl saçlılıklarından gurur duyduklarını söylediler. Büyük an geldiğinde hazır olacaklarım söylediler.

Leigh-Cheri, Max’ın kazandıklarından kendine düşen payla güçlü işitme cihazları sat.n aldı. Kendininkiler pembe, Bemard’iniciler siyahtı. İşitme cihazlarının her biri yaklaşık Camel paketi bü-yüklüğündeydi. Plastiktiler ve arada bir gıcırdıyorlardı. Çok sevimliydiler.

İşitmeleri cihazların yardımıyla bile ancak kısmen düzelmişti. Yine de arzın merkezindeki çizgili sincabı duyabildiklerine yürekten inanıyorlardı. Çizgili sincabın şimdi rahatça koştuğunu hissediyorlardı. Tekerleği kolaylıkla ve özgürce dönüyordu.

Sonsöz

Evet, geceyi tamamladık. Remington SL3'ün hakkını teslim etmeliyim. Onun kalitesinde bir daktilo için aşın ilkel olması gereken koşullara rağmen sabırla dayandı.

Bir daha asla elektrikli bir daktiloda roman yazmayacağım. Sivri bir sopa ile bir öbek köpek boku kullanırım daha iyi. Ancak Remington, benim zevkime göre sözümona sofistike kaçsa bile, ne de olsa bir nesne. Hem zaten bu kitabın konularından biri de, canlı ve cansız nesneler arasındaki ilişkilerde yepyeni bir atılım yaşanması ihtimali değil miydi?

Evet, bu, Ay'ın amacım gümşığına çıkartan kitap. Altın topa ne olduğunu *tam olarak* ifşa etmedi belki ama bu sorunun neden sorulması gerektiğini açık bir şekilde ortaya koydu.

Nesnelik tek ana temamız değildi kesinlikle. Mesela bireyin evrimi konusu vardı. Evrimin kişi için nasıl doğa ya da toplum tarafından gerçekleştirilmediği; evrimin, doğa ve toplumun yalnızca seyirci kaldıkları kişisel bir oyunun merkezi boyutu olduğu konusu vardı. Uygarlığın, kendi içinde bir amaç değil, evrilen bireyin egzersiz yapma imkânı bulduğu bir tiyatro ya da spor salonu olduğu konusuna açıklık getirilmedi mi? Söz temalardan açılmışken şuna ne demeli -ama bir dakika. Durun. Tuzağa düşürüldüm. Bu tam da Remington SL3'ün daha küçükken öğrendiği analitik, cürüm sonrası cıvıklık. Tevekkeli, yakıtı kalmamasına rağmen, bağırsaklarım sızan kırmızı emaye boyaya rağmen hâlâ dır dır ediyor. Yeter artık. Çekiyorum fı şii niiii...